

Začátek

Martin Špáta se narodil na samém konci ledna 1992; byl to klasický ohnivý vodnář - typ záhadný a krásný; znalosti tohoto typu však neměl. Jako každý ohnivý typ měl blízko k filosofii - vždycky chtěl všechno vědět. Ve svém věku však ještě nedošel tak daleko, aby dokázal objektivně posoudit především svou vlastní znalost, což je problém i pro staré zkušené mistry, natož pak pro Martina.

Nyní se zdá jako by se aktivně chtěl stát mistrem a skutečně jej tížily otázky stran míry jeho vědomostí; to však není úplně pravda. Martin byl především docela obyčejný kluk, trochu uzavřený, velmi chytrý. V současné době nevěřil žádnému náboženství považuje za racionální klasický český pozitivismus. Jeho přesvědčení však nebylo o nic pevnější než dříve, kdy se naopak považoval za křesťana. Byl si zkrátka v otázce víry nejistý a brzy by snad objevil něco logického, čemu by skutečně pevně uvěřil.

Na pátku 20. května 2005 nebylo nic neobvyklého. Martin skončil ve škole ve 12:40, pak odešel na oběd a vydal se domů. Jel tramvají na zastávku Palmovka, kde přešel k autobusu a od něj už byl doma během dvou minut. Do prvního patra, kde bydlel, choďoval pěšky, poněvadž to bylo beztak rychlejší než výtahem.

Nahoře otevřel dveře do bytu, sundal si boty, bundu neměl, protože bylo teplo; pak pokročil hlouběji vstoupil do svého pokoje.

Zde chtěje si položit tašku ke skříni stanul překvapen před jakousi tyčí o skříň opřenou. Byla to hůl jen slabě, matně červeně barevná, ukončená hlavicí tmavě červenou. *Co to je?* - napadlo ho. Kdo sem tu hůl mohl dát?

Aby si Martin mohl ke skříni odložit svůj batoh, musel hůl zvednout a přešev s ní cenra pokoje, aby se na ni pořádně podíval, uchopil jí i druhou rukou; nato ještě silněji ucítil energii jdoucí z hole. Martin si sotva čeho povšimnul a byl na jakémisi temném místě; jen skála a tma. Jen zakončení hole nyní intenzivně rudě svítilo.

Zpětně se Martin pokusil uvědomit si, co se před chvílí stalo, protože celá cesta sem nezabrala mu ani minutu a půl. Ani Martina nestačila závrat' chytit, když stropů nedbaje vystoupal nad dům a letěl kamsi dál nejspíš stále vyšší rychlostí, protože z prostředka neviděl zhora nic.

Martin se tedy otřepal a prohlédl místo, kde se nyní nacházel. Nahoře nic, dole hluboká rokle, ale vlastně taky nic, protože nebylo vidět na protější skálu, ani na dno propasti. Zde evidentně nepřirozená, upravená, plošina; a skála. Nic víc, nic míň.

Martin se ulekl, pohlédl na hůl. Cítil s ní jakousi souladnost; byl citlivý k energii, a tak cítil, že hůl není obyčejná; což mu samozřejmě bylo i bez dalšího jasné.

Martin ani nevěděl proč, avšak ta obyčejná skála před ním se začala otevírat. Dělal při tom značný hluk, ale tento byl snesitelný, neboť nebyl násoben žádnou ozvěnou; jako by Martin vůbec nebyl na srázu rokle, ale pouze na vysoké skále.

Prostor uvnitř byl osvětlen loučemi, zdál se však být prázdný. Martin opatrně vstoupil. Skála se opět zavřela, ale to nebylo důvodem k obavám, protože ani venku nebylo jiné cesty nežli vpřed.

V jeskyni byl jen prostý oděv jakoby z doby před několika staletími. Poněvadž nebyla jiná zřejmá cesta, převlékl se Martin; úplně kompletně. Nic se ale nestalo.

V jeskyni nebylo nic, čím by se mohl řídit, co by mu řeklo více. Jisté bylo jen tolik, že někdo chtěl, aby tady teď byl; ten někdo mu umístil do pokoje hůl, přenesl jej sem a tady mu zanechal oděv, jenž Martinovi skvěle padnul. Nebylo pochyb, že jeho přítomnost zde má svůj důvod. Ale jaký?

Martin se znovu podíval na hůl. Nesvítila. Vzal ji a chtěl usměrnit energii k otevření nějaké další cesty; to by mohl dokázat, bylo-li by to možné. Předtím se však skála rozevřela, protože bylo určeno, aby jí Martin dal povel svou vůlí s pomocí hole. Další brána se otevírala jinak.

Martin neměl jen dobrý cit pro energii, ale dokázal vyslechnout i svou intuici; to obojí je typické pro ohnivě typy. Něco se mu nyní nezdálo. Na levé ruce měl hodinky a ty vůbec nekorespondovaly s tím, jak nyní působil; jak někde mezi starověkem a Tolkienem. Sundal tedy své hodinky a chopiv se tyče mohl znovu sledovat otevírající se skalní stěnu.

Martin pochopil, co se po něm chtělo v první místnosti, ale stále nevěděl, co dál. Věřil, že zde není nadarmo, a tak rád postoupil v další jeskyni.

Předěl se opět uzavřel a Martin viděl další prázdnou místnost. Pouze uprostřed stál kamenný sokl a na něm opřená kniha. *S tím si někdo musel dát řádnou práci* - pomyslně si Martin. Vzal knihu a to bohatě stačilo k otevření dalších dveří.

Za nimi byla jeskyně o něco plnější než ty předešlé; v jejím středu stál opět sokl, ten však byl nyní prázdný a ani se nezdál být určený k postavení něčeho na něj. Zdání plnosti místnosti vytvářely malby na stěnách s neznámou tematikou. Naproti snad měl být další průchod, užší než ty předešlé, z jehož obou stran visela popsaná kovová tabulka.

Martin se zastavil nejprve u tabulky napravo, ale když přečetl *Pokračování z desky vlevo*, odešel číst nejprv doleva.

*čti zde, bys znal
Jsiť vyvoleným ohně, abys zachránil svět LEPIDU ACTIV;
budiž kroky tvé osvětleny jasně, bys nezabloudil v temnotách lži
a prohnání mocných onoho světa, jehož problémy jsou
pro místní zcela neřešitelné
a pro cizince snad pochopitelné.
Nechť provází tě Bůh.*

*pokračování z desky vlevo
Nyní, kdyžs dočetl, přilož svou hůl ke straně sloupku,
co stojí v středu místnosti.
Pak projdi do haly veliké a dočkej zde ostatních.
Snad budeš první, tak pohlédni do své knihy,
jež v budoucnu pomůže ti k vítězství.*

Martin poslechl, nyní povšimnul si prohloubeniny na straně soklu ve tvaru hlavice jeho hole.

Po přiložení dal hůl opět pryč. Sokl se rozevřel tak, že připomínal písmeno ‚Y‘. V jeho nitru se objevil měsíc s červeným symbolem.

Martin měsíc vzal, otevřel a vytáhnul z něj minci. *Svět LEPIDU ACTIV* - vzpomněl si. Zajisté to byly peníze platné v tom světě.

Nyní již byl otevřen i poslední průchod. Za ním se nacházela rozlehlá hala, z níž Martin dostal lehkou agorafóbií - nemohl si na ten velký prostor zvyknout. Nikdo a nic kolem, hala byla prázdná; když Martin přivykl, posadil se. Opřen o zeď otevřel knihu z druhé místnosti a začal si ji prohlížet. Byla v ní zajisté velká moudrost, ale Martin z ní zatím zrovna moudrý nebyl.

+++++

Martin vyšel skoro na konci místnosti, naproti místu, kde nyní seděl; skoro u něj se však teď znovu otevřel průchod zdí a z toho vyšel chlapec podobně starý jako Martin, v podobném úboru. Tak jako Martin, když vycházel, měl na zádech prázdný vak; v ruce však držel kromě měsíce kovový pohár - matný, s lehce modrým nádechem a sytě modrou kresbou; u pasu měl v pochvě uložený meč.

Tento chlapec asi neměl sklony k agorafóbií, každopádně ani nepřišel do prázdného prostoru. Hned si všimnul Martina, jenž, zjistiť, že se dveře otevírají, vstal a čekal, kdo vyjde. Nový

vyvolený zamířil k Martinovi.

„Kdo jsi?" řekl neznámý.

„Jsem Martin Špáta, vyvolený ohně," řekl Martin.

„Já jsem Pavel Janča; asi jsem vyvolený vody."

„Určitě jsi. "

„Co tady děláme?"

„Máme zachránit svět *lepidu activ*."

„Jak ses tady objevil?"

„Asi podobně jako ty. "

„Odkud jsi?"

„Z Prahy. "

„Já taky. "

„Teď už asi nejsme na Zemi."

Tak nějak spolu hovořili, dotkli se trochu zmínky o cestě do této místnosti; jejich cesty sem si byly dosti podobné. Zatímco Martin na Pavla čekal skoro hodinu, další dveře se již otevřely za necelých dvacet minut.

Tentokrát byly úplně na tom kraji, kde seděl Martin s Pavlem. Znovu z nich vyšel podobný chlapec, v podobném úboru; opět měl meč - *Proč já ho nemám?*, pomyslel si Martin -, prohlížel si měšec a kromě mincí nebylo nic patrné, nic, co by mohlo souviset s živlem, jenž ho sem poslal.

„Ahoj," řekl Martin.

„Čau," odpověděl nově příchozí.

„Já jsem Martin Špáta, vyvolený ohně; a tady Pavel je zase vyvolený vody," pravil Martin.

„Pavel Janča," představil se Pavel.

Ten nový nasypal peníze do měšce, v ruce mu zbyla jenom jedna mince; velká, matně zelenavá, s jasně zeleným ornamentem. Potom se podíval na oba nám známé chlapce, ale neřekl nic.

„Za jaký živel tady jseš?" zeptal se Martin.

„Za zemi, ale nevím, co tady dělám," řekl nezaujatě nový.

„Snad nám to někdo řekne," dokončil Martin a obrátil se k Pavlovi; postupně se pustili do hovoru všichni tři, ale Martin si s tím nejnovějším, Gustav Chroust se jmenoval, moc nerozuměl.

Na velké nedorozumění ale nebyl čas, protože během chvíle se otevřely poslední „dveře", mezi Martinovými a Pavlovými.

Poslední hoch vstoupil sebevědomě, na jedné straně měl u pasu meč se zdobenou rukojetí, na druhé nůž; měšec neměl, asi ho uklidil do batohu.

I vyvolený vzduchu, Jáchym Zenor, se připojil k ostatním, nyní však měl následovat velmi dlouhý a náročný čas čekání.

Trvalo to přes dvě a půl hodiny a při konci tohoto času už byla situace skoro neúnosná; začaly se totiž projevovat rozdílné povahy přítomných.

Gustav chtěl hlavně domů a vůbec ho nezajímal nějaký jiný svět, kterému by snad měl pomáhat; Jáchym se naopak těšil dopředu; Martin a Pavel prostě čekali, co bude, ale též se zabývali řečmi zbylých dvou, pročež se spustila emotivní hádka Pavla s Jáchymem a Martina s Gustavem.

Nebyl nikdo, kdo by konflikt přerušil, dokud nezazněl hlas odrážející se od stěn haly tak, že nebylo poznat, odkud vychází.

„Tak dost."

Chlapci se uklidnili a začali poslouchat. Další slova se již tak silně nerozléhala, poněvadž hlas už nebyl tak hlasitý.

„Na tohle nikdy nezapomeňte. Jste každý úplně jiný a nemůžeme po vás chtít, abyste se nikdy nerozdělili, ale na druhou stranu - bez spolupráce jen těžko vyhrajete. Museli jsme vybrat víc lidí, kteří společně dokážou vrátit rovnováhu světu *lepidu activ*, v zároveň však bylo rozhodnuto, že problém je natolik složitý, že je nutné povolát čtyři různé charaktery. A pokud potřebujeme čtyři různé charaktery, je nejlepší použít teorii živlů. Tak jste tu; vyvolený ohně, vzduchu, vody a země.

Všichni dohromady jste naši vyvolení. Dokud jste spolu, máte všeho dostatek a dokážete skoro vše, co se týče jakéhokoliv sporu; vaším úkolem je ale identifikovat a vyřešit problém, který bude mít pravděpodobně těžiště ve větším systému a můžete být konfrontováni s osobami s mnohem větší mocí než je ta vaše..."

Chlapci zarytě poslouchali přednášku neznámého.

„Vím, že neumíte zacházet se svými zbraněmi. Síla vás povede, ale především vyvolení vody a země by se měli raději vyvarovat boje z blízka..."

Pak se promlouvající zamyslel.

„Víte vy něco o teorii sil? Nevíte. Řeknu vám tedy pár základních pravd, které by bylo dobré znát..."

Neznámý začal vykládat chlapcům teorii sil.

„Vrcholným magickým číslem teorie sil je číslo 4. To souvisí i s tím, co síly samy nemohly ovlivnit; právě čtyři jsou věčné prvky, které nikdy nikdo nestvořil; byly zde, jsou a budou, protože to, co nevzniklo nikdy nemůže zaniknout. Těmi čtyřmi jsou prostor, čas, síly a energie.

Nikdo neví, zda je ještě něco víc a jen samy síly vědí, jak opravdu fungují naše světy. Nás ale nezajímá to, o čem nikdy nebudeme nic vědět, protože nás to neovlivňuje. Kdyby bylo něco nad silami, nesměla by to být síla, nesmělo by to potřebovat energii a muselo by to existovat úplně mimo prostor a čas; no a z toho právě vyplývá, že pokud by nás to stvořilo, rozhodně bychom to nezajímali.

Já se nyní zastavím u teorie vzniku. Na počátku byly prostor, čas, síly a energie, panovala absolutní rovnováha; kladné síly se tak jako nyní přely se zápornými, ale nebylo nic, co by změnilo poměr jejich energie - žádná síla nikdy neměla navrch nad svou protějščí silou. Jenže kromě kladných a záporných sil, jichž je rovný počet, existuje jedna neutrální síla, která jednoho dne stvořila první svět..."

Dlouze pak vyprávěl o teorii sil, až téma s ohledem na své posluchače dostatečně vyčerpal.

„No tím bych asi skončil, vy čtyři prostě každý dostanete čtyři věci, které nutně potřebujete k záchraně světa *lepidu activ*; jeden předmět magický, jeden společný, měsíc s penězi a informace ode mě - to abyste aspoň něco věděli.

První věc jste dostali už doma a donesla vás až sem; tento předmět vám pomáhá soustředit vaše nefyzické schopnosti a díky němu vás bude poslouchat váš živel; je symbolem vaší moci.

Nejmocnější magickou silou má Martin se svou ohnivou holí; nejenže může rozhořet a v okamžiku uhasit jakýkoliv požár, ale oheň může bez problémů použít jako neporazitelnou zbraň takřka v každé situaci, pokud je od soupeře dostatečně daleko. Ani blízkost nepřítele však Martinovi nepřivodí větší problémy, avšak hůl mu umožňuje bez větších obtíží udržet protivníka dál.

Jáchymovým magickým přemětem je jeho meč; díky němu ho budou poslouchat vzdušné proudy a jevy. Nejlépe může nakládat s větrem, který je dobrou zbraní; Jáchym však nespíš brzy začne preferovat přímý boj s nepřítelem, neboť je v něm díky svému meči jen obtížně porazitelný.

Pavlova voda je opět živlem mocným; Pavel může bez problémů spustit déšť i vysušit zem a pokud se objeví v blízkosti řeky nebo jezera, může vám být nejvíce užitečný; on se však nespíš bude chtít boji vyhnout velkým obloukem.

Gustav zase vládne silou země a ovládá i všechno, co z ní vyrůstá; jeho schopnosti v lesnatém a travnatém území spočívají hlavně v rostlinách, které dokáže stoprocentně ovládat; zároveň je však schopen spustit třeba zemětřesení, jímž smete nepřítele.

Každý živel může být prospěšný i nebezpečný. Oheň dokáže něco zapálit a úplně zničit, že ani včasné uhašení už věc nezachrání; obezřetně je však třeba zacházet i s mocí ostatních živlů. Největší výhodou vzuchu je jeho schopnost přesně a účinně zaútočit, avšak o to větší škody může způsobit, je-li jeho síla nasměrována nesprávně. Nebojovné živly jsou v těchto ohledech mnohem složitější; voda dává život a stejně rychle ho bere, člověk ji musí užívat dosti často, aby mohl žít. A země? Schopností vyvoleného země je i práce s plodinou - jestli vyrostete třeba teď hned, byť mrzne, nikdo nezasel a kvalita půdy je mizerná - klidně si založí pole na skále -, nebo jestli se úrodný prostor změní v poušť.

Každý z vás má také společný předmět, jenž bude prospěšný všem; díky těmto věcem budete pohromadě naprosto soběstační. Pokud se rozdělíte, budete si muset některé potřeby zajistit jinak.

Martin dostal knihu, v níž se píše pár základních informací o teorii sil, ale vás budou hlavně zajímat fakta o vašich schopnostech vyplývajících z teorie živlů; ta byste si měli přečíst co nejdřív. Především Martinova hůl nabízí mnoho triků, jež se mohou často hodit; v knize jsou však i základy magie, především jednoduchá zaklínadla, díky nimž budete schopni třeba uzdravovat různá zranění. Najdete tam mnohem méně věcí, než byste možná čekali. Ono přestože nekonvenční cestou je možno dokázat takřka vše, obvykle se jedná o příliš složité postupy, které vám nemá smysl popisovat.

Jáchym může poskytovat svůj nůž - základní věc, řeknete si, ale nikdo z vás jej nemá a později si ho budete muset koupit. Jáchymův nůž je navíc z podobného materiálu jako jeho meč - stejně jako ostatní magické předměty je nezničitelný; díky Jáchymovi proniknete skrz většinu materiálů od papíru po diamant.

V případě Pavla i Gustava přinášejí společný užitek jejich předměty magické, navíc oba dostali meč, naprosto normální, jen, aby se jím mohli bránit; Martinova hůl dává mnohem větší bojeschopnost. Pavlův pohár nakládá s vodou a dokáže se vodou i naplnit, čímž vám zajišťuje možnost napít se vždy a všude.

Podobně základní potřebu uspokojuje i Gustavova mince, jež byla upravena tak, aby bez jakýchkoliv mezípostupů dokázala vytvořit dobrý chléb.

Každý z vás nakonec získal měšec se symbolem svého živlu, který je naplněn penězi, jež v současné době platí ve světě *lepidu activ*; nemáte žádnou závratnou sumu, ale každou noc vám síly měšce doplní na nynější stav, pokud všechny peníze sesypete dohromady, zvýší se jejich počet o 25% a všechno se ubalí do nového měšce, jenž si můžete schovat, nebo i někomu dát; dejte si ale pozor, abyste na sebe zbytečně neupozornili.

No a teď bychom vám měli říct, co už víme o situaci onoho problémového světa; vlastně toho není moc.

Svět, kam vás pošleme je ovládán zlem, kterému lidé říkají *lepidus activ*, ale co je ten *lepidus activ* vůbec nevíme. Moc zde mají záporné síly, což je samozřejmé, ale pro vás zbytečné, vy máte porazit mocné lidi, svrhnout je a s nimi zrušit i moc záporných sil. Kladné síly vám s tím pomohou, ale nezapomeňte, že vašim protivníkům bude taky pomoheno."

„A to je všechno?" podivil se Jáchym když hlas domluvil.

„Můžete se zeptat na co chcete, ale my víc prostě nevíme. Myslím, že jsem vám již řekl všechno, co potřebuje vědět ještě před cestou."

Cesta

Tím proslav skončil. Naposledy se rozevřela skála, tentokrát nahoře. Pak byli všichni čtyři přeneseni do neznámého světa, světa *lepidu activ*.

Přistáli v krajině suché a širé, za nimi stála malá skalka a před chlapci jako by se rýsovala malá pěšinka. Hoši zůstali stát na místě, Jáchym se posadil na zem a po něm i ostatní.

„Ani nám neřekl, co vlastně máme udělat," řekl Jáchym, zatímco ostatní se pomalu odhodlávali klesnout na zem, „a teď jsme uprostřed pusté krajiny a kolem nic."

„Klid," pravil na to Martin, „dáme se touhle cestou a uvidíme."

„Co můžeme dělat?" řekl trochu rezignovaně Gustav.

„Ale máš pravdu," řekl Pavel na Jáchyma, „neřekli nám skoro nic."

„Asi si musíme všechno zjistit," dodal Martin.

„Co takhle zkusit ten tvůj chléba," navrhl Pavel Gustavovi.

Gustav tedy uchopil svou minci v pravou ruku a ani mu nedalo moc práce, aby se na levé objevil

bochník chleba. Martin se až podivil té lehkosti, kterou by od Gustava zrovna nečekal.

Pak Jáchym ukrouhnul pár krajíců a Pavel přidal dávku vody. Chléb i voda byly chutné, ale pořád se jednalo jen o nejzákladnější potraviny, a navíc vyžadovaly spolupráci tří z vyvolených, a neumožňovaly tak rozdělení, k němuž se zatím nijak nesměřovalo; ale co kdyby.

Byly asi tři hodiny, stmívalo se nějaký čas po sedmé. Podnebí zde bylo o něco teplejší než v Čechách; roční doba by mohla odpovídat tak konci srpna.

„Tak abychom vyrazili," navrhnul Martin.

„Touhle pěšinkou?!" řekl Gustav.

„Kudy jinudy?" opáčil Martin.

„Nevím," řekl Pavel.

„Je tu cesta, tak po ní asi máme jít. Máte lepší návrh?" pokračoval ve svém Martin.

„Třeba je to past," řekl Gustav.

„Nesmysl," zapojil se Jáchym, „určitě jsme mohli přistát kdekoliv a my se dostaneme na místo, kde uprostřed ničeho začíná... Něco jako cesta."

„Tak vyrážíme, ne?" uzavíral Pavel; všichni nějak souhlasili.

Pěšina se přímo ubírala jakousi polostepí v délce dobré hodiny chůze chlapců; pak užřeli opravdovou cestu odněkud někam. Když se na ni dostali, zbývala otázka, kterým směrem pokračovat, bez zvláštního zaujetí však šli doprava; Martin si toho povšimnul - bylo mu až podezřelé, že se na rozcestí ani nezastavili, avšak vpravo zřejmě zamířili ze zcela banálního důvodu - pěšina se na velkou cestu připojovala mírně šikmo.

Přirozeně chlapci začali hovor o větší cestě, ale to již směřovali k viditelným vysokým horám. Zatímco nyní se drželi ve výškách nepřesahujících pět set metrů nad mořem, masiv před nimi sahal k oblakům, kterých, pravda, bylo nyní nemnoho; jeho vrcholky určitě byly více než dva tisíce metrů vysoké.

K místům, jež by bylo možné považovat za součást hor, však zbývalo nějakých dvanáct kilometrů; zatím přetrvávala rovina, jen hory se postupně přibližovaly a později se cesta začala mírně sklánět v nepřiliš znatelné stoupání. Zdálo se, že do večera opustí pustou rovinu a vstoupí do hor. Jen těžko se dalo odhadovat, které z obou míst nabízí bezpečnější nocleh.

Cesta vyvolených vedla východním směrem, slunce se tedy sklánělo k západu za jejich zády. Šešení se poukazovalo na pomalý začátek soumraku, cesta již stoupala prudčeji, ale přímo, vzadu se stále rozprostírala širá plochá země, zato vpředu se začalo zdát, jako by cesta končila pod strmým srázem.

Od onoho srázu byl nádherný pohled na zapadající slunce a nabízelo se zde i vhodné místo k přespaní za předpokladu, že vydrží dobré počasí. Cesta se před svahem stáčela vlevo a bylo i nepravděpodobné, že by chlapce někdo překvapil z dalšího směru; nakonec beztak viděli na všechny strany. Zkrátka se jim místo zalíbilo, a tak se rozhodli zůstat tu přes noc.

Bylo nepříjemné, že v okolí se stále nenacházelo žádné dřevo na živení ohně, a tak prostě pojedli chléb s vodou, řekli si ještě pár slov a ulehli na zem, neboť jinou možnost zatím neměli. Teď jim došlo, jak málo jsou na ten úkol vybaveni.

Martin a Jáchym si vyhlédli místa vysoko nad cestou, odkud mohli mít výborný rozhled a kde se také mohli dobře bránit; paradoxně zrovna Pavel a Gustav zůstali blízko cesty, takže pro případného návštěvníka byli první na ráně.

Večer se zmínila i otázka nějakého nočního hlídkování, ale to Martin hned odmítnul a pak se dohodli, že se raději pořádně vyspí, než hlídat, jestli se něco neblíží.

Noc byla celkem klidná a tichá, měsíc zářil jen slabě, ale bylo jasno. Martin si, zdá se, vybral dobré místo, jelikož se mu spalo náramně; bohužel ho uprostřed noci probudil výkřik.

Byl to Pavlův výkřik a nemožno se divit jeho reakci na danou situaci. Hned u něj se ochométala jakási šelma, která se u nás asi nevyskytuje. Martin vstav chopil se hole a uviděv stav věcí zvolal k Pavlovi:

„Zmiz!“

Teprve teď se Pavel jal utíkat; za zvířetem byl vidět zbytek smečky, jako by zvířata jednotlivě hledala kořist a po jejím nalezení na ni společně zaútočila.

Jak Pavel zrychlil, ostatní zvířata že by se jej chystala předejít a obklíčit, ale to už Martin použil svou hůl a jedno ze zvířat zasáhl plamenem do pravé přední tlapy, načež toto ucuklo; ostatní zpomalila.

Pak Martin držel šelmy v uctivé vzdálenosti a Pavel i Gustav se mohli dostat do bezpečnějších míst. Zato Martin sám se ke zvířatům přiblížil a snažil se je různými způsoby zahnat; během jeho neúspěšné snahy se však kolem něj pouze stahovala, aby jej obklíčila a později snad zaútočila.

Martin se tedy rozhodl použít již osvědčený oheň a žhavým půlkruhem vytvořeným před šelmami tyto tlačil od sebe až na uctivou vzdálenost, kde trochu přitvrdil, po čemž se šelmy konečně definitivně ulekly nebezpečí a utekly pryč.

Po této události se Jáchym nabídl, že bude nějakou dobu hlídat a když se příliš unavil, vzbudil Gustava, aby dával pozor do rána. Po celý zbytek noci se však nic nebezpečného nestalo.

Další den dopoledne chlapci svorně odpočívali; byli vyděšeni noční událostí, probírali zda to byli vlci, hyeny, či něco docela jiného a že je nezbytné každou noc venku dávat pozor, aby se nic podobného nemohlo opakovat, neboť tato situace mohla docela lehce skončit tragicky.

Blížila se jedenáctá hodina, když se konečně rozhodli pokračovat v cestě; ta vedla po samém okraji hor, čas od času se naskytovaly různé vyhlídky na západ, ale nepříliš často, neboť cesta byla nejspíš schválně skryta, snad i před větrem, který by ji mohl zejména v zimě učinit jen těžko schůdnou, natož pak sjízdnou.

Tímto prostředím se šlo něco přes hodinu, pak cesta znovu vyšla do volnějšího prostoru a začala zvolna klesat, jdouc stále severním směrem. Vpředu začal být docela jasně patrný les začínající na doznívajících kopcích, ale dále pokračující nížinou k severu. Po další hodině již chlapci dospěli k lesu a vstoupili do něj. Cesta stoupala až do nějakých sedmi set metrů, aby překonala poslední dozvuky hor. Po dalších čtyřech kilometrech cesty pak les skončil.

Celý úsek chlapci ve skutečnosti šli skoro čtyři hodiny, cestou se různě zastavovali, jedli a vůbec zvláště někteří byli značně unaveni; věděli však, že pro splnění úkolu budou muset dojít ještě hodně daleko, a tak prostě šli pomaleji.

Na konci lesa se otevřel zcela jiný kraj; jelikož se ještě nacházeli ve vyšších polohách, mohli se během pomalého směřování s kopců místy rozhlížet po krajině na východ od hor, kde se již rozkládaly nějaké ty louky a pole a lesy vedly až k po čase viditelné, v té době asi 7,5 km vzdálené, vsi. Bylo zřejmé, že hory prostor rozdělují na dva zásadně rozdílné podnebné celky; nyní je snadné si zpětně uvědomit, že les na západní straně začínal pod určitým horizontem, který ho nejspíš chránil před nepříznivým prostředím polostepi.

Cesta ke vsi byla příjemná a většinou klesající, a tak i přes zmíněnou únavu dorazili chlapci na kraj obce za hodinku a čtyřicet minut.

Při zpětném pohledu se ukázaly úplně jiné hory než ze západu - les stoupal hodně vysoko a i nad ním byl patrný porost úměrný příslušným nadmořským výškám.

Nejdůležitější však byla sama vesnice. V pozdním odpoledni narazili na návsi na jediného člověka; toho si ale nevšimli, jen se po návsi rozhlédli. Stejně jako celá ves byla docela velká, ani návěs nebyla zrovna krátká a úzká. Byla upravená a dominovala jí církevní stavba, specifický kostel. Chlapce však zajímal především hostinec.

Smysl

Hospoda byla téměř prázdná, v zadní místnosti se vyvářelo a dva muži sedíce u výčepu popíjejíce pivo živelně konverzovali.

Chlapci hospodu vyhledali hlavně s vidinou dobrého jídla, a tak po příchodu Jáchym ihned oslovil ony dva muže:

„Dobrý den." Nevěnovali mu pozornost, a tak promluvil rázněji: „Mohli bychom dostat něco k jídlu?!"

„Na jídlo je brzo," odseknul ten na vnější straně pultu.

„Opravdu tady nic nemáte?" namítnul Jáchym.

„Guláš od včerejška," řekl druhý muž.

„Tak si ho dáme čtyřikrát."

„A máte prachy?" zeptal se ten první.

„Kdybysme neměli, tak sem nemůžeme dojít," řekl na to Jáchym.

„Hm. Vypadá to, že jste opatření i proti lapkům," pravil muž hledě na meč u Jáchymova pasu.

Jáchym hrdě odhrnul svůj svrchník, aby ukázal zdobenou rukojeť zbraně, zatímco ostatní se posadili ke stolu.

„A co tu vlastně děláte?" zeptal se druhý muž.

„Jak se to tady jmenuje?" neodpověděl Martin.

„Sporá," řekl pán.

„Potřebujeme se něco dovědět o *lepidu activ*," řekl Martin.

„Neřešíme *lepidus activ*," řekl první muž.

„A není tu někdo, kdo by o něm mohl něco vědět?" zeptal se tedy Martin.

„Mraut, knihovník," odpověděl druhý muž.

„A kde ho najdeme?"

„Knihovnu udělali v radnici, když ji tolik chtěli; ale kde ho najdete, to se nikdy neví," pravil první odešebo.

Po chvíli se odeševší muž navrátil nesa dva guláše a chvíli po nich další dva.

„Pivo pijete?" otázal se.

„Jo," odpověděl s klidnou spokojeností Martin, ostatní neodporovali.

Hostinský tedy natočil čtyři piva a donesl je ke stolu, chlapci se naobědvali. Jídlo bylo chutí průměrné, pivo také, ale proti chlebu a vodě to přeci jen byla vítaná změna.

Po jídle si hostinský vyžádal peníze za oběd, Martin zaplatil a všichni chlapci odešli hledat knihovníka Mrauta.

Radnice - pěkná, upravená - stála poblíž hospody, otevřeli tedy dveře a ocitli se v chodbě s několika dveřmi a schody do patra. Martin zaklepal na dveře na levé straně chodby; nic se neozvalo. Martin tedy otevřel a nahlédl do místnosti; zdála se prázdná. Pavel stál poblíž protějších dveří, a tak na ně zaklepal právě on.

„Dále," ozvalo se.

Pavel otevřel a vstoupil.

„Co potřebujete?" zeptal se muž za dveřmi, ani příliš nevnímal, s kým mluví.

„Dobrý den," řekl Pavel, „hledáme knihovníka Mrauta."

„Dneska je někde ve vesnici," odpověděl pracující muž, starosta, „jestli ho nenajdete v knihovně, tak bude v kostele, nebo u někoho z obyvatel."

„A kde je knihovna?" zeptal se Jáchym.

„Nahore nalevo," řekl starosta zved oči od stolu. „Vy nejste místní."

„Ne," řekl Martin, „Mraut by nám mohl pomoci."

„Tak se podívejte do té knihovny, já musím pracovat."

Vyvolení tedy odešli z pracovny a zamířili po schodech vzhůru.

Nahore nalevo byly jen jedny dveře a za nimi stutečně knihovna. A v knihovně nikdo. Všichni

tedy odešli ke kostelu.

Kostel byl uvnitř krásně zdobený, jako bývají i mnohé kostely u nás; podobně jako naše kostely měl i velkolepý oltář. Malby a plastiky neznámých světců se snažily říci nějaká poselství.

Vpředu u oltáře se nacházel muž. Vypadal na šedesát let, celkem působil dojmem starého kněze, ztěžka se ohýbal pro něco na zemi. Když si povšiml příchozích, zvednul hlavu a zved ležící předmět, se obratně - již nepůsobě tak zestárle - narovnal a odložil věc na lavici.

„Dobré řízení," pozdravil neobvykle.

„Dobrý den," řekl Martin, po něm i ostatní; všichni se přibližovali k oltáři.

„Nejste místní," řekl muž.

„Ne. Hledáme knihovníka Mrauta," pravil Martin.

„Já jsem Mraut. O čem jste se mnou chtěli mluvit?"

„O *lepidu activ*," řekl Jáchym.

„Odkud přicházíte?"

Nastalo krátké mlčení.

„Ze západu," řekl nakonec Martin.

„A předtím jste žili kde?"

Teď nastal ještě delší čas váhání.

„Na Zemi," řekl nakonec Gustav.

„Ještě jednu otázku. Kdy jste poprvé slyšeli o *lepidu activ*?"

„Včera," odpověděl Gustav.

„Jste tedy vyvolení," pravil Mraut.

„Vy jste kněz?" zeptal se Pavel.

„Někdy jsem i kněz, ale je to nebezpečný," řekl Mraut. „Půjdeme do knihovny."

Odešli do knihovny. Byla to knihovna nevelká, zabírala jen polovinu prvního patra radnice, ale knih se tam zajisté dala najít spousta. Mraut najisto zašel k zadnímu okraji jednoho regálu a vzal několik složených papírů.

„Mám pro každého z vás mapu, ale nečekejte, že tam najdete moc informací, je tam vlastně jenom to, co každý zná, ani já totiž o moc víc neznám," povídal přinášející mapy a otevíraje je u stolu nedaleko dveří.

Mraut byl zvláštní člověk; již v hospodě se chlapani dověděli, že je to jeden z mála, kdo vylezl na vrcholy hor nad Sporou; a nikdo neví, odkud přišel; zkrátka je tady a dělá víc práce pro lidi než starosta. To, že na starostu narazili zrovna v práci, byla naprostá náhoda, jelikož by ho spíš potkali v hospodě nebo doma; polovinu jeho práce dělal právě Mraut, ale oba muži spolu vycházeli moc dobře; oba patřili mezi tři lidi, kteří kázali v kostele. Hlavní činností Mrauta byla péče o vědění lidí, snažil se alespoň třikrát do týdne shromáždit děti z rodin vesničanů a něco je naučit; i jeho kázání byla směřována spíš na vědomosti než na výklady víry; konečně profesionální kněz ve Sporé ani nebyl a nikdo to nekontroloval; církev nyní nebyla dost silná, a tak kazatele mnohdy určoval starosta. Sporá si tak žila svým životem uprostřed světa *lepidu activ*, faktem ovšem také bylo, že Mraut sice čekal na vyvolené a něco o jejich plánovaném příchodu věděl, ale skuteční znalci *lepidu activ* se museli skrývat mnohem víc.

Mraut vzal ještě dvě knihy a pozval vyvolené do své chalupy. Byl to veliký statek, avšak bez větších hospodářských zvířat; staral se o něj Mraut sám, pole dal sousedovi výměnou za mouku, mléko a další potraviny, občas k němu zašel na jídlo a mnohdy byl k někomu pozván, neboť byl ve vsi velmi oblíben; ze svého platu by mohl pohodlně jíst jenom v hospodě, ale tam chodil pouze zřídka. Když se všichni posadili kolem stolu, začal s nimi Mraut rozprávět.

Chlapani byli dost mladí, a tak příliš nerozuměli politickým a společenským reáliím; všichni kromě Martina tedy většinu času mlčeli; Martin se snažil vést s Mrautem smysluplný dialog a docela se mu to dařilo. Ostatní také byli v problematickém psychickém rozpoložení, neboť dnes spali prvně mimo svůj svět, a ke všemu málem přišli o život tlamami jakýchsi zvířat.

Jáchym a Gustav neviděli cestu zpátky ani vpřed, Gustav věřil, že splní úkol a vrátí se domů, zatímco Jáchym ani nevěřil; Pavel se držel ostatních a snažil se pochopit, co se po vyvolených vlastně chce. Martin bral pobyt ve světě *lepidu activ* jako dobrodružnou hru; věděl, že je poněkud nebezpečná, ale věřil ve smysl svého působení zde a konečně i ve schopnosti, které mu síly daly.

Zpočátku Martina zajímalo, jak je možné, že lidi v hospodě tvrdí, že je *lepidus activ* nezajímá, jestliže je to významný celosvětový problém.

Na to měl Mraut snadnou odpověď.

„Podívejte se do Města, tam zjistíte, jak můžou lidi hrozně žít...“

Ve Městě žije dobrá polovina obyvatel celé této části světa; *lepidus activ* ovládá svět celý, ale svět je celkem přirozeně rozdělen a když už se lidi z této části někam stěhují, bývá to do Města; z Města pak skoro není úniku. Lidi venku opustí své domovy a ty jsou pak mnohdy zabrány nebo zničeny; všechny své prostředky dají na opatření si bytu ve městě a nemohou odtud odjet aniž by ztratili práci; a málokterá práce je tak hrozná, aby si člověk nemohl pohoršit. Ve městě je štěstí, když vás práce uživí tak dobře, že si vaše děti nemusí vydělávat samy, přitom práce pro ně bývá zase ještě horší než ta normální; na vesnicích děti pracují maximálně rodinném poli a zastávají domácí práce, ve Sporé dokonce nepracují skoro vůbec. Jelikož se ve Sporé mají lidé velmi dobře, neodcházejí odtud do Města, z jiných vsí se však odchody stále konají; především si lidé slibují větší bezpečnost, protože vesnice nemají žádné opevnění a už se stalo, že někdo přišel a celou ves spálil, nebo se vloupal do domu, zavraždil jeho obyvatele, okradl je a někdy ještě živé lidi přinesl na náves pěkně ke kostelu; všechno jenom proto, aby lidem nahnal strach. Nic to však není proti tomu, co odešvší do města zažijou tam.

„Nikdo neví, proč to dělají; každý znalec vám řekne totéž; tak jako se kladné síly snaží zajistit lidem příjemný život, záporné mají cíl naprosto opačný; nelze to pochopit, je třeba jenom zastavit zlo.“

Lepidus activ tu vládne asi padesát let, Mrautovi je jedenašedesát. Do svých sedmnácti let žil na vesnici, tedy i šest let v té nejhorší době; právě sousední ves byla jednou z kompletně vypálených, celé dvě rodiny v jejích vsi dopadly tak, jak bylo popsáno výše a pak dokonce Mrautově rodině někdo během noci vybil všechna zvířata; nikdo se neovázil pokusit se s tím cokoliv dělat, raději se jeho rodiče pokusili pořídit si zvířata nová, v rámci finančních možností; došlo však k naprostému bankrotu rodiny, a tak tato využila možnosti prodat dům i pole obci - nikdo jiný by vesnické stavení nekoupil - a odejít do města za vidinou možného lepšího života.

Pětičlenná rodina - Mraut měl o tři roky mladšího bratra a o sedm let mladší sestru - dostala ve městě malý špinavý byteček, ale stejně se v něm skoro nesešla; nikdo z rodiny ani nevěděl, co druhý dělá - pracoval i Mraut a jeho bratr Drel. Svou desetiletou sestru zvládli aspoň žít a hospodařit s drobným přebytkem, což ovšem netrvalo dlouho; během následujících tří let se rodina kompletně rozpadla a jídla měl každý většinou tolik, na kolik si vydělal; nějaký lepší vztah spolu měli asi jen Mraut a Drel, matka navíc za dalších pět let utrpěla vážný pracovní úraz a rok na to zemřela na infekci. Kvůli nedostatku peněz začala ve svých třinácti letech pracovat i Mrautova sestra - jako mnoho dívek a žen, zvláště těch hezkých, se prodávala jako prostitutka; nutno však uvést, že byla i horší a nebezpečnější zaměstnání; toto však přineslo problém i kvůli dítěti narozenému po necelých třech letech, kterému nebyly v době úrazu jeho babičky ani tři roky. V období matčina úrazu bylo Mrautovi asi dvacet pět let a už se skoro nezajímal o svou rodinu, ani o Drela; dával jim peníze, které nutně nepotřeboval, ale snažil se pohybovat po městě a zjistit víc o tom, co se děje.

Gramotnost ve světě *lepidu activ* byla i před příchodem *lepidu activ* nevelká, ale Mrautův dědeček byl velice vzdělaný a než umřel, to bylo Mrautovi pouhých sedm, naučil Mrauta čtení a dalším potřebným dovednostem. Samotné toto umění mohlo pro chlapce znamenat veliký přínos, protože ačkoliv jeho rodiče jej nevyužili, on, protože se o to uměl zasažit a hlavně zjistil, jak se to má s hlavami pomazanými, měl šanci získat místo písaře nebo úředníka, neboť gramotných lidí žilo ve městě méně než jich bylo třeba a o většině z nich se ani nevědělo; dokonce výše postavení lidé

byli z většiny negramotní a hloupi. Mraut však nechtěl být na očích a jeho práce byla docela dobrá, takže u ní zůstal; jenom po večerech chodíval ulicemi a snažil se zjistit něco zajímavého, narazit na někoho, kdo by mohl něco vědět; po čase by se z něj nejspíš stal spisovatel, kdyby potom, co dva roky takto využíval večery sledovávaje bídu okolo, neuvídal muže, jak, dává si evidentně pozor na okolí, zacházel do jakýchsi dveří. Mraut ho zpoza rohu pozoroval a sám vstoupil do toho zdánlivě obyčejného domu.

Mrauta to táhlo do sklepa; na dveřích zde stálo psáno „klepej dvakrát“, což Mrauta překvapilo, ale hlavně mu to potvrdilo jeho názor, že se tady může ukrývat nějaká skupina proti *lepidu activ*.

Zaklepal dvakrát.

Po chvíli kdosi otevřel dveře.

Za nimi stál mladík Mrautova věku a ve tmavé místnosti osvětlené jen málo okénkem z úrovně ulice a o trochu více lampou stojící na stole seděli další tři mladí lidé; u zdi stál regál s nějakými knihami a několik přebytečných židlí, jinak byla místnost skoro prázdná.

„Kdo jsi?“ zeptal se chlapec otevřevší dveře.

„Nikdo,“ odpověděl Mraut.

„Pojď dál,“ řekl jeden z těch u stolu.

Byl podzim, venku velmi chladno, ale vevnitř také, Mrauta tedy ani nenapadlo odložit svůj kabát a přímou cestou zamířil ke stolu, kde usednul na jednu ze dvou prázdných židlí.

„Jak ses o nás dozvěděl?“ zeptal se jeden z mladíků.

„Sledoval jsem jednoho z vás,“ řekl Mraut. „Měli byste si dávat větší pozor.“

„Proč jsi nás sledoval?“

„Viděl jsem, jak si dává pozor, a tak jsem nabyl přesvědčení, že chce něco utajit. Pak jsem vešel a když jste na dveřích psali, abych zaklepal dvakrát, tak jsem zaklepal dvakrát.“

„Kdo tedy vlastně jsi?“

„Jsem Mraut,“ víc vědět nemusíte.

Ostatní se jmenovali Streg, Frant, Mstal a Ingra.

Mraut se od nich i zbylých dvou členů tohoto bezejmenného uskupení dozvěděl spoustu informací o *lepidu activ*, ale sám se setkání zúčastňoval jen sporadicky; věděl, že takové setkávání se je nebezpečné. Skupina měla kromě knih i několik tajných dokumentů, většinou ve třech kopiích, aby nehrozilo jejich naprosté ztracení; takových dokumentů bylo pět a čtyři z nich dostal k sobě Mraut právě proto, že se s ostatními vídal nejméně a byla tak i nejmenší pravděpodobnost jeho odhalení. Ostatní členové měli v Mrauta velkou důvěru, považovali ho za velice inteligentního člověka, ale on na ně hleděl trochu shora; ač nevěděl, co proti *lepidu activ* dělat, bylo mu jasné, že klábosení v jejich stylu povede maximálně k jejich zatčení.

Tajné dokumenty směřovaly hlavně k jiným skupinám a jeden z nich, ten nejdůležitější, skrýval cestu k muži, jenž byl označován jako Mistr. Mraut o něm nic nevěděl, ostatní o něm nemluvili, vědělo se jen, že to je ten, kdo ví o *lepidu activ* úplně nejvíc. Pravda je, že ta informace byla trochu přehnaná, ale Mistr byl jediným skutečně znalým člověkem, kterého potenciálně mohl Mraut najít a i proto chtěl mít klíč k jeho nalezení u sebe. Všechny ty dokumenty mohly být pochopitelně zneužity, a tak obyčejně nevedly přímo k cíli, a navíc se snažily být alespoň trochu zašifrované.

Počátkem září za další dva roky přišel Mraut do známého sklepa, ale na dveřích nebylo nic. Mraut otevřel a zjistil, že v místnosti zbyl jenom nábytek; ani kus papíru, nic, jenom dřevěný nábytek zůstal stát, kde byl a na stole lampa slouživší k osvětlení.

Mrautovi bylo jasné, že k vyprázdnění místnosti nedošlo dobrovolně; někdo musel skupinu odhalit a chlapci již byli v rukou toho, čemu se říká *lepidus activ*. Co s nimi bude provedeno, nebylo jasné; někdo zmizel beze stopy, někdy byl naopak veřejně mučen, jiný třeba zavražděn beze svědků, ale pak vystaven jako odstrašující příklad. I když těžko mluvit o konkrétním případě, jelikož se nikdy neřeklo, co dotyčný udělal. Mnohdy velmi kruté popravy byly na veřejnosti vykonávány s oblibou a lidé jim rádi přihlíželi; bylo mnoho těch, kdo byli přesvědčeni, že odsouzení si svůj osud zaslouží.

Mraut vyšel ze sklepa a zamířil domů; jeho matka již byla mrtvá, sestra v šestnácti začala žít s

dobře zaměstnaným přítelem, jehož si také vzala, což nebylo úplně běžné; otec stále dřel, podobně jako Mrautův bratr Drel, jenž byl v době Mrautova návratu doma. Mraut se s ním tedy rozloučil pohlédnuv na plán k nalezení Mistra a zabaliv pár nutných věcí do ruksaku. Neozbrojen odešel do města.

Plán ukazoval na jednoho muže z Města, ale jeho byt byl prázdný. Mraut si však jistý, že je na správném místě. Mohl se do bytu, v němž měl dotyčný bydlet, vloupat, ale raději počkal, až někdo přijde.

Čekal hodinu, pak přišla žena s nákupem. Byla to strhaná padesátiletá paní belhající se z posledních sil do schodů zamířiboš ke dveřím sledovaného bytu.

„Dobrý den," oslovil ženu Mraut přiblíživ se k ní zezadu.

„Co chcete?" osopila se na něj žena.

„Hledám," řekl Mraut.

„A co hledáte?"

„Prostě HLEDÁM."

Žena nechápala.

„Jak dlouho tady žijete?"

„Co já vim?"

„Potřebuju si tu něco vzít."

„Co je mi po vás?"

„Jenom to najdu a zmizím. Nechal to tady člověk, který tu žil."

Žena nechtěla, aby Mraut šel dál a něco v jejím bytě hledal, s předchozím majitelem zřejmě neměla nic společného.

Mraut se vecpal do dveří a drze začal hledat díru v podlaze - v hlavní místnosti, v zadním rohu u okna.

Byly tam schovány dva listy; jeden oznamoval obyvatelovo odstěhování se a naváděl nálezce k němu samému, druhý k tomu, kdo měl dotyčného nahradit.

Když Mraut odešel a zhruba rozklíčoval zprávy v obou listech, vybral si druhého muže, protože jeho údajný byt se mu víc hodil. Tam přišel velmi pozdě, ale naštěstí na jeho obyvatele narazil. Bylo mu vysvětleno, kde najít poslední klíč k nalezení Mistra, pak musel Mraut odejít. Domů už se nechtěl vracet, a tak vyrazil směrem k lesu, kde měla být ukryta schránka s popisem další cesty. Uprostřed lesa přečkal Mraut noc a ráno se jal hledat schránku, což nebyl problém.

V kovové krabičce leželo pět plánek, samozřejmě slovníků, k nim pět map, celkem věrných, takových, jaké dal později Mraut vyvoleným. Z klíče stále nebylo zřejmé místo pobytu Mistra, bylo zde udáno nějaké místo uprostřed lesů, kam by měl Mistr docházet jednou za tři měsíce; místo, kde skutečně žil, sdělil Mistr až důvěryhodnému člověku.

Neozbrojeného Mrauta čekala desetidenní cesta k místu setkání s Mistrem, cestou také potkal lupiče, kteří ovšem nečekali na nemajetné chodce a Mrautovi dokonce dali meč.

Možná bychom se měli zmínit o zbraních dostupných ve světě *lepidu activ*, které jsou tím jediným, co jsme prakticky nenaznačili - používaly se zde totiž hlavně klasické zbraně, u nás bychom je označili jako historické, k tomu však ještě musíme dodat, že vzhledem k faktu, že ve světě *lepidu activ* se příliš nekonaly války, nebyly rozšířeny zbraně pro skupinový boj, tedy hlavně takové, které vyžadují obsluhu více lidmi. Zato byly známy střelné zbraně, které ovšem vlastnilo jenom pár lidí z vyšších vrstev, čímž pro ně znamenaly zase o něco větší moc; pokrok, v němž žili nejprivilegovanější byl vůbec nestrovnatelný s tím, co došlo i dolů k normálním lidem; ti se s inovací setkávali hlavně tam, kde se jejich životy křížily se zájmy bohatých a vládnoucích a tato inovace se projevovala zpravidla negativně, jsouc užívána především ke zvýšení efektivity práce a očekávatelně i pro větší efektivitu případného mučení, které sledovat dělalo především některým příslušníkům horní vrstvy ohromné potěšení a oni pak vykazovali též jistou kreativitu, aby se při pohledech na stále stejné praktiky tolik nenudili.

Když se Mrautovi podařilo objevit místo setkání, zbývalo do daného času jednadvacet dní. Mraut tak začal chodit po okolí, ale pomalu mu začaly docházet zásoby jídla pořízené ze skromných

úspor. Naštěstí Mraut narazil na dům na samotě u lesa, pochopitelně prázdný, protože pokud se obyvatelé takových usedlostí neodstěhovali do města, přesunuli se alespoň do vesnic; samostatně stojící domy tak sloužily jako příbytky vandráků, lapků a protistátních aktivistů. Mrautem nalezený dům nebyl v příliš dobrém stavu, ale ještě nepadal, a hlavně v něm Mraut našel lovecké zbraně, jež rád hned první den využil. No spíš se o využití snažil, jelikož zvířata nikdy nelovil. Druhý den už byl Mrautův lov úspěšný a on tak mohl využít i dalších zařízení zanechaných v domě předchozími obyvateli.

V den setkání s Mistrem už nemohl vstávat ze „své“ postele, neboť udané místo bylo velmi daleko. Mistr potom vzal Mrauta do svého domu a skoro měsíc každodenně dlouze diskutovali; pak Mraut odešel do světa, aby se do Mistrova domu vracíval řekněme jednou za měsíc. Jinak se Mraut pohyboval velkou částí světa a snažil se poznat to, co mu Mistr nedokázal říct.

Téměř po pěti letech takového života, to už Mrautovi bylo přes třicet let, přišla chvíle jeho osudového příchodu do Sporé. Mraut už tuto vesnici znal, podobně jako spoustu ostatních; byla to běžná ves, od příchodu *lepidu activ* odtud odešla téměř polovina obyvatel, nějací sem přišli ze samot. Starosta byl starosta - měl svůj plat a byl jediným spokojeným člověkem v obci. Mraut toho času dostal hříšný nápad.

Existovalo totiž pár přežitků z dřívějšího režimu a jedním z nich byla i demokratická volba starosty jednou za pět let, což ve Sporé přišlo právě teď. Volby byly vypsány za osmnáct dní, trvaly tři dny - od pátku do neděle. Mraut si řekl, že by přece mohli lidé zvolit jiného starostu, což bylo opovážlivé, jelikož lidi jakákoliv politika zvláště v této době vůbec nezajímala a ke starostovi neměli nijak zvlášť negativní vztah. Pět dní z osmnácti strávil Mraut hledáním kandidáta na starostu - takový se musel zapsat nejpozději v pondělí v devět hodin dopoledne. Muž, jenž se měl stát starostou, byl nalezen a zapsán a nyní zbývalo třináct dnů na kampaň.

Mrauta nenapadlo nic lepšího než projít všechny domy spolu se svým kandidátem a tohoto lidem představit v tom nejlepším světle. Vítěz starostenských voleb musel - šlo-li o pouhé dva kandidáty - získat více než polovinu hlasů. Volební účast byla tentokrát celých 87% - jinak by se o volby zajímalo tak 30-40% lidí; volby by se však vůbec nekonaly, pokud by neexistoval protikandidát. Mrautův kandidát nakonec zvítězil na procenta 87:13. Lidé pak opět zavalil nezájem a za následujících necelých třicet let, tedy skoro šest volebních období, se volby konaly jen jednou a současný starosta obhájil svůj post poměrem 60:40 procent.

Když nový starosta nastoupil, začal Mraut nenápadně prosazovat reformy s cílem zlepšit kvalitu života ve Sporé; kromě jiného také opravil kostel a místo jednoměsíčních návštěv profesionálního kněze nechal nejméně jednou do týdne v kostele kázat někoho z obce, sám se této úlohy chápal aspoň jednou za měsíc; podobně často kázal v kostele i starosta; v ostatní týdny se střídali různí lidé z obce a profesionální kněz už do vsi zván nebyl. Církev byla dost možná propojena s *lepidem activ*, jinak by nejspíš ani neexistovala, každopádně profesionální kázání obvykle neřekla vůbec nic zajímavého, natož poučného; kázání Mrauta, starosty i ostatní dávala lidem hodně a účast na nich bývala i stoprocentní, znamenala však velké nebezpečí pro kazatele a oni si museli dávat velký pozor, aby neřekli až moc proti *lepidu activ*. Drželi vlastně lidi v lehkém nezájmu o *lepidus activ*, což nebylo nemožné, neboť útoky na obec klesaly úměrně úbytku lidského strachu souvisejícímu s životní jistotou obyvatel a také úměrně času, neboť akce *lepidu activ* dnes už zdaleka nebyly tak časté jako dřív. Většinu práce za ně dělal právě strach, jenž byl ve Sporé eliminován.

Mraut se také staral o obyvatele nejen stabilizací a udržováním chodu obce a kázáními v kostele, ale i pravidelnou výukou všech dětí, kterou se snažil docílit zvýšení gramotnosti a průměrné chytrosti obyvatel.

Když Mraut dovyprávěl svůj příběh, popsal chlapcům cestu k Mistrově chalupě, kterou je ovšem velmi těžké najít; nechtěl vyvoleným dávat žádný přesný plán a požádal je, aby si tu cestu nijak nezapisovali, neboť Mistrův příbytek musel zůstat utajen.

Chlapci se tedy snažili cestu si zapamatovat, ale najednou se Martin zeptal:

„A co je ten *lepidus activ*?“

„Nevím," odpověděl Mraut.

To všechny překvapilo. Jaktože Mraut neví, co je ten *lepidus activ*, když po tom vlastně celý život pátrá?

„Není to důležité," řekl později Mraut. „Umím se tomu postavit a nevadí mi, že nevím, co to je; Mistr vám možná poradí."

Problémy

Další den zůstali vyvolení s Mrautem ve Sporé a časně ráno následujícího dne pak vyrazili na cestu jižním směrem od Sporé. Nemohli vyjít později, už takhle se čekalo, že jim cesta zabere celé dva dny.

Jediný, kdo byl v dobrém psychickém stavu, byl Martin. Opíraje se o svou hůl šel vepředu a všechny ostatní vedl; konečně, on jediný toho byl schopen, on jediný věděl, co má dělat a kam jde; možná si to jen myslel, ale bylo to pořád lepší než pesimističnost ostatních.

Cesta vedla dlouho přímo, po úpatí hor, jež se právě tak rovně táhlo. Prvních deset kilometrů lemovala na levé straně cestu pole; pole patřící ke Sporé. Většina těch pozemků však ležela ladem patřivši k prázdným hospodářským usedlostem na samotách. Význam Sporé souvisel vždy hlavně s kvalitní půdou, proto tu byla ta rozlehlá pole, na nichž se pěstovalo kdeco; dnes už bylo obděláváno prakticky jen tolik půdy, kolik uživilo obyvatele, jichž také nebylo tolik jako dřív. Po skončení polí vstoupila cesta do příjemného lesa a vedla nadále rovně na jih dobrých dvacet kilometrů.

Necelé dva kilometry před koncem této příjemné přímé cesty narazili chlapci na starý srub, nejspíš prázdný. Byli by ještě kousek ušli, byť kromě Martina byli všichni řádně unavení.

Srub byl odemčený a skoro prázdný; zanechaný nábytek poukazoval na někdejší odchod obyvatel.

Chlapci budovu považovali za bezpečnou, a tak si nedělali problém ze způsobu hlídání během noci. Jáchym a Gustav mohli přespat na postelích, Martin a Pavel se museli smířit s podlahou; Martin si nemohl dovolit chtít postel, jelikož Jáchymovi už teď dost vadilo, že Martin si vede celou skupinu a on ho musí poslouchat, byť to dělá dobrovolně.

Ráno chlapci pokračovali po cestě k jihu. Po dvou kilometrech uviděli napravo říčku, podél níž se dali doprava následujícíe Mrautův popis. Ve skutečnosti pokračovali i nadále na jih, původní cesta se totiž před chvílí pozvolna stočila doleva. Nyní se ubírali nevýraznou pěšinou, po níž evidentně již někdy někdo prošel, neboť se dosud nestala lesem, ale kdyby o ní člověk nevěděl, asi by si jí ani nevšimnul.

Pěšina dobré čtyři kilometry pokračovala podle říčky; pozorný člověk si mohl všimnout, že dřív tu skutečně vedla menší vozová cesta. Po oněch čtyřech kilometrech se cesta od říčky vzdálila a plynule zvolna stoupala jdouc ovšem stále spíše k jihu nežli k západu.

Trvalo bezmála tři hodiny, než chlapci ušli těch dvanáct kilometrů od hlavní cesty k místu, kde uviděli bílý dům. U domu cesta nejspíš končila. Před ním se pásly dvě kozy, vedle domu bylo vidět i skromné políčko. Usedlost byla celkově dokonale upravená, kdyby sem snad někdo náhodou přišel, bylo by mu velmi divné, že tu někdo úspěšně žije; naštěstí však nebylo pravděpodobné, že by se sem někdo jen tak náhodou dostal.

Martin nejprve zaklepal na dveře a v zápětí vzal za kliku. Bylo odemčeno, a tak v čele supiny začal hledat obyvatele, což nebylo těžké, neboť tento seděl v hlavní místnosti a odpočívaje cosi četl.

„Dobré řízení," pozdravil.

Chlapci odpověděli a Martin řekl:

„Jdeme ze Sporé, posílá nás sem Mraut."

„Jak se mu daří?" řekl muž, nejspíš Mistr, bez většího zaujetí; až po chvíli odložil knihu, jako by si chtěl nejprve dočíst odstavec.

Mistr, chlapci neměli důvod pochybovat, že je to on, byl o dvacet let starší než Mraut, bylo mu

tedy více než osmdesát; vypadal ale o dobrých deset let mladší. Sám se staral o své „dobré řízení“, neboť to za něj neměl kdo udělat. Něco málo si musel pořídit, ale problém byl už jenom v dojití k hlavní cestě - úzká pěšina neumožňovala průjezd s čímkoliv a Mistr tak musel všechno nosit v ruce minimálně od široké cesty. Ve skutečnosti to však nenosil sám starý Mistr, ale nejméně jednou za půl roku k němu Mraut zašel a přinesl mu, co potřeboval.

„Myslím, že dobře,“ odpověděl Mistrovi Martin.

„Věděl jsem, že už brzy přijdete,“ konstatoval Mistr.

„Vy nám řeknete, co je *lepidus activ*?“ řekl Martin - napadlo ho zeptat se rovnou.

„Mraut vám to neřek?“

„Ne.“

Martin se posadil a po něm i ostatní.

„Mraut neví o nic míň než já.“

Záhadný pojem *lepidus activ*, jak řekl Mistr, nebyl znám od samého začátku vlády toho, co se takto označuje. Zpoždění se připisuje tomu, že *lepidus activ* by mohl být pouze mocí skrytou v pozadí. Problém je, že ač se po *lepidu activ* dlouho pátralo, nikdy nikdo nic nezjistil a jediný, kdo by snad měl něco vědět, je ten, kdo pojem rozšířil, jistý Grin z Opratimie.

S Grinem je ovšem také problém, a to ten, že on jaksi zmizel a nikdo o něm zřejmě nic neví. Je pravda, že zmizel potom, co byl zatčen, ale to ještě neznamená, že byl také zavražděn, protože existuje možnost, že on sám je *Lepidus Activ*.

V Opratinné snad stále žije jeho syn Aldor, jenž by mohl něco vědět; pro další cestu tedy Mistr doporučil vyvoleným směřování do Opratinné, právě za Grinovým synem Aldorem.

Ona sama cesta do nějaké vesnice by nebyla tak strašná, jenže Opratinná je od Mistrovy chalupy vzdálena téměř sto dvacet kilometrů nejkratší cestou. I tuto skutečnost Mistr zmínil, a netřeba se tak divit, že některým z chlapců se při pomýšlení na vzdálenost ujitou v budoucích dnech s nejistým cílem nechtělo do okamžitého pokračování.

Martinovi se udaná vize líbila, chtěl problém rychle pohnout kupředu a neměl potíží podle svých možností pochod celkem rychle absolvovat. Jáchym se také cestě nijak nebránil, jen by si rád nejprve pár dní odpočinul a zvolil cestu lemovanou co možná největším počtem hospod, neboť svou nově nabytou volnost si hodlal užít; to bylo samozřejmě do důsledku vzato nesmyslem, neboť s hospodou se dalo počítat pouze ve vesnicích, jež od sebe byly patřičně vzdáleny. Pavlovi a Gustavovi se už příliš nechtělo dále postupovat, již neviděli valnou naději na budoucí úspěch a jaksi se smířili s tím, že už se domů nevrátí; nejraději by se tedy usadili v některé vesnici tohoto světa a nějak ten *lepidus activ* přežili.

Rozchod

Chlapci se domluvili, že odejdou další den kolem poledne, ale po obědě došlo ke sporu, kdy Martin chtěl dodržet, co se řeklo, ale Jáchym s ním nesouhlasil - viděl za lepší pokračování až zítra ráno.

„Nemůžeme se furt někde zdržovat!“ tvrdil Martin.

„Já prostě teď nikam nejdu,“ oponoval mu rezolutně Jáchym.

Do hovoru však vstoupil Mistr: „Tak jdi sám, Martine.“

To nikdo nečekal. Proč je Mistr nabádá k rozdělení se?

Martin příliš neváhal. Byl připraven odejít, a tak odešel, třebaže sám.

„Jak se ale zase sejdem?“ zeptal se ještě před odchodem.

„Poblíž naměstí ve Městě si necháte znamení,“ řekl Mistr. „Až se budete chtít sejít, budete už všichni ve městě. Každý přece umíte své znamení vytvořit.“

To se Mistr trochu mýlil, ale Martin jako jediný neměl v magii větší mezery, protože právě on měl v držení knihu vysvětlující možnosti všech, a navíc byla jeho síla na magii z největší části

založena.

Mistr jen vzal Martinovu knihu a doplnil si své vědomosti, aby zbylým chlapcům mohl poradit ohledně znamení, a potom již Martinovi v odchodu nic nebránilo.

Příštího dne už zbylí tři vyvolení pěkně zrána odešli a trvalo jim přes šest hodin, než se dostali do vesnice Stranov jižně od cesty na Město i na Opatinnou; tato cesta byla pokračováním cesty od Sporé.

Stranov byla chudá ves uprostřed kopců. Prve tu vlastně vznikla malá dřevorubecká osada, jež se ovšem po příchodu *lepidu activ* zvětšila příchodem nových obyvatel především z hájoven a dalších lesních obydlí takovým způsobem, že dnes je na obyvatele tak velká jako polovina Sporé; nevyužitých objektů tam je mnohem méně než třeba ve Sporé právě proto, že sem opravdu hodně lidí přišlo odjinud.

Výhoda Stranova však vždycky spočívala v okolních lesích dávajících lidem práci; pole tu byla jenom malá, takové, aby uživila obyvatele; v zásadě k tomuto účelu stačila - dokud byla vesnice náležitě malá.

Dnes obyvatelé Stranova živořili pouze na těch okolních políčkách, která sotva uživila všechny lidi. Les toho už moc nedával - tak možná maso a houby, ale vzhledem k téměř nulovému obchodu se nedalo zbohatnout třeba na prodeji dřeva, ani na prodeji čehokoliv jiného. Město mělo svého dost a levně a vesničané si získávali sami, co mohli; kdo chtěl žít z meziobecního obchodu, neměl se dobře, spíš se vůbec neuživil; a to ani nezmiňujeme možnost, že zboží i peníze mu mnohdy pokradli loupežníci vydělivší se beztak mnohdy z řad podobných chudáků, z jejichž okrádání z velké části žili.

Snad jediné, s čím se dobře obchodovalo, bylo pivo a podobné produkty neodmyslytelné od života. Každý ho chtěl, ale málokdo si jej mohl obstarat. Důsledkem však byla centralizace jeho výroby, již sice nijak výrazně neutrpěla jeho kvalita, ale zato jeho původní producenti byli způsobem běžným pro *lepidus activ* eliminováni.

Chlapci přiševše do Stranova hned zamířili do hospody, aby pojedli a právě onoho piva popili. Na noc se pak ubytovali přímo v hostinci, hned ráno se však přesunuli do jedné prázdné chalupy.

Samostatnost

+++++

Martin opustiv skupinu sešel na hlavní cestu, ale ještě před mostem přes říčku uviděl pěšinu a řekl si - *Zkratka*. Kdyby to zkratka nebyla, nevadilo by mu to; chtěl zkusit projít menší cestou skrz lesy...

+++++

φφφφφ

Jáchym odešel kolem desáté hodiny, tedy celkem brzy zrána. Pln očekávání zamířil k hlavní cestě a dále nejkratší cestou k Opatinné.

φφφφφ

|ξ-ζ-ξ|

To Pavel zůstal s Gustavem až do odpoledne a aby neodcházel tak brzy před večerem, přespal v chalupě vydabo se na cestu brzy ráno; vstav ještě před svítáním zamířil, tak jako Jáchym, k hlavní cestě, ale jeho cílem nebyla Opatinná, nýbrž Město. Potom, co o Městě slyšel, věřil, že by tam mohl lidem pomoci.

|ξ-ζ-ξ|

ωωωωω

I Gustav měl za cíl pomoc lidem, avšak přímo ve Stranově. Jak jsme řekli, problémy ve Stranově více než kde jinde vycházely z neúrodné půdy. Každý se tedy snažil uživit se, jak bylo v jeho silách - udělat něco, co by se třeba dalo prodat; taková práce se však mnohdy musela dělat tak dlouho a

intenzivně, jak to jen bylo možné a práci na poli zastávali ti, kdo se jinak nemohli ani z části živit.

To, že lidé ve vesnici vytvořili silnou komunitu, kde každý dělal, co uměl a plody své práce pak měnil s ostatními obyvateli, aby získal to, co si sám neuměl nebo nemohl zajistit, byl ve světě *lepidu activ* celkem běžný princip, k němuž se muselo přirozeně dojít; ve Stranově jej však bylo nejlépe možné pozorovat právě kvůli nedostatku, v němž zdejší lidé žili. Taková Sporá byla svým způsobem opakem Stranova - lidé tam byli spokojeni a mohli se starat o své blaho a přilepšovat si produkcí pro ostatní, případně pro cizince; Sporá navíc fungovala jako vstupní brána při cestě od západu do této části světa, a tak se zde dalo něco vytěžit i z dálkového obchodu - je zajímavé, že si nikdo nevšimnul, jak to ve Sporé funguje.

Gustav měl moc udělat z pole, kde by pro kamení třeba nebyla skoro žádná hlína a ta, co by tam byla, by neumožňovala růst skoro ničemu pro svou nevalnou kvalitu, pole, za jaké by se nemusel stydět nikdo z úrodné Sporé, nebo úrodných nížin při některých řekách. Kdyby chtěl, mohl tady v těch podmínkách vypěstovat víno tak úžasné, že zítra by si na chudobu v této vesnici nikdo nevzpomněl, neboť by ani hlavy pomazané neodolaly té kvalitě; samozřejmě, že by takový počín mohl být silně kontraproduktivní, jelikož by jím na sebe Stranov upozornil a mohl by se v budoucnu dostat pod přímou kontrolu *lepidu activ*. Gustav dnes jenom obešel pole kolem vsi; všude již bylo sklizeno a jeho napadlo, že tam prostě nechá vyrůst kdeco, co se může na poli pěstovat - vzhledem k tomu, že se v tom nevyznal, byla toto správná jednoduchá volba.

Spousta potíží světa

Cesta Martina vedla lesem směřující k dalším větším kopcům, jimž se zde říká Zákopce. Od Martinovy cesty odcházely různé odbočky o nic menší nežli cesta sama, Martin se tak musel nechat vést jen svou intuicí.

Byl celkem odpočatý a šel pomalu; nějaké to jídlo si vzal od Mistra, a tak se o něj pro dnešek nemusel starat; vody si vzal zásobu na více dní a mohl si ji občas doplnit z nějakého potoka.

Cesta se občas různě stáčela a nakonec si Martin po nějakých dvaatřiceti kilometrech začal připadat trochu dost unavený. Nuže usadil se nedaleko cesty, pojezdil a rychle usnul.

Spal jako zabitý na měkké zemi, po dobrých devíti hodinách se probudil vyspav se opravdu hodně dobře, ovšem nechtěje nadále ležet tam, kde byl celou noc; přesunul se na vyvýšeninu, na níž seděl již večer.

Když se konečně pořádně probudil a posnídal, jal se pokračovat v cestě pěšinou do neznáma, snad někam směrem k Opratinné. Mapa však byla nepodrobná, cesta v ní nebyla vyznačena, žádné orientační body se nenabízely a Martin neměl žádný kompas, jenž by mu ukázal správný směr; měl jenom intuici.

K obědu Martin snědl zbytek zásoby jídla nesené s sebou, což přineslo nutnost ulovit nějaké zvíře. Když tedy Martin spatřil zajíce, hned ho napadlo jej získat. Takový lov zajíce utíkajícího lesem však nebyl nijak snadný. Ačkoliv Martinova hůl vždy s jistotou zasáhla vybrané místo, bylo možné v důsledku minout, pokud se cíl nevhodně pohnul; a takový pohyb byl v případě onoho zajíce pravděpodobný.

Martin tak sice střelil po zajíci jakousi ostrou jiskru, což jeho hůl umožňovala, avšak zajíc nezasažen zmizel.

Martin tak bez úspěchu pokračoval lesem. Později ještě uviděl srny, ale tahat srnku, aby si z ní postupně ujídal, to by asi nešlo.

Bylo pozdnější odpoledne, nikoliv však večer, když se Martin rozhodnul usadit se na místě vhodném k přespaní; opět se zde nenabízelo žádné místo, kde by se nechalo schovat před deštěm, ale bylo tu celkem bezpečně možné založit ohniště. Zatím však nebylo nic k přípravě na ohni.

Martin se tedy musel poohlédnout po běžající potravě. Čím víc se blížil soumrak, tím pravděpodobnější bylo jeho setkání se s nějakým zvířetem, v nejlepším případě opět se zajícem nebo něčím podobným, neboť takové zvířátko by neměl být přílišný problém připravit a také uskladnit zbytek jeho masa na později.

Martin se ani příliš nevzdálil, když uviděl domek. Byl to velký srub ze všech stran těsně obklopený lesem. Zdál se být v dobrém stavu, ale Martin nečekal, že by byl obydlí.

Přišel ke vrátkům a vzal za kliku. Vstoupil tak na veliký dvůr. Zvenku se objekt nezdál tak rozlehlý, nyní však působil monumentálně.

Martina dvůr uchvátil. Zdálo se mu, že se o to musí někdo starat. Všechno se zdálo být celkem upravené, ani tráva nebyla tak vysoká, jako kdyby rostla volně.

Najednou Martin uslyšel výkřik. A nezůstalo u toho jednoho. Martinovi to připadalo, jako by někdo někoho bil, nebo spíš mučil. Zvuk přicházel z hlavní budovy, a tak vzal Martin za kliku vstupních dveří. Dveře zůstaly zavřené. Martin jimi zaloncoval; v tomto světě nebylo zvykem zamykat, zvláště pokud byl někdo uvnitř. Zde se však dotyčný evidentně zamknul; měl k tomu zřejmě důvod.

Martinova kniha znala způsob, jak dveře otevřít, a tak ji vyndal a hledal. Brzy objevil správný návod, ale než se tak stalo, všechno bolestné sténání zněvší z útrobu domu ustalo.

Martin namířil svou hůl na dveře právě „*Erosogum*“.

Dveře se odemknuvše se pootevřely a Martin je za kliku jemně otevřel dostatečně na to, aby mohl projít. Než stačil dveře zase zavřít, dolehlo k němu další zaúpění. Martina zamrazilo, ale aspoň věděl, kam má jít. Věřil, že se mu nemůže nic stát. Došel k jedním dveřím v přízemí, leč neodvážil se je otevřít. Přízemí nabízelo možnost podívat se do místnosti zvenku oknem, proto Martin ještě obešel dům, a nahlédl skrze okenní sklo dovnitř.

Při tom pohledu do něj vjela taková hrůza, že se na okamžik nemohl ani pohnout. Nevelká místnost byla jakousi propracovanou mučírnu, v jejím středu stálo něco mezi ložem a stolem. Na onom katovském stole ležel kluk, podobně starý jako Martin, připevněný pomocí provazů připravenými oky ke kamenné desce stolu. Vedle něj stála židle, na níž mohl usedat muž středního věku, jenž asi nacházel zalíbení v mučení jiných lidí. K tomuto účelu měl dnes vedle sebe připravený stůl, jakoby chirurgický - s nástroji pro vypočítavé způsobování bolesti. Našlo se tam všechno od obyčejných nožů různé velikosti a určení přes biče a jehly až po nádoby zřejmě s žiravinami a jinými bolestivě dráždivými roztoky a nástroje pro jejich aplikaci; kromě všeho toho, co nás napadne, bychom při bližším zkoumání objevili spoustu více či méně originálních nástrojů; bylo zřejmé, že dotyčný měl určitou spotřebu obětí, i když si třeba některé šetřil, aby mu vydržely po více dní.

Na úvahy o vynalézavosti onoho hrozného člověka však Martin neměl ani pomyslení. Nutně musel tomu klukovi pomoci, i kdyby měl riskovat, že na tom kameni skončí místo něj.

Proto Martin obešel cestu až ke dveřím chlapovy mučírny a otevřel dveře.

Muž se otočil a už měl v ruce hůlku - zřejmě kouzelnickou.

„Vastira maret!“ vyhrkl ukázav hůlkou na Martina.

Martin jen lehce hnul před sebe svou holí a nezasažen vyslal proti tomu muži ohnivou kouli menšího průměru. Zatímco protivník byl zaskočen protiúderem, a navíc mu hořel oděv, Martin k němu kvapně přistoupil a zbil ho svou holí doslova do kuličky. Zároveň zhasil oheň, jenž jeho oponenta zatím stačil náležitě popálit a přispěl k jeho omráčení.

Martin neváhaje popadnul jeden z nožů ležících na stole vedle přivázaného ubožáka. Tím stále krvavým nožem přeřezal všech pět provazů tam, kde to bylo nejjednodušší a projelo jím pomyslení, že neví, co s chlapcem udělat. Tento byl při vědomí, ale jistě nemohl jít. A zůstat zde nebylo bezpečné, neboť přemožený muž určitě měl nějakou moc a po probuzení by ještě mohl znamenat jisté nebezpečí.

Martin krvácejícího nahého chlapce prostě vzal do náruče a odnesl jej na místo, kde si již dříve chtěl udělat ohniště. To bylo dost daleko od tyranova statku, aby je nebylo lehké najít. Jenže když

už byli na místě, rozhodl se Martin přes možné nebezpečí rozdělat oheň, protože teplota již pomalu klesala a on chtěl zajistit zachráněmu vhodné protředí. Nejprve ho tedy položil na podložku, na níž dosud spával, a pak připravil ohniště. Když toto bylo nějak uspokojivě hotovo - konečně Martina oheň poslouchal a on se tak nemusel bát založení lesního požáru -, otevřel knihu a poohlédnuo se po uzdravujících kouzlech, která pak na chlapce aplikoval. Následně použil kouzlo pro přeměnu materiálů - nenápadné jednoduché kouzlo použitelné i ostatními vyvolenými -, aby z několika větví, jichž byl kolem velký dostatek, vytvořil vcelku kvalitní oděv; no, u nás bychom jej označili za vcelku kvalitní, ale na svět *lepidu activ* byl až nadprůměrný. Martin sice nemohl vytvořit všechno, na co si pomyslel, ale zrovna tohle bylo v knize jako přímá proměna, což se velmi hodilo.

+++++

Když Martin zachráněného zajistil, potřeboval tím více sehnat něco k jídlu; nemohl pro to ale chodit příliš daleko, protože by pak nemohl hoča chránit.

Naštěstí jen kousek od tábořiště uviděl dalšího zajíce; ani by té náhodě nevěřil, ale teď neváhal a zaútočil. Trefil zajíce do hlavy a měl tak vyhráno. Mohl jej připravit a opéct nad plamenem, což mu ovšem dalo dost práce, jelikož to nikdy dřív nedělal. Teprve když byl zajíc nabodnutý na rožeň, promluvil na Martina jeho zachráněný přítel:

„To kouzlo, co jsi použil...”

Martin se na něj otočil a zpozorněl.

„Používal ho i on,” dokončil chlapec.

Martin nevěděl, co říct.

„Jak ses k němu dostal?” zeptal se Martin.

„Chytil mě,” odpověděl zachráněný.

„Jak se vlastně jmenuješ?”

„Iget. Jsem z Gránika.”

„Já jsem Martin Špáta. Ty víš, jak se dostaneme do Gránika?”

„Chytil mě. Pak mě nesl v pytli. Nevím, jak se dostaneme zpátky do Gránika.”

„Jak dlouho jsi u něj byl?”

„Dlouho.”

Ve skutečnosti to bylo Více než dva měsíce.

Kdyby nepřišel Martin, zbývaly by mu sotva tři měsíce života. Tyrana totiž každá jeho oběť bavila tak čtyři až pět měsíců, pak se vyžil v jejím zabití a zahrabal ji někde na zahradě. No a když bylo vypořádáno, odešel si ulovit někoho dalšího, nejlépe do nedaleké vesnice Gránik.

Děti si muž vybíral z toho prostého důvodu, že si na ně troufnul; ulovit muže nebo ženu pro něj bylo mnohem náročnější, takže to dělal pouze výjimečně. Nejlépe se mu chytaly děti hrající si za vesnicí; soudilo se, že dohoní toho nejpomaleji utíkajícího a právě toho se zmocní; to však nebyla pravda - muž si sice vybíral zpravidla z těch pomalejších, ale kritériem pro něj byla předně jeho aktuální „chut”.

Iget příliš nemluvil a Martin také ne. Nevěděl skoro nic o onom neznámém hrozném člověku, ale nechtěl se Igeta vyptávat. Iget na tom musel být psychicky hrozně a Martin jen doufal, že se jeho stav časem podstatně zlepší. Nejlépe než přijdou do Gránika.

Po večeri šli spát. Martin sice musel ležet na prosté lesní zemi, ale dalo se to snést.

+++++

φφφφφ

Jáchym cestou ze Stranova přišel na místo, kde se měla oddělovat cesta na Opatinnou od cesty k Městu. Podle mapy zde měla stát ves Notrov. Mezi ladem ležícími poli však byla pouze pustá, travou a plevelem zarostlá, plocha se zjevnými pozůstatky někdejší vsi. Notrov byla jednou ze vsí vypálených během největšího zastrásování *lepidem activ*.

Jáchym zamířil vlevo na Opatinnou, ale spáleniště v něm zanechalo výraznou stopu. Zároveň s přemýšlením o té hrůze, kterou *lepidus activ* zaštiťoval ho však trápila myšlenka, zda se čtyři děti, ještě k tomu samostatně, mohou *lepidu activ* úspěšně postavit.

Jedenasedmdesát kilometrů do Gráníka šel Jáchym pomalým tempem a za tři dny byl již unaven; co v Gránice viděl a jak na něj Gránik působil si však řekneme až níže.

S čím Jáchym neměl - na rozdíl od Martina - problém, byl lov. Ulovil to, co se mu zrovna líbilo s pomocí větru, kterým zvíře přemohl, následně je obvykle podřezal nožem. Jen občas využil přesnosti hodu svým nožem, díky níž mohl nůž používat i jako dálkovou zbraň. S ohněm také nebylo komplikací, protože všichni tři vyvolení kromě Martina si ve Stranově zakoupili zde rozšířené škrtátko, takže když se s ním Jáchym naučil pořádně zacházet a dal při rozdělávání ohně v lesích pozor na jeho bezpečnost, nemusel se bát, že by se na oheň nemohl spolehnout, byť ho na slovo neposlouchal.

φφφφφ
|ξ-ζ-ξ|

I Pavel přišel cestou k Městu do Notrova a nazůstal zaražen o nic méně než Jáchym. Z Notrova pokračoval podle řeky maje před sebou dlouhých sedmdesát kilometrů do vesnice jménem Křížt'.

Cestu Pavlovi ulehčoval fakt, že šel podél většího vodního toku. Z něj si mohl opatřovat jídlo ze všech vyvolených nejsnáze, protože voda mu vydala rybu, kdykoliv si vzpomněl; a v řece žila spousta chutných druhů.

|ξ-ζ-ξ|

Kromě řeky obklopoval cestu vysoký les začavší za bývalými notrovskými poli. Říční tok byl přímý - až nečekaně vzhledem k tomu, že se nacházel ve členité krajině vrchoviny; asi to bylo způsobeno velikostí řeky nabyvší od svého pramene kus výše nad Mistrovým domem velké síly.

Na kraji lesa, za koncem notrovských polí, si Pavel našel pěkné místo k odpočinku. V okolí řeky vystupovaly ze země skalky a skály, většinou osamělé, občas v malých komplexcích; jen výjimečně mohl znalý pocestný najít skalní městečko. Popsaný charakter mělo okolí řeky ještě dobrých padesát kilometrů za bývalým Notrovem.

Druhý den jdoucího Pavla tímto územím překvapil muž jda proti němu. Již k ránu potkal povoz jedoucí proti, a tak si řekl, že je tady trochu velký provoz; o provoz se však tentokrát tak úplně nejednalo.

Pavel si ani nevšimnul, že neznámý vyšel z lesa, nepřicházel z dálky. Byl to asi třicetiletý muž, kromě toho, že se vyskytoval na cestě daleko od vesnic, působil naprosto všedně.

Když se oba potkali, chytil neznámý Pavla levou rukou za pravé rameno a pravou mu přitlačil k boku nůž dě tiše:

„Klid a pojd' se mnou.“

Pavel nic neudělal. Muž se přesunul za něj, jednou rukou ho vedl a druhou - s nožem - stále poukazoval na svou převahu. Šli sotva půl kilometru hlavní cestou, z Pavlova hlediska vpřed; pak odbočili vpravo do lesa a Pavel uviděl čtyři další čekající lumpy.

Loupežníci žili v jednom z výše letmo zmíněných skalních měst kousek odtud a u cesty zastavovali každého, kdo procházel a podle jeho majetku si vzali obyčejně nějakou daň; vlastně tu vybírali mýto. Byli vyzbrojeni noži, meči, kušemi, dokonce několika pistolemi, které kdysi ukradli.

„Máš prachy?“ zeptal se jeden z nich.

„Když mě necháte u vás přespat, dám vám tři sta krunů dneska a zítra dalších tři sta,“ odpověděl Pavel, do něhož vstoupila odvaha.

„My krademe, nejsme obchodníci,“ řekl tentýž lovr.

„Když nebudu chtít, nedostanete ode mě nic,“ pravil na to Pavel.

Loupežníci byli jiného názoru, ale vidina šesti set krunů pro ně byla velmi příjemná.

„Když nám dáš čtyři sta a zejtra pět, pohostíme tě a dostaneš naše nejlepší lože,“ řekl Pavlovi loupežník.

„Dneska tři sta pade a zítra čtyři sta,“ smlouval Pavel.

Pět set byl jeho denní limit, ale všichni vyvolení si dávali denní výplatu stranou, kdyby ji

potřebovali, což jim poradil Mraut. Ne, že by měli chuť syslit a že by se nutně chtěli tahat s kilogramy mincí, ale nikdy nevěděli, kdy třeba budou potřebovat víc než pět stovek.

„Dobře, souhlasil lump.

Loupežníci Pavlovi zavázali oči a vedli ho ke svému sídlu.

|ξ-ζ-ξ|

Loupežníci přebývali v jeskyních ve skalách nedaleko cesty; areál jejich sídla nebyl nijak veliký, ale ani zde přebývajících mužů nebylo příliš mnoho.

Loupežníci Pavla královsky pohostili - za sedm set padesát krunů také mohli žít všichni po mnoho dní; pro příklad, dobrý oběd v hospodě se pořídil za nějakých čtyřicet, ve městě, kde se chléb pekl v hromadné pekárně a rozvážel do obchodů, stála tato základní potravina o hmotnosti 1200 gramů devět krunů, za pivo se platilo zpravidla tak sedm, v nejchudších vesnicích i pět krunů.

Stejně jako před časem možná titíž, možná jiní, loupežníci chytili a pustili Mrauta a ještě mu přidali výzbroj, si lapkové s Pavlem porozuměli a on druhý den spokojeně odešel podobně jako přišel, avšak už bez výhrůzek probodnutím a podobných neomaleností.

|ξ-ζ-ξ|

ωωωω

Zatímco ostatní putovali světem, Gustav ve Stranově obcházel pole přemítaje, jak se tam či onde bude dařit vysetým plodinám. Druhého dne po Pavlově odchodu hned zrána opět vyšel na pole a nechal vyrůst vše, co si vymyslel i nevymyslel.

Obilí a jiné plodiny měly růst rychle, aby tak za měsíc byly ke sklizení. Již druhý den se pole začala znatelně zelenat drobnými vyrůstajícími rostlinkami, ale když Gustav v hospodě líčil, jak bude za měsíc celá vesnice usilovně sklízet, nebylo mu věřeno.

„Uvidíme za týden, co vyrostete," řekl a dopiv pivo odešel.

ωωωω

Ku pomoci

+++++

Druhý den vykazoval Iget známky úplného zdraví; probudil se dobře hodinu po Martinovi, pak se nasnídal nějakého zaječího masa od večere, neboť nic jiného k jídlu neměli.

Potom vyrazili dál pěšinou; hovořili spíše o Martinovi - Martin se zatím na nic neptal. Trvalo sotva půl hodiny, než chlapi na rozcestí uzřeli u stromu směrovku „Gránik". Ta znamenala, že jsou na správné cestě a Martina takové ujištění potešilo.

„Za chvíli tam musíme být," řekl vesele.

Iget se zamyslel. Do Gránika zbývalo deset kilometrů, ale je fakt, že vzhledem k ostatním vzdálenostem ve světě *lepidu activ* to nebylo tak moc.

Tím zamyšlením se řeč zastavila a Iget později začal vyprávět svůj příběh. V zásadě jsme jej již popsali, ale možná konkrétněji ho zrekapitulujme.

Iget pocházel z Gránika; v té obci kolovala pověst, že v okolních lesích žije čaroděj, který chytá lidi pohybující se lesem a nikdo z jeho rukou neunikne; říkalo se také, že umí jen jedno kouzlo - umožňující mu držet své oběti při životě a vědomí a opakovaně je mučit skoro k smrti. Kolovala o něm spousta zvěstí větší či menší pravdivostní hodnoty, ale tyto dvě byly pravdivé; a že to „strašidlo" opravdu existuje, se vědělo stoprocentně. Do lesa za Gránikem se každý bál, do Sporé odtud málokdo chodil, ale když, rád si zašel desítky kilometrů, než by využil starou zkratku lesem. Říkalo se, že ten muž občas vyjde z lesa a když uvidí děti hrající si na louce či poli za vesnicí nebo jinde v okolí, chytí jedno, respektive chytí to nejpomaleji utíkající, ale my už víme, že to není pravda, strčí je do pytle a odnese do lesa, kde s ním ve své chatrči naloží výše popsaným způsobem. Nikdo nevěděl, kde ta „chatrč" je; jistěže se našli rodiče, kteří se pokusili svého syna, občas dceru, najít, avšak obyčejně se vrátili s nepořízenou; prý se snad i stalo, že se nevrátili vůbec, a tak většina

otců své děti hledat nešla; snad nikdy se nestalo, že by někdo z vesničanů šel pomoci s vysvobozováním cizího dítěte.

Konečně, co se povídá, to se povídá, ale my můžeme s jistotou konstatovat, že se skutečně stalo, že pobuda se zmocnil něčího syna a daný muž - otec uneseného - šel své dítě hledat; na neštěstí pro něj tento konkrétní tatínek vskutku narazil na obydlí čarodějovo a nedbaje strachu, ale úzkostlivé obavy o své dítě jal se vstoupit do domu, kde se octl ve stejné situaci jako později Martin Špáta. Slyše křik dovtípil se, čím je způsoben a ani nevím jak, rozbil dveře vstoupil do objektu. Způsobená rána upoutala čaroděje a tento opustiv přikurtovaného chudáka jal se jít zjistit, co onen zvuk způsobilo, pročež narazil na chlapcova otce.

Ha, chlap. - řekl si. Muž byl ozbrojen jenom nožem, nic lepšího ve spěchu nesehnal. Čaroděj se s ním nechtěl prát, raději použil kouzlo, snad to, které později zkoušel na Martina, a nebohý otec padl omráčen k zemi. Nedalo příliš práce, aby se stal čarodějovou hračkou nejen po svém synovi, ale též zároveň s ním.

To, že násilník umí víceméně jedno kouzlo, byla pravda; ne úplná, ale muž vskutku jiná kouzla aplikoval málokdy a ani jich příliš neuměl. Toto však neznamená, že by nebyl nebezpečný - laik bez znalosti jakékoliv magie se mu nemohl rovnat.

Jak žil, když mu nestačila magie a přitom se musel stranit společnosti, nikdo neřešil; kde bral finance není jisté, možná si taky někdy pokradl, ale my vezme, že jeho zajištění bylo výborné; když chtěl, vyšel jakoby normální a došel si do vsi či města cokoli zakoupit, aniž by jej kdo spojoval s oním obávaným zlotřilcem. Jsme-li u toho, peníze si klidně vůbec nemusel krást, mít nastřádané, pěstovat, či co. Nebylo totiž výjimkou, když *lepidus activ* podobná individua podporoval - s největší pravděpodobností se tak i zde jednalo o odpornou formu státního zaměstnanství.

Za dvě hodinky dorazili chlapci do vesnice Gránik. Byla to ves nevelká, nějakých třicet kilometrů od kraje Města. Na návsi stál ve středu této kostel s vysokou štíhlou věží vypadající staře - více než kostel ve Sporé, velikostí podobný - při uvážení malé kapličky ve Stranově je zřejmo, že ves Gránik aspoň původně nebyla z nejchudších.

Martin a Iget zamířili do hospody, aby zahnali hlad a popili něco jiného než vodu z potoka. Pivo stálo sedm krunů, což opět poukazovalo na fakt, že Gránik byl v porovnání se Stranovem o dost bohatší; či lépe řečeno, méně chudý. Aby hospodský mohl být ze svého povolání živ, musel přeci jen trochu slevovat - každé další pivo již stálo pouhých šest krunů.

V restauraci vařila hospodského žena a mnozí lidé z vesnice rádi přišli na oběd i večeři; zpravidla si to mohli dovolit zvláště proto, že hospoda fungovala na základě spolupráce s vesničany, kdy oni poskytovali mnohé suroviny dostávající jídlo se značnou slevou. V hospodě se konaly schůze víc než na radnici a býti dneska nouze o místo, jistě by prostory radnice našly nějaké to nevhodné využití. Konečně, hospodská byla neformálním středem celé vesnice a vládla všem mužům v zastupitelstvu ze svého postu manželky hostinského, celovesnické kuchařky a dobré duše celou obec sjednocující, ke všemu obdařené vekou inteligencí.

Jelikož oběd byl hotový, vždyť také nezbývalo mnoho času do poledne, oba si jej ihned popřáli, zaplati boše cenu pro jinak neobvykle vysokou, ale zde vpravdě odpovídající kvalitě. Hospoda se začala plnit, avšak Martin a Iget hovořili celkem tiše - spíše tak hlasitě, že v hospodském šumu jejich hlasům nebylo možno rozumět ani od sousedního stolu - a nerozebírali nic, co by mělo koho zaujmout.

Teprve když dojedli, šel Martin k výčepu a u něj se setkal s hostinskou, jež během největšího návalu pomáhala obsluhovat roznášejíc velkou část jídla.

„Chtěl bych zaplatit," řekl Martin.

Hostinská zrovna nesla dva talíře hostům, a tak jen prohodila: „Chvilku."

Za okamžik vrátivši se pravila:

„Stačilo na mě mávnout. Sto osmnáct."

V měsíci vyvolených byly pětikrunové mince, o tom jsme se ještě nezminili. Martin tak dal hostinské sto dvacet pět řka:

„Takhle je to sto dvacet pět. Potřebuju s váma mluvit o Igetovi.“

Nebylo zvykem dávat spropitné, na to obyčejní lidé neměli, natož pak sedm krunů. Hospodskou proto zaujalo, jaktože tak mladí kluci mají tolik peněz na rozhazování. Kolem šel zrovna hospodský a žena mu řekla:

„Vem to tu na chvíli za mě!“

Nebylo času, aby se na něco ptal, a také čekal, že manželka má k přestávce vážný důvod, takže nebyl problém vzdálit se do tišší části domu, zatímco Iget zůstal sedět v lokále.

„Kdo vlastně jste?“ zeptala se hostinská, když přišli do obytné části budovy.

„Já jsem Martin,“ odpověděl Martin, „ale Iget je tady z Gránika.“

„Jeden Iget tu žil. Ve věku tvého přítele. Před pár měsíci ho unesl Rotens. Jeho rodiče se odstěhovali do Města a lidi raději zapomněli.“

Vyprávějíc o tom se hospodská zasmušila, ani nepřipouštěla, že by mohla skutečně vidět Igeta.

„Je zpátky,“ řekl Martin.

„Nevěřím tomu, že je to možné. Když někoho unesl Rotens, ať už to byl kdokoliv, nikdy se nevrátil.“

„Iget by se taky nevrátil, kdybych ho nezachránil,“ pravil Martin a pohlédl na svou hůl.

„Čekali jste, že se vrátí ke své rodině, že?“

„No.“

„Oni to tady nemohli snést. Nikdo se nikdy nevrátil a vědělo se, že Igeta unesl opravdu Rotens. Rozhodli se i s dětmi odejít do Města.“

Martina takováto informace zklamala; tiše se zamyslel.

„Povíte nám něco o Rotensovi?“ napadlo hostinskou. „Kdo to je a co na něj platí?“

„Bojím se, že na něj platí skoro jenom magie. Žije v domě v lese, ale sám jsem ho přemohl jenom díky své holí. A Iget asi nebude chtít o tom mluvit.“

„Nebudu se vyptávat, chápu Igeta. Kdybyste tady chtěli zadarmo přespat, tak samozřejmě.“

„Myslím, že budeme pokračovat do Opratinné. Potřebujeme se tam dostat... Vrátime se?“

Hospodská souhlasila. Oba sešli dolů a hostinská se vrátila k práci.

„Vaši se odstěhovali,“ řekl Martin Igetovi sed si ke stolu. „Možná bychom měli pokračovat do Opratinné. Do Města se časem dostanem a sám bys neměl chodit, je to nebezpečný.“

„Dobře,“ řekl Iget; jak jinak také mohl slovně reagovat.

„Paní hostinská říkala, že by lidi určitě chtěli něco vědět o tom Rotensovi - tak mu říkala hostinská; ale já jsem řekl, že bude lepší, když půjdeme. Záleží na tobě.“

„Rotens. Už mu neříkám nijak. Kdyžs jí to takhle řek, tak u toho zůstanem.“

Tak se dali na odchod. Ještě než opustili budovu, zastavili se oba s hostinskou.

„Nevíte, prosím vás, jestli bychom tu někde nesehnali meč pro Igeta?“

„Ne, tady to nikdo nedělá. To jedině v Opratinné.“

„Tak my půjdeme dál. Děkujeme vám za skvělý oběd.“

„Já děkuju, že jste využili našich služeb. Hodně štěstí, ať se dostanete kamkoliv. Jsem ráda, že ses vrátil, Igete.“

„I já jsem rád. Už jsem tu vůbec nemusel být, kdyby nepřišel Martin,“ řekl Iget.

„Snad se ještě někdy uvidíme. V lepších časech,“ děl Martin.

„Věřím, že jo. Ještě včera bych tomu nevěřila,“ zakončila hostinská.

„Nashledanou,“ uzavřel Martin.

Během okamžiku byli venku a ubírali se severním směrem.

+++++

Stmívalo se nějaký čas po sedmé večerní, Opratinná byla od Gránika dobrých šestadvacet kilometrů přímou cestou a v době jejich odchodu z Gránika se již blížila jedna hodina. Martin a Iget přešli rocestí a pokračovali stále vpřed.

Velmi dobře si spolu rozuměli; Iget Martinovi bezmezně důvěřoval a i Martin měl stále větší důvěru v Igeta, oba se tak pomalu stávali přáteli.

Ušli kolem pátácti kilometrů, když se Martin začínal cítit poměrně unavený - ne že by sám nedošel do cíle, ale pomyslel si, že Iget by na tom mohl být hůř, protože zastaviv se otázel se jej:

„Neměli bychom přeci jen dojít do Opratinné až zítra?“

Jelikož dosud šli oba vedle sebe, došlo nyní k situaci, kdy Martin stál kousek za Igetem a Igeta napadla příhodná reakce:

„Ty už nemůžeš?“

Ne, že by Martin nemohl, ale unavený byl jistě víc než Iget. Byl na cestě již několik dní a dnes měl v nohách pořádně dlouhou štreku, naproti tomu Iget sice dneska ušel to, co Martin, ale revitalizační kouzlo s následnou regenerací spánkem znamenalo výsledný efekt skoro nulové únavy; paradoxně byl tedy Iget fyzicky ve větší pohodě než Martin.

„Jsem se ptal kvůli tobě,“ řekl Martin pokračovabo v cestě.

Tak se znovu rozešli.

Netrvalo již příliš dlouho, než vstoupili na někdejší pole, předvěst blížící se vsi. Pomalu se začínalo stmívat a když uviděli vesnici, podle tvaru rozeznali kostel v jejím středu. Nebyla zřejmá jeho bílá barva, ale bylo jasné, kde se nachází střed obce a že to bývala vesnice velkého významu.

Opratinná byla znatelně větší než Sporá a jejím středem ohromné náměstí. Uprostřed něj stál kostel, jaký by i u nás každý laik označil za neobvyklý. Náves vykazovala jisté známky zpustlosti a ani na kostele by se nedala ukazovat správná údržba; prostor, kde se dříve jistě konaly velké trhy, také vykazoval známky zanedbanosti a nepoužívání.

Opratinná bývala významnější než dnešní město; těžila ze své polohy - vždyť sem přicházela a přichází dálková cesta. Vesnice, která se stala městem a jejíž jméno se stalo označením pro město vůbec, byla také velkým střediskem nabývajícím i přirozeně na významu, takže později při hledání vsi transformované pak na velké město zvolil *lepidus activ* Město. To pro Opratinnou bylo spíše výhodou - kdo chtěl, odešel do Města a kdo nechtěl, zůstal zde.

Místní hostinec byl i přes *lepidus activ* plný pravidelných hostů. Chlapci přiševše do něj objednali si něco k jídlu a usedli k volnému stolu v rohu. Byli cizí, ale štamgasti si jich skoro nevšínali. Nasytivše se zeptali se hostinského na pokoj k noclehu.

To nebylo zvykem. Ves byla plná prázdných domů a když už někdo procházel potřebuje přespat, využil kterýkoliv z nich a nikdo to nezjistil; a kdyby zjistil, stejně by to považoval za normální.

Hostinský se podívil tiše, řekl si o peníze předem a zavedl chlapce do horního patra. Tam měli jeden pokoj ještě zachovaný pro podobné případy; nebyl nijak úchvatný, ale mohl být i horší a kdo ví, co by našli v nějakém opuštěném domě.

Ulehli spokojeni s dnešním dnem. Martina těšilo, že dokázal Igetovi pomoci, a navíc jej Iget svou čerstvostí vlastně trochu popohnal. Už ho jenom napadla otázka, co jim řekne ten Aldor, syn jediného, kdo o *lepidu activ* snad musel něco vědět. Usnul však rychleji, než mohl tuto myšlenku rozvést.

Iget také usnul rychle. Postel byla nesrovnatelná s tím, na čem spával, když ho věznil ten tyran. Byla to druhá noc po dlouhé době, kdy ho nic nebolelo.

Oba tak spokojeně snili, Iget cítil se bezpečně pod ochranou Martina a Martin věře své svěřené moci a kladným silám, které je oba vedly.

+++++

φφφφφ

Když Jáchym přišel do Gránika, nenapadlo ho nic lepšího, než po dnech o čisté pramenité vodě využít své zdejší volnosti a zapít dnešní namáhavý den pivem. K tomu se logicky hodil hostinec, a tak se Jáchym ani moc nerozhlízel a vstoupil do hospody, kterou včera po poledni opustil Martin s Igetem.

Nevěda o tomto faktu, poručil si Jáchym vydatnou večeři, podobně jako spousta dalších hostů. Zaplatil - jako každý pocestný - vyšší cenu a hned se zeptal i na nocleh. Hostinská sama jej ráda uvedla do obytné části domu a nemohla si ho nespojit s Martinem. Zatím se ale vrátila do lokálu, aby zde ještě hodinku a půl pracovala, zatímco Jáchym odpočíval.

Po uplynutí času, kdy hospodská plnila své pracovní povinnosti, ozvalo se na dveřích pokoje, v němž se Jáchym zatím zabydlel, zaklepání. Jáchym na něj zareagoval unaveným pokynem:

„Dále.“

Vstoupila hostinská díc: „Neruším?“

Zavřevši dveře blížila se k Jáchymovi posadivšímu se na posteli a usedla na jinou postel v místnosti; byli ve skromném ubytovacím pokoji pro šest lidí, přirozeně v dnešních dobách zpravidla prázdném. Během popsané činnosti pokračovala:

„Včera tu byl podobný kluk jako ty. Vlastně byli dva, ale toho jednoho jsem znala.“

„A opíral se o hůl, od který se nevzdálil ani na metr,“ přerušil ji Jáchym.

„Opravdu. Takže ho znáš?“

„To byl Martin. Mluvila jste s ním?“

„Ptal se na rodiče Igeta, toho chlapce, co ho doprovázel. Po obědě odešli do Opratinné.“

„Tak to už tam ani nemusím chodit. Zalomím to tady na město a tam se sejdem.“

„Nesázela bych na to, že se ve městě s někým sejdeš.“

„Jeden člověk nám dal návod, jak se najít zrovna ve městě. Ale kde Martin přišel k tomu Igetovi?“

„Moc jsme spolu nemluvili. Igeta před časem unesl Rotens, záhadný obyvatel lesa na Zákopcích.“

„Myslíte, že Martin Igeta zachránil?“ začal se Jáchym o Igeta zajímat.

„Jsem si tím jistá. Proč tu vlastně oba jste?“

„Přesněji řečeno jsme tu čtyři,“ řekl Jáchym, ale náhle ho napadlo, že by hostinské možná neměl tak věřit.

To taky neměl. Nic mu nedávalo důvod k přesvědčení, že mluvit s hostinskou je bezpečné, ale ona si ho získala. Stejně jako Martin pro svou povahu vypovídal všechno každému, kdo si o to řekl, pokud by ho zrovna z nějakého důvodu nepovažoval za nedůvěryhodného, Jáchym v důsledku vycházel ze srovnání obou podobně; nebyl sice tak výřečný, ale ve svém psychickém stavu se chtěl někomu svěřit.

Prohovořil s hostinskou celý večer, ale lépe se necítil; věděl, že pokud by měla vazbu na *lepidus activ*, vědělo by se již zítra jistě, kdo jsou vyvolení, kudy se pohybují, kolik jich je, odkud přišli a podobně; zatím se dalo věřit, že *lepidus activ* neví o jejich přítomnosti, byť se nijak zvlášť neskrývali.

φφφφφ

V noci Jáchyma trápil zlý sen. Když se probudil, byl podezřívavý ke všem a všemu a ihned po snídání a rozloučení se s hostinskou se vydal na cestu k Městu. Opratinnou si rozmyslel, ale nevěděl, jestli je Město lepší volbou. Ani si pokračování své cesty pořádně nerozmyslel a konečně - ještě hodinka ho cesty dělila od rozcestí, kde se rozdělovaly směry na Město a Opratinnou.

φφφφφ

|ξ-ζ-ξ|

Další den Pavlovy cesty podél řeky uplynul klidně, dne následujícího zbývalo mu pouze třináct kilometrů do vesnice Křížův stojící na velké křižovatce cest.

V Křížtí bylo neobvykle živo, konaly se tu i nějaké obchody; bylo zřejmé, že vesnice žije z přeshraničního obchodu, ale ozbrojenci, jež mohl Pavel potkávat v ulicích, svědčili o kontrole *lepidu activ* nad tímto místem. Ačkoliv byla Křížův velikostí běžná vesnice, charakterem života se v některých ohledech podobala městu.

Centrem vsi protékala řeka, s jakou se v tomto světě vyvolení ještě nesetkali; ta podél níž šel Pavel od Stranova byla při svém konci celkem široká, ale řeka Stráva, tedy tato velká, byla již zde asi o polovinu větší než Labe opouštějící Českou republiku.

Pavel však dnes za sebou neměl příliš velký kus cesty, a tak si jenom v restaurantu dal něco k obědu a aniž si ho kdo více povšíml, pokračoval směrem k Městu.

Krajina této části světa byla kopcovitá, a ani takový velký tok, podél jakého vedla cesta z Křížtě k Městu, nebyl lemován rovinou, ale vnořen do hlubokého a širokého údolí. Cestou podél Strávy se Pavel ještě jednou uložil ke spaní; voda i v této řece byla dobrá a žily tu velké a chutné ryby, z nichž si mohl Pavel vybírat a jelikož z dlouhého dne mu vždy zbývalo dost volného času, měl možnost dělat se i se složitou přípravou, aby se mu nakonec podařilo zjistit, jak takovou rybu upravit na dobrý pokrm.

|ξ-ζ-ξ|

Od místa posledního odpočinutí zbývalo Pavlovi ke kraji Města kolem deseti kilometrů; ještě dopoledne tak přišel k jeho vstupní bráně. Slovo brána je třeba vzít volně, protože v jednom místě zde prostě začala zástavba vykazující znaky jisté pravidelnosti. Zatímco na levém břehu řeky stály obytné domy, napravo se kouřilo z komína rozlehlé továrny, k níž byla strouhou přivedena voda z řeky. Po hlavní ulici se procházely četné hlídky městských strážníků, a tak se tam nevyskytovali žebráci, bezdomovci a jiní, kdo by obtěžovali zejména obchodní cestující.

Netrvalo dlouho a Pavel se dostal po hlavní třídě od jihu až k centru. Zde už jsme mohli na hlídky narazit na rozlehlých tržištích, úzké uličky však patřily všemu, co na ně přišlo a cítilo se tam doma, velké ulice se pak procházely pozorně a kvapně. K četnějším krádežím tu nedocházelo, ale zato byly širší ulice lemovány žebráky.

Pavel procházející městem sledoval lidi kolem. Všude byl vidět nedostatek a smutek. Každý, koho na ulici potkal, působil bezmocně a jako by volal po pomoci. Pokud tomu tak zrovna nebylo, pokud třeba uviděl nějakého přirozeně veselejšího člověka, stejně z něj cítil totéž, co z ostatních; i když tomu dojmů možná přidával.

Po nějakém čase procházení pochmurnými městskými ulicemi se Pavel dostal na náměstí, označované místními lidmi jako Prázdné, oficiálně pak náměstí Práce. Prázdné náměstí, to byl příhodný název, protože na náměstí skutečně nic nebylo. Jednalo se o okrouhlý plac uprostřed s trávíkem, kolem vnitřního středu pak s dlážděnou plochou a jeho úplným středem byla jakási skulptura - něco mezi obeliskem a sochou to bylo a z jejího středu vystupoval nápis PRACÍ K LEPŠÍ BUDOUCNOSTI. Okolo zelené plochy byla na náměstí plocha dlážděná, kudy lidé zpravidla jen procházeli; když se však měla konat nějaká státní sláva či něco, stáli kolem trávíku a k šutru uprostřed vždy přišel mluvit někdo významný. I normálně, zvláště normálně, chraniž Bůh každého, kdo by vstoupil na travní plochu či snad dokonce chtěl „soše“ způsobit nějakou újmu; ve dne i v noci bylo náměstí střeženo ozbrojenci a lidé do středu nechodili, nejen proto, že tam nebylo nic k vidění, ale hlavně proto, že k ostraze se pro jistotu nijak nechtěli přibližovat.

|ξ-ζ-ξ|

⊗⊗⊗⊗

Stranovské obilí rostlo a sílilo, za tři dny po výsevu už Gustavovi obyvatelé vsi věřili, že nebude trvat ani měsíc a budou sklízet úrodu. Gustav byl spokojen a stal se ve Stranově oblíbeným. Líbilo se mu tam a neměl nejmenší chuť obec opouštět.

⊗⊗⊗⊗

Další cesta

+++++

Když Martin a Iget vstali, hostinský ještě spal. Nebylo se v tom čemu divit - hospodští chodívali spát po odchodu posledních hostů, protože v současné době, kdy každý udělal pro babku kdeco, bylo zbytečné zavádět nějakou zavírací dobu. Pokud poslední zmizel ještě před půlnocí, hostinský ještě poklidil a vůbec udělal práci, kterou jinak nechával až na ráno a šel si lehnout dřív; když - to ale nebylo zase tak často - se společnost bavila třeba až do úsvitu, hostinský jí ještě rád posluhoval, dokud o to stála.

Chlapci tak posnídali ze zbylých zásob a vydali se do vsi hledat Aldora. Nebylo k tomu jednodušší cesty, než se hned na návsi zeptat prvního, koho potkali. Měli štěstí. Aldor opravdu stále

žil v Opratinné a dotázaný občan je k jeho domu přesně nasměroval.

Martin a Iget zaklepavše pomalu vstoupili do běžného místního stavení, kde snad měl Aldor bydlet.

„Dále," ozvalo se, když zaklepali na dveře kuchyně.

Uvnitř stál muž. Mohlo mu být tak padesát, kdyby ho člověk potkal na ulici, rozhodně by ho ničím nezaujal; působil jako kdekdo jiný ve světě *lepidu activ*, jeho otec však patřil nejspíš k těm nejvýznamnějším lidem. Byl snad i blízký *lepidu activ*.

Potom, co se Martin ujistil, že vstoupili skutečně do domu onoho Aldora z Opratinné, zavedl ihned řeč na téma, kvůli němuž zde v Opratinné byl:

„Potřebujeme se vás zeptat na *lepidus activ*."

„Na to už se mě dlouho nikdo neptal," řekl Aldor dokončuje práci, aby mohl usednout ke stolu.

„Slyšeli jsme, že váš otec rozšířil ten název. Předtím se tomu *lepidus activ* vůbec neříkalo."

To téma Aldora zaujalo, bavilo ho mluvit o tom, zvláště když mu od dětí nejspíš žádné nebezpečí nehrozilo.

„To slovo jsem vymyslel já," vyprávěl Aldor. „Bylo mi tak osm. Prostě jsem to řekl a vůbec nic to neznamená, ale za chvíli tomu tak říkala celá vesnice."

„A pak i celý zbytek světa a teď i my," doplnil ho Martin. „Víte ale něco o tom *lepidu activ*?"

„Mně se zdá, že o tom víte víc vy dva."

„A co váš otec?"

„Otec byl zatčen a odveden do města. Lidi v tom chtějí vidět záhady, ale nejsou tam. Já jsem pojmenoval *lepidus activ* aniž bych vůbec věděl, co z toho vzejde. Otce pak zatkli - mysleli si, že je proti nim, že může být nebezpečný. A dnes si lidi myslí, že byl s nimi a že ještě žije. Ani nevíte, co za teorie jsem slyšel, ale vy jste první, komu to takhle popravdě říkám. Na *lepidus activ* se lidi neptají, o tom se mlčí."

V tuto chvíli se Martin s Igetem vrátili na začátek. Je-li pravda, co řekl Aldor, název *Lepidus activ* nemá žádný význam. Jediné, co se snad dá dělat, je jít do města a dostat se do vládního sídla. To může být nebezpečné, ale vně něho se lze jenom dohadovat; není nikdo, kdo by o *Lepidu activ* něco věděl a zároveň byl ochotný pomoci; je zřejmé, že takový člověk by již nežil a pokud ano, nebylo by možné jej najít, protože ani Mistr o něm nemohl vědět; takový člověk by se musel příliš obezřetně skrývat; a pořád nesmíme zapomenout, že ani nevíme, zda vůbec aspoň jeden existuje, žije.

+++++

Martin byl bezradný. Řekl si, že opatří pro Igeta zbraň a to nebyl problém. Večer měl Iget meč srovnatelný s Pavlovým a Gustavovým prostě proto, že za peníze tu lidé udělají, co umí.

Noc hoši strávili znovu v hostinci a ráno se vydali podél řeky k městu.

+++++

φφφφφ

Jáchym si na rozcestí skutečně vybral cestu k Městu, nikoliv na Opratinnou. Odbočiv doprava tedy šel cestou přímou, celkem pohodlnou, většinou lesní.

Od Gránika jej už dělilo pár hodin chůze, měl za sebou příjemné posezení s obědem a byl celkem spokojený, v jakémžto rozpoležení si pokračoval svým tempem a posláním neřešil; prostě si šel a jestli je před ním město nebo konec světa mu bylo i jedno. Jediná věc, co by ho v dané situaci lákala, by byla brána na domovskou Zemi, tato myšlenka již ale Jáchyma netrápila; nevěřil ničemu, nic neřešil, prostě šel, kam ho nohy nesly.

To se ale mělo změnit. Jda takhle vpřed užíval Jáchym asi desítku, vpravdě čtrnáct, ale při pohledu asi desítku, mužů; všechny ve zbroji - nijak těžké, žádné zvláštní vybavení, jen nějaký meč, nějaká lehčí obranná opatření a pár zbraní jakoby pro nějakou předsunutou hlídku, ve skutečnosti však coby vybavení pro záškodnictví. Byla to totiž banda *lepidu activ*. Měla za úkol chodit si světem, vyhledávat, co by bylo podezřelé, a v případě nalezení někoho nebezpečného škodit, hlásit

a třeba i vraždit, ale to spíš ne, to spíš zajmout, přivést do města a dát mučit; od takových zajatců se občas dalo i něco vyzvědět, tak proč se jich zbavovat nějak banálně. Do výbavy skupiny tak patřily třeba nástroje ke zpacifikování a bezpečnému přepravení zajatého, ale žádný div, že neměli střelné zbraně, ty patřily do rukou jen nejvyšší elitě.

Kluk jdoucí cestou směrem k městu, bez většího zavazadla, jen s tlumokem a u pasu - s jistotou rozpozatelným mečem. Je to nějaké dítě, co si jde lesem - napadlo by jednoho. Ale oni byli placeni za něco jiného. Dobrá kořist! Co všechno ví? Děti se dobře vyslýchají, mají nižší práh bolesti a neuvědomují si, o čem mlčet a o čem ne. A ozbrojené dítě na cestě lesem? To není nic, co by šéfové měli jenom tak přehlížet.

Jáchym si byl vědom, že opuštěním cesty by na sebe jenom upozornil, a proto pokračoval nezměněným způsobem svojí cestou, jen nenápadně odjistil svůj meč, aby jej mohl operativně použít. Když míjel skupinu nepřátel, jeden z nich na něj zaútočil; čtenář by možná nečekal, že je Jáchym natolik rychlý, ale ani soupeř si nenechal přivodit úraz dobře věda, že Jáchym se připravoval na použití zbraně. Jejich meče se skřížily.

V Jáchymově moci bylo při další ráně soupeřovu zbraň přerazit a tím ji zneškodnit, ale pořád se tu nacházelo dalších třináct žoldněrů, takže Jáchym raději využil melého zářezu, v němž cesta klesala. Zářez byl za ním a on lehce vyskočil nahoru, což mu poskytlo ochranu, jež by normálně nevydržela zrovna dlouho, ale to by Jáchym nesměl vládnout vzdušnému živlu.

Jáchym zvedl prudký vítr proti svým protivníkům, takže pro ně bylo velmi obtížné se vůbec přiblížit. Jistě, že pokud by proti němu stálo méně lidí, mohl by je bez problémů zpacifikovat, ale proti těmto čtrnácti by byl přímý boj přeci jenom dost nebezpečný. Vzdušný vír by byl jistě účinnější. Ale zničit celý okolní les? To by byla věčná škoda! Takže i od tohoto nápadu Jáchym upustil a drže nepřítele v patřičném odstupu je požádal:

„Odejděte a nechám vás bejt.“

„To tak,“ řekl jeden z vojáků spíše pro sebe, ale vyjadřoval tím názor všech.

Ani když Jáchym ještě zvýšil rychlost proudění vzduchu, mínění soupeřů se nezměnilo, a tak musel Jáchym přikročit k jejich fyzickému zbezpečnění. Ze silného větru se stala vichřice, která s sebou vpravdě vzala pár těch stromů, ale hlavně všech čtrnáct Jáchymových nepřátel.

Jak skončili mu bylo jedno. Možná se někdo z nich sebral ze země živ a celkem zdrav, ale hlavně již Jáchyma neohrožovali. A to pro něj bylo nejdůležitější.

φφφφφ

Dál šel Jáchym cestou bez vyrušení nepřijemnými chodci či jezdci, jednou se uložil k přespání a dospěl k okraji Města.

Příchod od Gránika byl zcela odlišný od toho směrem od Křížtě; po překročení hranice zástavby vstoupil Jáchym do čtvrtě skoro jak z jiného světa. Za ploty rozlehlých zahrad tkvěly vily naznačující, že i v tomto světě, nebo spíš právě v tomto světě, žije smetánka, jejíž životní úroveň výrazně převyšuje i sny běžných lidí. Za ploty většiny zahrad štěkali hlídací psi, jinak bylo ve čtvrti ticho.

Jáchym opustil hlavní ulici a trošku se čtvrtí prošel. Nikoho nepotkal a nakonec zpět na hlavní ulici vstoupil do dalšího světa ještě nepoznaného. Kam se hrabaly vesnice na prostředí města...

Jáchym opět opustil hlavní třídu, aby poznal typickou městskou čtvrt'. Zde pozoroval něco podobného jako zítra Pavel, ale přišev k řece po krátké cestě podél ní spatřil vysoko nad městskou zástavbou o výšce do dvou pater veliký bílý objekt. Bylo zřejmé, že se jedná o rezidenci nějakého mocnáře.

Když se ukázala ta velkolepá stavba, zbýval Jáchymovi již jen kousek cesty k mostu přes řeku. Nebyl to jediný přechod toku, ale ty dva jižněji položené by snesly cedulku upozorňující na vstup na vlastní nebezpečí. Zato centrální most tu jistě vydrží další stovky let. Byla to vskutku krásná inženýrsko-architektonická stavba; nebyla zpustlá, naopak vykazovala známky nedávné renovace, ne-li pravidelné pečlivé údržby, takže trochu svítila v šedi okolních domů, které bývaly udržovány jen v takovém stavu, aby zde jejich obyvatelé mohli alespoň snesitelně žít; výjimek ze zmíněného stavu bylo pomálu, neboť na opravy nezbýval čas ani peníze.

φφφφφ

Bylo odpoledne, Jáchym si však před městem dopřál pouze menší sousto s tím, že později navštíví nějaký restaurační podnik, na což byl zvyklý z každé vesnice.

Přešev most dorazil na Prázdné náměstí, které ho zaujalo podobně jako Pavla. Přítomní policisté Jáchyma poněkud vytáčeli, ale snažil se jimi se nezabývat a hledal nějakou restauraci, již stále nenacházel, nebylo jich totiž mnoho. Naštěstí s ubytováním se to mělo ve Městě opačně než na vesnicích - lidé sem přicházeli, a to i třeba něco prodat či zařídit, a tak se občas v ulicích objevil nějaký ten hotel, samozřejmě nikterak vábný.

Jáchym do jednoho z nich vstoupil. Byl to starší objekt v centrální části města; kdysi jej někdo postavil na místě tří starších domů do výšky celých pěti pater. V prostorném přízemí stála velická recepce, hala se dříve vyrovnala prostorám našich luxusních hotelů, avšak dnes všechno působilo opuštěně a zanedbaně.

V recepci nikdo nestál. Jáchym použil zvonek na pultu, ale nikdo nereagoval; slabý zvuk asi ani nikdo neslyšel. Jáchym do zvonku pořádně fláknul, až se prach okolo rozvířil. Samotný zvonek byl notně opouživaný a od prachu otřený; no, nejen od prachu - pozlacení již vůbec nepokrývalo celou jeho plochu, kterou kdysi zdobilo.

Nikdo se neblížil, Jáchym tak zkusil udeřit do zvonku ještě jednou.

Opět chvíli počkal a pak uslyšel pomalé, nezaujaté kroky odkudsi ze zázemí.

Do recepce vstoupila jakási mladá holka, tak pětadvacetiletá. Když ji člověk porovnal se zařízením hotelové haly, musel konstatovat, že tam patřila mnohem spíš než Jáchym. Byla oděna do znatelně špinavých a lehce potrhaných, všelijak pospravených hadrů, rozčuchaná, evidentně unavená; k úsměvu by jí nepřimělo snad ani, kdyby jí Jáchym dal coby dýško celý obsah svého úsporového vaku, v němž měl asi tři tisíce Krunů pro každý případ. Možná byla v jejím vzezření obsažena nějaká obrana; kdyby se za pultem promenovala nějaká pětadvacetiletá kočka, snadno by se nějaký nemravný chlap neudržel a mohl jí i něco udělat; avšak ani takto se nejpíš neubránila nějakým těm ne úplně příjemným zážitkům.

„Dobré řízení," pozdravila.

„Dobrý den," děl Jáchym. „Máte nějaký volný pokoj?"

„Máme pár volných pokojů," odvětila slečna.

„Za kolik?"

„Sto padesát Krunů."

„To je za nejlevnější pokoj?"

„A k tomu aspoň jeden spolubydlící," řekla nezaujatě recepční.

„A samostatný lepší pokoj by byl za kolik?"

„Máme tři apamnány za čtyři stovky, pokud jste sám, jinak samostatný obyčejný pokoj přijde na dvě stě dvacet, když nejsme plní."

Jáchym zauvažoval o apartmánu a snad že by si řekl o prohlídku. Pak ho napadlo, že už samostatný pokoj je nápadný a v zájmu svojí bezpečnosti od myšlenky na apartmá upustil.

„Vezmu si ten samostatný pokoj," pravil.

„Stoosmnáctka," děla slečna podávajíc Jáchymovi klíč. „Bude to dvě stě dvacet."

Jáchym odpočítal čtyřiačtyřicet mincí, Recepční si povšimla jeho zvláštního měšce s ještě zvláštnějším symbolem a celkem neobvyklé bylo i to, že všechny jeho mince měly stejnou hodnotu.

„Zde je dvě stě dvacet," řekl Jáchym podávaje pracovníci odpočítanou sumu. Dívka přepočítávala a zároveň i Jáchym počítal. Odečetl třicet Krunů a když byla slečna s přepočítáváním hotova, podal jí další várku peněz dě:

„Tady máte třicet Krunů. Nikomu o mně neříkejte. Budu vám vděčný. Až budu odcházet, dám vám ještě víc, ale nesmí se o mně nikdo dozvědět."

Recepční přijala obnos a mlčky na Jáchyma kývla, jako že souhlasí. Tím pozornostním na sebe nijak zvlášť nepoukázal, kdyby ho slečna chtěla udat, stačil jí k tomu fakt, že dá za pohodlí o sedmdesát Krunů za noc víc.

Než Jáchym odešel, zeptal se ještě:

„Vaříte tady taky?“

„Jo,“ odpověděla slečna.

„Kde?“

„Támhle je restaurace,“ ukázala někam ke schodům.

Nejprve Jáchym vyhledal svůj pokoj. Byl špinavý, plný prachu a možná nějaké havěti, ale postel pořád působila pohodlněji než nějaká lesní země; všude prostě nepracují pečlivé gránické hostinské, zvláště ne ve Městě. Jáchym měl od pokoje klíč a pro úlevu si odložil vak, vzal z něj jenom peníze, nechal si výzbroj a zamknuv pokoj odešel zpátky dolů vyzkoušet tu místní jídelnu.

Pokud jsme kritizovali úroveň úklidu v hotelu, jídelna na tom byla v tomto ohledu o poznání lépe; vzhledem k faktu, že bylo brzy a vařilo se jenom k večeři, byla k dostání pouze nějaká ta uschovaná jídla, jichž bylo úmyslně připraveno větší množství.

Prostor hotelové restaurace musel být kdysi velkolepý; člověk si zde snadno představil honosné obchodní cestující, jak vedou obchodní debaty. Vlastně tento hotel tak trochu udělal z Města to, čím je dnes. Svého času to byla nejvyšší stavba širokého okolí, srovnatelné zařízení stálo jen v Křížti, v Opratinné vyrostlo kolem návsi několik ubytovacích hostinců; je ale pravda, že Opratinná se některým lidem líbila víc.

Ovšem po upřímnu řečeno, vysoká zástavba na rozdíl od ostatních vsí, včetně Křížtě a Opratinné, začala ve Městě vyrůstat ještě před příchodem *lepidu activ*, což však samo o sobě asi ještě neznamenal, že se Město stane centrem světa. Jádrem vysokého Města se začalo budovat právě kolem hotelu, kde již tenkrát byly zřízeny propracované rozvody vody; a domy se na vodovod velmi pohodlně napojovaly - každý byt měl svou vlastní koupelnu a záchod, což u novějších staveb nenajdete vůbec; jelikož o veřejné studny se nikdo nehodlá starat, mnohé z nich jsou otrávené nešetrným průmyslem, jiné zcela vyschly po úpravách v okolí, a vodovod se již před *lepidem activ* začal přivádět do starých domů, kde většinou ještě nebyl, za *lepidu activ* bylo na původní systém navázáno a každý dům, případně jeho část, dostal svoji „vodní místnost“ napojenou na síť. No a z venčí se staré domy také poznají velmi snadno - pokud daný dům nevzniknul třeba nástavbou a nemá tak ve své fasádě znatelné prvky ze svých předchůdců, je nový objekt zpravidla strohý, postavený bez většího nápadu, velmi podobný okolním; to na starých domech je co obdivovat - sice ve špatném stavu, ale jsou nápaditě zdobené a zbytečně byste hledali dva stejné.

Jáchym dojedl pokrm, který obdržel; že bydlel v hotelu, dostal jej za slušnou cenu, ale finance ho netrápily. Naštěstí bylo jídlo dobré, ale možná jen potud, dokud neviděl zákulisí a suroviny, z nichž bylo připraveno.

Potom zaplatil odebrabo se do zaplaceného pokoje, kde se chystal přečkat noc. Skromná koupelna v místnosti jej příjemně překvapila, ale uvnitř se nezdálo, že by ji za poslední rok kdo použil. Přesto se jal se vysvléci a vstoupit do sprchy, k níž nemohl chovat valné důvěry. Zřetelná plíseň tu nebyla asi hlavně proto, že zde nepanovala vysoká vlhkost; i to svědčilo o faktu, že případní obyvatelé nebyli vzorem čistotnosti; druhým faktem je, že když hotel zrovna nebyl přeplněn, pronajímaly se pokoje v této jeho části samostatným jednotlivcům, a to pokud možno v opačném sledu, než byly nabízeny jiným; ti, kdo si přespávali sami, mívali rádi spíše méně užívané pokoje, protože v nich nenásledovali tolik předchůdců a pokud se uklízelo možná jednou do roka a ani praní prádla nemělo krátký interval, byl každý přespavší namíř ku prospěchu. Hotel takovým exotům vycházel vstříc, protože zpravidla neměli hluboko do kapsy a bylo záhodno si je hýčkat.

φφφφφ

Boty si Jáchym nechal před koupelnou, ačkoliv její čistota nebyla zrovna vzorová. Přes studené kachle s co možná nejmenším kontaktem s podlahou dospěl ke koutu, v němž věřil v průchod čisté vody. Byly zde nainstalovány dva kohoutky bez evidentního rozdělení teplé a studené vody, ale kdyby Jáchym věděl, který náležel teplé, jistě by zkusil ten druhý; beztak nečekal, že by teplá tekla. Označení kohoutků by stejně bylo zajisté odlišné od našeho a Jáchymovi tedy k ničemu; míře

sprchou na ruku, jíž zrovna držel levý kohout pomalu tímto otočil.

Spatřiv rez namířil Jáchym rozstříkovač na zem a poodstoupiv zesílil tok vody; byla studená a rezavá, ale dalo se věřit, že rez odteče. Nohy se mu ve rzi pomalu začínaly máčet, když voda počala získávat přírodní barvu a brzy již tekla celkem důvěryhodná, nicméně ledová. Inu, ztlumil Jáchym proud chladné až na zavřeno a jal se pouštět duhý kohout. Nebylo to nic platné, žádná voda, ani teplá, ani studená, ani čirá, ani rezavá, žádná.

Chtěje se postarat o osobní čistotu, jež zajímala hlavně jeho - zejména ve Městě totiž na hygienu nikdo nedbal - věda, že naposledy se pořádně umyl doma, užil oné čisté, leč studené vody. Jelikož nemohl použít žádných očišťovacích pomůcek, vydržel pod tou ledovou vodou celkem dlouho a zcela promrzlý pak vykročil před sprchu.

Visel tam ručník; jestli ho někdy někdo použil, nebylo jisté, nevypadal tak strašně. Jáchym jej tedy vzal, prohlédl a klepaje se vyšel z místnosti. Otřel si ručníkem nohy, aby si příliš nezamokřil boty, trochu se poutřel, ručník odložil a došev k posteli vyhledal ve vaku deku, jíž použil k dalšímu sebeосуšení, neboť k ní měl o poznání větší důvěru, nežli ke všemu hotelovému.

Venku bylo teplo. Jáchym tak ještě zabalen do deky, vyšel na balkón, jenž byl součástí většiny hotelových pokojů. Jeho pokoj byl otočen do dvora, objekt hotelu byl uzavřený a Jáchym měl pocit, že je v celém tom prostoru zcela sám. Na balkóně stála sirá židle. Jáchyma přešla opatrnost a sedl na ni.

Vtom se noha zlomila. V tu ránu ležel Jáchym na zemi. Vyskočil a promnul svůj naražený bok. Vzal židli a prohlédl ji; bodejď by se nerozpadla, stála tu na větru, dešti a mrazu mnoho let, tak došlo k jejímu poškození a ona jenom čekala, až si na ni někdo neopatrný sedne a žuchne.

Svítilo slunce. Pomalu se stáčelo k večernímu, ale stále bylo silné a jak tak Jáchym stál čelem ke zdi, cítil jeho teplo na zádech a přišlo mu příjemné. Sebral ze země deku vrátibo se do pokoje. Tam stály u stolku další dvě židle podobné té, jež se zrovna rozpadla na balkóně. Jáchym pohodil deku na postel napravo od vstupu na balkón a následně si navlékl kus oděvu; potom se chopil židle od stolu a vyšev na balkón postavil tuto na zem, aby ještě jednou prohlédl poškození té původní. Pak ji odnesl dovnitř, na její místo postavil novou - s tím, že ji později odnese, na což pak nezaponměl - a usadil se.

Sluně se odpočíval po náročné cestě; večere se podávaly dlouho do noci. Dříve se nosily také na pokoje, teď to rozhodně nebylo zvykem a Jáchym nehodlal takový zvyk zavádět. Byť by mu byl příjemný.

Usnul. Sedě na židli spal jako zabitý a než vstal, byl podvečer. Sluníčko totam, chladný vánek jej vzbudil, ale přehodiv přes sebe deku by klidně odpočíval dál.

Ne - řekl si. Zajdu na večeri a pak se uvidí, Dooblékl se, vzal peníze i další věci, jež by se neměly spouštět z dohledu a odešel do jídelny.

Jáchym povečeřel v hotelové restauraci. Lidí tam bylo pár, ale podávala se tři jídla. Jedno z nich už docházelo, druhé se možná sní ještě ten večer a na zítra zbyde jenom poslední, které si zájemci budou moci přát k obědu.

Vpravdě byla večere chutná, více než oběd toho dne; dobrá kuchyně vlastně nic moc nestála, ale přivábila hosty, kteří si ji mohli dovolit. Kupodivu Jáchym prve neochutnal, jaké tu točí pivo a teď k večeri popil nějakou šťávu, co měli v nabídce, na nic jiného neměl chuť.

Po večeri se mu nechtělo spát; vždyť také prospal valnou část odpoledne na balkóně svého pokoje. Raději tedy vyšel do nočního města podívat se, jak to tam vypadá.

Snad nemusím popisovat, že co se za dne jevílo dle popisu výše, bylo po setmění ještě horší. Zdálo se, jako bychom se pohybovali po městě všeho hříchu; policejní hlídky zůstaly snad jenom na Prázdném náměstí, na každém rohu člověk očekával individuum a počestného aby pohledal; konečně, co by tady takový vlastně hledal.

φφφφφ
|ξ-ξ-ξ|

Z Prázdného náměstí se Pavel dostal na tržiště, jedno z těch, kde ještě nebyl. Chvilku se tam pohyboval, trochu sledoval lidi hemžící se kolem stánků i prodavače a jejich zboží.

Tak se dal s jedním pánem do řeči. Byl to takový normální člověk, něco přes třicet let mu mohlo být, chudý, kupoval si jen to potřebné a tak jako smutně koukal na některé věci, jež si nemohl dovolit.

Pavel na něj nejdřív promluvil, řekli si pár neutrálních slov a Pavel schválně koupil obrovskou kýtu, kterou v těchto místech prodával u svého stánku jeden řezník. Vlastně to na tomto tržišti vypadalo jako někde v supermarketu; zdánlivě nesouvisející věci se tu nabízely tak, aby si lidé všimli také toho, co třeba ani nepotřebovali.

Muž se zdál být nakoupivší a Pavel drže ohromné maso a celý tmavý chleba, ten nejdražší, vypadal jako podezřelý zazobanec; jeden by takového na tomto tržišti zrovna nečekal, zdejší zboží se obvykle prodávalo po menších částech.

Ten muž se jmenoval Raul, pracoval v nějaké továrně, Pavel se ho ale na práci moc nevyptával, bylo znát, že o ní nemluví příliš rád. Měl jedenáctiletého syna Strega a sedmiletou dceru Anku, přičemž děti snad nekradly, dcera se, aspoň zatím, neprodávala. Jejich matka a jeho žena se jmenovala Stava, měla podobné zaměstnání jako Raul a byli dohromady rádi, že sobě a svým dětem zajistili nepříliš hladový život.

Pavel se s Raulem bavil celou cestu k jeho domu a ve dveřích se zeptal:

„Můžu dál?“

„Jo, pojd’," odpověděl Raul.

Vyšli do třetího patra. Dům měl patra čtyři. Schodiště nikdo neuklízěl, byty na tom bývaly o něco líp; když vstoupili, Raul odložil svou tašku a přezul se do bačkor, jedny další pak vyndal ze skříně a nabídnul Pavlovi.

„A taky si někam uklid’te tohle," děl Pavel maje na mysli jídlo, jež táhnul z tržiště, „koupil jsem to pro vás.“

Raul byl překvapen. Vtom ale přišla Anka a řekla:

„Ahoj tatí.“

„Ahoj," řekl Raul. „To je Pavel. Potkali jsme se venku. To je Anka.“

„Ahoj," špitla Anka a zmizela.

Raul i Pavel se přezuli. Raul pak Pavla zavedl hlouběji do skromného bytu a vložil jídlo do spíže a na patřičná místa v kuchyňské části. Byt měl tři malé pokojíky; na předsíň navazovala obývací jizba oddělená jenom závěsem, z níž vedly dveře do pokojů; za prostor pro další místnosti byl napravo vložen kuchyňský kout, nalevo za vstupem, v nejtemnějším a nejchladnějším místě, se nacházela spížírna, poněkud velká na potřeby obyvatel. Vnější okna byla situována jen do prostoru kuchyně a obýváku, tedy napravo od vstupu, oddělené pokoje osvětloval světlík sahající odshora jen do úrovně prvního patra, celkem široký; v daných místnostech sice nebylo světla zrovna na rozdávání, ale dá se říct, že dům byl řešen celkem prakticky.

|ξ-ξ-ξ|

Raulova manželka Stava přišla domů chvíli po Raulovi s Pavlem; to nebylo obvyklé - zpravidla nakupoval vždycky Raul a Stava se starala o domácnost, vařila a tak podobně; práce bylo celkem dost.

Ve Městě bylo běžné pracovat osm, nebo devět hodin denně, samozřejmě po všechny dny v týdnu; osmihodinová pracovní doba se pěstovala v závodech s nepřetržitým provozem, protože se jí dalo vydělit čtyřicet hodin; Raul a Stava měli štěstí, že mohli chodit do práce jen v denní době od šesti hodin - Raul na devět hodin, Stava jen na osm. Děti si přes den pochopitelně dělaly, co chtěly - nebylo možné se o ně starat, s čímž měly samozřejmě největší problém matky nejmenších dětí, jež otázky péče o ně řešily různým způsobem, jak se jim zrovna povedlo; v některých podnicích se dokonce vedly jakési jesle, aby ženy mohly pracovat, při jejich absenci, pokud si otec nemohl dovolit živit celou rodinu, což nebyl zrovna běžný případ, se o dítě mohly postarat třeba ženy v podobné situaci s jinou pracovní dobou, i rodiče sami někdy měli možnost

organizace pracovní doby tak, aby se mohli střídát ve hlídání, výjimečně třeba pomohla nějaká sousedka a podobně.

Starých lidí ve městě moc nežilo; stěhovali se sem velevýjimečně, spíše zůstávali sami na vesnicích a nechávali mladé jít za domnělým štěstím. Bydleli zde nějakí ti zestárnuvší, ale ani těch nebylo tak moc, jak by mohlo; ve Městě byla dost nízká hranice dožití - spousta lidí umírala i na pracovní úrazy, jiní na různé nemoci, občas někdo jen tak zmizel, ale to se týkalo lidí hodně mladých, kteří se naivně domnívali, že mohou něco udělat s mocí *lepidu activ*.

Stava si dnes potřebovala něco zařídit, a tak dorazila až chvílku po Raulovi, Streg se objevil asi za hodinu; zatímco Anka trávila většinu dní doma, on již od příchodu rodiny do Města býval na ulicích. Nicméně, jak jsem se již zmínil, zřejmě nekradl, ani neprovozoval žádnou jinou odsouzeníhodnou činnost; byť se v dnešní době hranice „odsouzeníhodnosti“ značně posunula.

Pavel o sobě vlastně příliš neřekl, ale o to víc se chtěl dovědět o Raulově rodině.

Přišli sem před čtyřmi roky z vesnice jménem Zdernov. *Lepidus activ* měl nějaké podezření, že se ve Zdernově dějí nepředloženosti proti zřízení, a tak bylo přistoupeno k zastrašující akci, při níž bylo úmyslně zapáleno několik objektů ve vsi. Dům Raulovy rodiny byl požárem zcela zničen a nic se nepodařilo zachránit. Rodina se pochopitelně mohla usadit ve kterémkoliv z dalších domů vesnice, neboť prázdných jich zde bylo dost, ale jako většina lidí v podobné situaci se Raul a Stava rozhodli odejít do Města, kde mělo být bezpečno a lepší práce. Tak spolu s dětmi přišli do Města a zde dostali byt tak, jako každý, kdo přišel pracovat pro *lepidus activ*. Pokud pro něj pracovali dostatečně dlouho, nemuseli za ubytování platit, kdyby snad chtěli třeba přejít do soukromé sféry, či z jakéhokoliv důvodu přestali pracovat pro stát, museli by splatit zbytek hodnoty.

Cena bytu byla poměrně vysoká, takže značná část platu zaměstnanců velmi dlouho plynula na splátky a po celou tu dobu museli aspoň dva z obyvatelů a majitelů bytu pracovat pro stát, lidé se tak děsili možnosti dlouhodobé nemoci, kvůli níž by mohli být z bytu i vyhozeni. Přechody k soukromým subjektům nebývaly u příševších dospělých obvyklé - u podnikatelů pracovali většinou lidé příševší jako děti nebo narodivší se ve městě; takovou byla třeba recepční v hotelu, kde se ubytoval Jáchym. Že by někdo začal sám podnikat zde ani neuvažují, a to z dobrého důvodu - podnikatelé bývalí příslušníky smetánky - buď byli zazobaní již dřív a spolupracovali s *lepidem activ*, aby o svůj majetek nepřišli - inu, takoví, bývali nakonec stejně zlikvidováni a všechno jim bylo zabaveno -, nebo s *lepidem activ* spolupracovali například z politických pohnutek a třeba se mu i hodili a v důsledku se potom mohli stát příslušníky novodobé elity, jejíž sídliště jsme již měli tu čest navštívit. Když se někdo měl stát novým podnikatelem, musel se nejdřív dostat mezi smetánku, a teprve pak mohl založit vydržeboší živnost.

Raulovi a Stavě byla ve Městě přidělena práce, k ní již zmíněný byt a oni se pomalu začínali semamovat se zdejším životem. Od sousedů rychle zjistili, že jejich domněnky o Městě byly liché, ale zpátky se už vrátit nemohli; mimo jiné již dostali byt a navrátivše se do vesnice by jej nikdy nemohli zaplatit. Bylo tak elegantně zajištěno, aby se lidé nevraceli a neodcházeli dobrovolně z továren - dlouhou dobu dostávali o něco málo nižší plat, než „splatili“ bydlení, ale kdyby odešli třeba hned po vyřízení formalit, nejenže by museli zaplatit cca trojnásobek, ale také v trojnásobných splátkách a takové peníze nikdo z normálních lidí nikdy nevydělával; prostě podepsal-li jsi, nemohl ses vrátit, nebylo cesty zpět. Jen výjimečně se příševší pokusili zmizet, ani se nesnažili třeba sehnat někoho do bytu místo sebe, což též nebývalo nejjednodušší; jinak na tom bývaly jejich potomci - zvláště pokud měl člověk něco znamenat v odboji, musel rychle vypadnout tak, aby nebyl nalezen - jako třeba Mistr nebo Mraut; ti, kdo zůstali, a ještě se sdružovali, znamenali sice významné spojky s lidmi ve Městě, mezi protistátními činovníky, mohli lépe sledovat, co se děje, ale mnohá tuto činnost zaplatili životem.

Systém *lepidu activ* stran pronásledování odboje byl celkem účinný, protože o těch nejchytřejších a nejdůležitějších lidech neměl vědet pokud možno nikdo, čímž se ale ti nejschopnější vzdalovalovali základním spolupracovníkům a vlastně vyčkávali na možnost k účinnému odporu nechávající ty slabší bez ochrany. Zde se ukazuje význam Mistra, který měl

výhodu hlavně v tom, že se dostal do spolupráce s kladnými silami, jež se rozhodly svět *lepidu activ* vyčistit od zla, jež lidskými silami potačit nešlo. To samozřejmě souviselo s faktem, že za *lepidem activ* stály záporné síly, které zatím nechávaly volnou cestu lidskému zlu, jež se jim velmi hodilo, ale v případě významného ohrožení by jistě neváhaly zasáhnout, aby zlu zůstala jeho síla. Možná kdyby se bylo našlo víc takových Sporých, bylo by bývalo bylo zasaženo i proti nim.

Jsme-li u otázky negativity světa *lepidu activ*, měli bychom říct, že míra negativity se pozná podle podoby posmrtného života. Lidé z kladných světů v sobě nikdy nemají tolik negativna, aby nepřišli na kladnou cestu, kde jsou odesláni do dimenziáry mrtvých, případně ještě do očiště. Když světu začne vládnout zlo, začne se zvyšovat počet těch, kterým se tato cesta nenabídne, kteří se možná dostanou do dimenziáry mrtvých, když se jejich svět začne „uzdravovat“, ale zatím budou v tom, čemu říkáme peklo. Takže peklo vlastně není pro zlé, ale pro ty, kdo nevěří v dobro; ale ne tak, jak to dnes vídáme kolem sebe, nejde o běžné pesimisty; ti jsou samozřejmě mezi prvními na řadě, ale následuje spousta dalších lidí propadávajících takové úzkosti, že skončí v pekle, až jednou nezbyde nikdo, koho by přivítala nebeská brána.

Takže vlastně známý cíl pekelníků - získat duši člověka - ukazuje na cíl záporných sil - naplnit peklo. Říká se ale také, že „Co peklo jednou schvátí, nikdy nenavrátí,“ avšak to je spíše ideál záporných sil, já věřím, že pokud svět klesne tak hluboko, že mu musí proti úplné ztrátě naděje pomoci kladné síly a snaha kladných sil je úspěšná, lidé se ze záporné dimenziáry mrtvých - pekla - mohou dostat do jejich vlastní dimenziáry, kde jde všechno podle jejich vůle; je však jistě třeba uvěřit v kladné síly, což se dle mého názoru nakonec hromadně podaří díky viditelnému vzoru. Samozřejmě, pokud se někdo v klidné - pozitivní - době dostane, zpravidla vlastním aktivním přičiněním, do pekla, je nepravděpodobné, že by z něj kdy vyšel.

|ξ-ζ-ξ|

Pavel se s Raulem domluvil, že u něj nějaký čas pobude; nabídnul mu za to nějaké peníze, takže není divu, že Raul bez přemýšlení souhlasil. Nakonec si spolu celkem rozuměli a jednoho z nich napadlo, že zítra by mohl Streg ukázat Pavlovi Město.

Večeře se dnes dala nazvat přímo hostinou; zatímco zbytek rodiny, tedy hlavně Raul, se plně věnoval Pavlovi, Stava se nehnula z kuchyně a když si to teď mohli dovolit, dopřáli si jídlo, jaké možná nikdo z nich dříve neměl. Raul a Stava se na Pavla dívali trochu jako na posla s hůry, jenž jim přinesl aspoň na chvíli pocit hojnosti, děti jím byly přímo unešeny a Anka nehledíc do budoucnosti měla pocit, že s příchodem Pavla se jejich život navždy zlepšil.

Jak se Pavel se Stregem domluvili, zítra z rána - potom, co oba vstali již do krásného bílého dopoledne, neboť po příjemném večeru se jim náramně dobře snilo - vyšli do města a Streg tam Pavla protáhnul každou stokou, kterou znal. Náramně si svoji misi užíval; konečně mohl někoho vést a k tomu měl sklony.

Krásné počasí předchozích dnů vrcholilo a odpoledne již byla cítit ve vzduchu večerní bouřka, kterou se teď zatím nikdo nezabýval. Nějakých deset minut zbývalo do času, kdy několik zvonů odbije poledne a Pavel poprvé vyjádřil své vlastní přání: Chtěl vidět, jak žijí lidé v luxusu, chtěl vidět rezidenci zdejších vládců a napověděl Stregovi, že má v plánu ještě něco, o čem mu zatím nechce říct.

Horko bylo, ale žízeň se nekonala. Pavel měl přeci svůj pohár, z něhož mohli oba kluci uhasit žízeň, kdykoliv a kdekoliv je napadlo. Hlad se také nekonal, hlavně u Strega, kterému by včerejší večeře bohatě stačila přinejmenším na celý den, ani Pavel však zatím nebyl hladov, takže pomýšlel na hostinec až o něco později.

Zatím tak Streg s Pavlem přešel most, jenž jsme již výše popsali, když ho předevčírem viděl Jáchym, a vycházel na kopec k ohromné bílé stavbě rezidence. Ostraha u brány se na ně dívala nepřiliš důvěřivě a přiblížit se víc k bráně, možná by je rychle vyhodila. Streg si nebyl příliš jistý Pavlovou chutí prohlédnout si tento prostor a trochu se možná bál, ale Pavel se snažil zapamatovat si vše, co mohl. Jistě se bude muset dostat dovnitř, protože tam by mohl při nejmenším mnoho zjistit.

Zatím ale odešli; v pokoji, aniž by jim někdo musel pomáhat. Sešli dolů a zabočili na cestu ke Grániku, na severozápadní okraj města, kde stála čtvrť obývaná největšími zazobanci světa. My jsme ji už navštívili spolu s Jáchymem, teď ji poznával Pavel a pobýv chvíli ve zbytku města cítil ten kontrast v životě elity a běžných lidí, mezi nimiž se stále zvolna prohluboval rozdíl, jak tomu tak bývá za každé krize podobné té, jež prostupovala svět *lepidu activ*.

Schylovalo se ke druhé hodině odpolední a Pavel již trochu koukal po místě, kde by se se Stregem mohli zastavit na pozdnější oběd. V centru města, jak jsme již dříve řekli, se nenašlo ani moc hospůdek, kam by člověk mohl po těžké práci zajít, protože lidi jednoduše neměli dost peněz, aby podobná zařízení vůbec uživili; v prominentní čtvrti se to s restauracemi mělo trochu jinak - pár se jich tu našlo, mnohdy honosných, podobně jako celá vilová čtvrť jakoby vystřižených z jiného světa, jakoby z konce dvacátého století u nás. Zazobanci se zde stavovali občas na jídlo, zvláště se společenskými známými, jinak si u nich získaly oblibu hospodyně, kteréžto povolání sice nebylo zvlášť dobře placeno, neboť nenarazili-li jste na výjimečně slušného člověka, náležejícího mezi smetánku, měl každý do kapsy mělko, ale ruku krátkou - stálo by ho moc nepřipadného úsilí sáhnout hlouběji věda, že dotyčná - zpravidla se najímaly ženy, i když i pro pány se někdy našla práce - je vděčná za každý krun a hlavně za dobrou práci. Samozřejmě, že hospody zde jako jinde plnily i své další funkce, a tak jste mohli natrefit na podniky různých charakteristik, odpovídající cenovou i kvalitativní kategorií luxusní čtvrti.

Pavel a Streg vstoupili do jedné z honosných restaurací a hned u vstupu se jich ujala obsluha a dala jim najevo, že se sem jaksi nehodí. Všichni v podniku vypadali uhlazeně, takže Pavel a Streg působili trochu jako z jiného světa, na což muž v okázalém černém obleku poukazoval.

Jenže Pavel měl zájem využít služeb hospody, a tak sáhnul do měšce a vyndal z něj přibližně padesát krunů, jež podal onomu pánovi. Ten již jasně viděl, že chlapani mají nějaké peníze a na to slyšel. I uvedl oba do schované místnosti, kde stály jen tři prázdné stoly; kluci tady dostali soukromý klid a nikdo se nemusel bát, že by pohoršovali noblesní hosty vedle.

U mnohých bran mezi dimensiárami tomu tak nemusí vždycky být, ale mnohdy v otázce čtení a psaní problém nenastává, a tak Pavel mohl z jídelního lístku objednat, na co měl chuť a něco podobného vybral i pro Strega; jemu bylo beztak jedno, co dostane, byl dost překvapený už tím, že je v takovém zařízení a spousta názvů jídel neříkala nic ani Pavlovi, ani Stregovi.

Podnik se přes svou honosnost ukázal jako solidní, protože porce byly úměrně velké očekávání běžných hostů, kteří nestojí o ždibec nedovařeného čehosi za peníze, jež by nedali ani za čtyřnásobek téhož v nmohem vyšší kvalitě.

Chlapani v restauraci zůstali dobře hodinu a půl, dosyta se najedli, uhradili vyúčtované a vydali se zpátky do té lidské části města.

|ξ-ζ-ξ|

Kousek za mostem jdouce po ulici si povšimli, že se lidé za nimi začínají uhýbat, jak nejvíc to je možné; i Pavel a Streg se přidali k davu mačkajícimu se u okraje cesty a sledovali ozbrojence, jak dbají na pořádek zajišťující prostor pro průjezd uzavřeného vozu, v němž se zřejmě skrýval někdo důležitý. Za prvním vozem jely ještě další dva, ale ten hlavní byl zjevně vpředu.

Nejen dnes, ale i po další dny se Pavel se Stregem probíral Městem a poznával ho i s jeho obyvateli. Poznal pár lidí a byl svědkem různých situací; kdyby chtěl, mohl o tomto místě napsat román, ale my se raději podíváme, co v těchto dnech dělal Gustav.

|ξ-ζ-ξ|

ωωωω

Během sedmého dne Gustavova pobytu ve vsi Stranov jsme se zmínili, že tamní obyvatelé mu již uvěřili a oblíbili si ho; stal se jedním z nich a kdyby tu měl navždy zůstat, snad by mu to ani nevadilo. Jenže byl vyvoleným a jako takový měl své poslání, které sahalo dál než ku pomoci jedné vesničky ve světě *lepidu activ*.

Všichni ostatní byli pryč a Gustavovi došlo, že by se měli znovu spojit, protože jinak nemohou potlačit to, z čeho místní problém vzhází. První, co Gustava napadlo byla cesta zpátky k Mistrovi.

Přišel mu ten nápad dobrý, ačkoliv sám věděl, jak ve Městě informovat ostatní o své přítomnosti a že se chce sejít. Všichni znali způsob, jakým zanechat vzkaz a věděli, že jsou ve Městě by místo pro vzkaz měli jednou za čas zkontrolovat. Jenže co když ostatní ve Městě vůbec nejsou? Potom by se namáhal zbytečně a Mistr mu třeba navrhne něco lepšího.

○○○○

Cesta k Mistrovi znamenala skoro den chůze; v Gutavově tempu tak sedm až osm hodin, neboť Mistrovo obydlí bylo po cestách vzdáleno od Stranova takřka třicet kilometrů. Jsa si tohoto faktu vědom a chtěje se připravit na další putování, Gustav ještě jednou přespal ve svém stranovském domě a po ránu vyrazil.

Mistr Gustava vítal překvapeně i nepřekvapeně; nečekal ho, ale zase nebyl zaskočen o nic víc než prve, kdy ani nemohl na jisto vědět, že vyvolení už jsou ve světě *lepidu activ*. Nakonec se Gustav od Mistra nic moc nedozvěděl, bylo pro něj však celkem důležité, že Mistr podpořil jeho plán cesty do Města a spojení se s ostatními.

Avšak cesta do Města trvala několik dnů, a tak Gustav u Mistra ještě chvíli počkal, než se vydal vstříc daleké pouti, kterou již absolvovali jeho přátelé, vyvolení.

○○○○

Všichni ve městě

+++++

Martin a Iget šli podél říčky tekoucí Opratinnou do míst, kde dříve bývala ves. V ten den za sebou měli sotva patnáct kilometrů, ale když přeševše potok pokračovali dál z bývalé osady a uviděli kus nad cestou něco, co jim připadalo jako srub, rozhodli se, že zde dnes přenocují.

Martinova mapa byla zhotovena v měřítku a on již podle dříve projitých úseků mohl odhadnout, jak dlouhou dobu jim cesta tam či onam zabere; bylo zřejmé, že do Města přijdou za dva až tři dny, ale protože za sebou již měli jistý kousek, zdálo se Martinovi vhodné počítat s cestou třídenní a noc v budově by přece měla být bezpečnější, ať už pro zabránění vyrušení zvěří nebo deštěm.

Objekt byl, jako obvykle, opuštěný, ale nevykazoval známky rozpadu; naopak se zdálo, že jej někdo opravil, ale nevypadalo to, že by ho někdo zrovna teď obýval. Byl celkem vhodný k přenocování, a tak jej chlapi využili.

+++++

Následujícího dne pak pokračovali k Městu; za necelou hodinku a půl dospěli k řece Strávě, která je zaujala svou velikostí a také cesta se po připojení jiné zleva náležitě zvětšila.

Dnešní noci spali na plácku, který již k tomuto účelu někdo nejednou využil; bylo zde upravené ohniště i jiné pozůstatky přítomnosti člověka; cestou také potkávali celkem dost jdoucích i jedoucích.

Množství kolemjdoucích však nesnížilo jejich překvapení, když přeševše na okraj Města narazili na někoho známého. Znal ho sice jen Martin, ale nemohl jej již z dálky nepoznat. Suverénní chůzí se k nim zrovna blížil Jáchym - ten, jehož tak jako ostatní Martin zanechal v Mistrově příbytku.

Martin a Jáchym se překvapeně pozdravili a Jáchym se také letmo seznámil s Igetem. Spolu se vrátili kousek k severu na plácek při cestě, kde se na chvíli zastavili a pohovořili o svých poznacích a zkušenostech.

Jáchym měl namířeno do Opratinné; Město mu již bylo poněkud na obtíž a nechtěl se dostávat do rezidence, již si také prohlédl. Martin byl přesně opačného názoru.

Zatímco Jáchym Martinovi dokonale popsal vládní rezidenci, Martin Jáchyma od cesty do Opratinné účinně odradil řek mu, co se dověděl, či spíš nedověděl, Jáchym se pak sice nerozhodl vrátit se do Města, na to byl příliš znechucený dojmem z něj, ale rozhodl se, že nepůjde ani do té Opratinné.

To Martin byl plný očekávání z Města. Hodlal ještě dnes skočit k rezidenci, potom, co se ubytuje

v hotelu, jenž mu Jáchym doporučil. Další den by možná měl sám poznat Město - něco ho na něm lákalo, možná právě ti jeho bídní obyvatelé.

„Tak se mějte,“ děl Jáchym. Pak na sebe všichni definitivně kývli, aby se zase pár dní nesetkali.

+++++

Poblíž Prázdného náměstí měli vyvolení zanechat vzkaz i případnou odpověď; o zabezpečení této komunikace se zmíníme, až to bude aktuální, zatím samozřejmě Martin kontroloval ten kout tak, jak jim bylo všem doporučeno, ale se zanecháváním nespěchal - Jáchym z Města zrovna odešel, Pavel tam už mohl být, ale snad se za chvíli také nerozhodne odejít; o Gustavovi se Martin dozvěděl, že zůstal ve Stranově a nebylo jisté, zda se odtud někdy pohne.

Martin a Iget dostali dvoulůžák v těch částech budovy, kde nocoval Jáchym. Pokoj vypadal obdobně jako Jáchymův, ale Iget neměl velké nároky, naopak mu místnost připadala celkem luxusní, Martinovi ubytování též přišlo dobré - po zkušenostech s prostředím celého světa; i restaurace se šikla. Po najedení se se Martin a Iget rozdělili.

Iget si u sebe nechal klíč, Martina o chvilku později napadlo, že klíč vlastně ani nepotřebuje.

Oba přátelé se osaměle pohybovali městem přemýšlejíce každý o něčem jiném. Igeta možná na chvíli napadlo, že by mohl najít svoji rodinu, ale sám věděl, že úspěch není pravděpodobný. Martin pomýšlel na zničení Lepidu activ. Na vlastní oči si obhlédl rezidenci a pak procházel městem, aby dorazil na pokoj hodinu po Igetovi.

Oba přespali a zítra ráno vyšli Městem společně.

V parném dni, kdy Město poznával Pavel se Stregem, procházeli ulicemi i Martin a Iget, aniž na sebe vzájemně narazili.

Na cestě jednou z bočních uliček - to se již schylovalo k polednímu, ale v neznámém městě se kamarádi rozhodně nenudili - zaujala Martina asi tak třináctiletá dívka. Jeho následující činy vycházely z myšlenek vyvstávších včera odpoledne a majících základ v běžných úvahách chlapců jeho věku; včera večer si Martin vše domyslel a ono pomýšlení, ač trochu scestné, zdálo se mu být lákavým natolik, že na něj ani další den nezapomněl. Nečekal však, že to, co se odehraje daného dne, bude tak silné, tak intenzivní; očekával normální obchod, po němž se obě strany spokojeně rozejdou - jedna s výdělkem v kapse, druhá spokojená s poskytnutou službou.

Martin se tedy s Igetem rozešel. S úsměvem mu řekl:

„Musím si něco zařídit. Sejdeme se odpoledne v hotelu.“

„Kdy?“ tázal se Iget

„Ve tři,“ řekl Martin nechav si dostatek času. Oba měli peníze, chtěli-li, mohli si koupit cokoli k obědu.

Iget s časem souhlasil. Ve Městě sice nebyly kostely s hodinami, ale na každém trhu stál nějaký ten sloup zcela nesrovnatelný s tím na Prázdném náměstí; smyslu mu dodávaly hodiny podobné těm našim. Iget sice neuměl číst, ale hodiny znal z gránického kostela. Měření času bylo ve Městě nutností, nedodržení příchodu do práce se trestalo, zvláště bylo-li opakované, avšak nedostatek spočíval ve faktu, že měřicí přístroje bývaly u vrátnic, na náměstích, ale nikdy ne v bytech běžných lidí, takže tito museli vstávat dle svého zvyku a odhadu.

Martin a Iget se tedy rozdělili. Martin se po chvilce trochu podivil, že se ho Iget ani neptal, proč se chce odpojit; zřejmě to bylo proto, že mu věřil, že má důvod k samostatné cestě někam či za někým. Chlapci se tedy asi na tři hodinky rozešli a Martin se vydal do uličky, v níž prve uviděl tu neznámou.

+++++

Jak řečeno, byl bílý den, krátce po dvanácté polední; neřečeno však, co přesně chtěl Martin udělat. On sám by to jistě nesděloval, nechme tedy popis na vyprávění příběhu.

Již včera byl Martin svědkem situace, kterou měl nyní vyvolat, ale to mu jistoty nedodávalo. Doufal, že ta dívka stále stojí na okraji oné uličky, pokud ano, vypovídalo by to o jejím statutu, jenž

byl beztak zřejmý.

Neodešla? Martin přešel odbočku nechtěje být nápadný. Potom se otočil, aby se zpříma blížil k vyhlédnutí, jestliže tam byla. Byla.

Její věk byl podobný Martinovu, možná vypadala krapet starší, ale to Martin taky. Na první pohled se mu líbila. Takovou krásu tady snad ještě nikdy neviděl. Jistě, takovéto zdání může klamat, ale on měl pocit, že by se mu líbila i zítra, kdyby ji celý den poznával; nic takového se však neočekávalo.

Přistoupil k ní a snažil se vypadat vlídně.

Jiný by ji vzal silně za ruku a možná by se tázal na směr; tedy vlastně určitě, protože odvést děvče někam mimo jeho obvyklé pracoviště mohlo být nebezpečné. O některá se starali pasáci, či rodiče nebo sourozenci, kteří hlavně dávali pozor, aby dotyčným bylo zapláceno, a také si hlídali možnost této kontroly. Většinou se sice nic podobného nekonalo, ale muži nechtěli podstupovat riziko, že je někdo zbije do bezvědomí či zabije pro pocit ohrožení svých kšeftů.

Martin se jí ani nedotkl. Jen ostýchavě položil otázku:

„Za kolik?“

Dívka byla překvapena, že ji žádá o službu někdo tak věkově blízký. Svou zkušeností byla úplně jinde než Martin a nepoznali bychom na ní zmíněné zaražení. Konečně, Martin se jí hlavně líbil a jistě musel být z nějaké lepší rodiny.

To ji napadlo, i když Martin na to nevypadal. Třeba se mu líbí a on o ni chce takto projevit zájem. Je pro ni ochotný dát všechny peníze. Kdoví, jak by se k němu dále zachovala, sama na to nemyslela; Martin se jí líbil a ona myslela na něj.

„Dvacet osm,“ řekla dívka svou obvyklou taxu.

To bylo hodně málo. Nízké ceny byly způsobeny inflací služeb daného druhu. Faktem je, že cena byla dolní hranici oné slečny, neboť si řekla i podle daného zájemce - většinou již odhadla, kdy se muži líbí natolik, že za ni dá třeba šedesát, někdy si tedy řekla i o čtyřicet Krunů, nikdy naopak nešla pod dvacet osm; jen u Martina by jistě šla třeba na dvacet či patnáct, protože se dalo očekávat, že on řekne, že tolik nemá, že z obchodu nic nebude.

Martin měl. Ve Městě Lepidu activ bylo zvykem platit předem, a sice po příchodu na místo výkonu služby; na ulici se transakce nevedly.

Martin tiše vyslovil onu otázku. Slečna odpověděla rychle a sebejistě. On by před ní stále stál, jak by situace pokračovala se však nedovíme. Řekši sumu vzala dívka Martina rázně za ruku a táhla jej do nedalekého domu.

Pod schodištěm visely klíče s čísly, holka na ně pohlédla a berouc jeden z nich usmála se.

„To je hezkej pokoj,“ řekla Martinovi. To už ho táhla nahoru po schodech.

On byl stále bez sebe. Vyšli do posledního patra a dívka otevřela dveře. Za nimi byla místnost jako stvořená pro daný účel.

Martin se posadil na postel. Dívka zavřela dveře. Otočila klíčem.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Martin.

„Erin,“ odpověděla.

„Já jsem Martin,“ řekl.

Přistoupila k němu a přisedla.

„Máš dvacet osm Krunů?“ ptala se.

„Jo,“ odpověděl mírně a vyndal z batohu třicet Krunů.

„Já nikdy nevracím,“ řekla Erin.

Bylo to běžné. Zákazník musel mít tolik, kolik chtěl dát, dívky u se nenosily peníze a když, tak je nikdy neukazovaly.

„To neva,“ ujistil ji Martin.

Erin uklidila peníze do přihrádky a přidala k nim jediný svršek na horní polovině těla. On zatím

dával svou hůl do kouta. Jen se otočil, uviděl ji; odkládající to, co ji dosud halilo.

Přešel do středu místnosti. Nespouštěje z ní oči skončil na posteli. Ona se k němu vrátila a on znovu ucítil dotyk její ruky. Pak ho přenesla do jiného světa. Ani ona nic takového v životě nezažila. Až teď, s Martinem.

Na konci smyslného aktu byli oba jinde. Mimo svět Lepidu activ. Vzdálení práci. Daleko od povinností. Nic, jen oni. Stále spolu. Na jednom loži.

Políbila ho, sám by to nikdy neudělal. To byl konec.

Oba se oblékli, Erin vzala šest mincí od Martina a Martin děl:

„Ještě ti něco dám.“

Ze svého batohu vyndal oba měšce, hrábnul do toho kouzelného a nechal v něm asi dvě stě krunů; zbytek nasypal do druhého, kde pak bylo nějakých patnáct set.

Erin stála za ním a čekala. Martin jí dal ten těžký vak plný pětikrunových mincí.

„To je pro tebe,“ řekl jí a ona nevěřila, že se to stalo.

Kdo ví, co dělala potom. Nechtěla, aby jí doprovodil domů. Věděla, že se už nikdy neuvidí.

Patnáct set krunů pro Erin znamenalo ohromné peníze, tak je snad využila ke svému lepšímu životu. Nikdy se to nedozvíme.

Martin odešel. Nechav ji tam vyšel na ulici. Nikdy spolu nechodili a nikdy se nerozešli; oba na sebe vzájemně nikdy nezapomenou. Třeba se mohli vidět zase zítra; sejít se. Martin by jí dal dalších pět stovek a byl by za to rád jako ona. Mohli by si dopřát i důležitější věci než peníze a tak by se dalo pokračovat až do Martinova odchodu z Města.

Neznali se. Třeba se k sobě nehodili; a třeba ano. A třeba by se Erin neshodla s Igetem; možná by mezi nima vznikla řevnivost. Iget byl Martinův nejlepší přítel. Opravdu; nikdy dřív nepoznal nikoho, s nímž by ho spojovala taková vzájemná důvěra, oba se na sebe mohli spolehnout a měli se navzájem rádi.

+++++

φφφφφ

Jáchym si nakonec ještě pospal, vstal někdy v devět ráno, nasnídal se a pomalu vyšel severním směrem.

Již dříve jsme psali o jeho setkání s Martinem. Ani on jej nečekal, ale vida kluka opírajícího se o vysokou hůl jdoucího proti němu, bylo mu jasné, kdo se blíží; takových se světem asi příliš nepohybovalo.

φφφφφ

Když se Jáchym s Martinem a Igetem rozešel, pohyboval se i nadále cestou podél řeky, a to až do časného večera, kdy si našel místo k přespaní.

Dopoledne pak vyšel dále. Na nedalekém rozcestí neodbočoval vlevo, k Opratinné, ale pokračoval dál podél řeky Strávy. Aby se nepohyboval jen velkou, a na poměry světa Lepidu activ celkem frekventovanou, cestou, odbočil z ní na pěšinku a procházel volnou plochou kraje.

Vpravdě z ní hodně zabíral les, ale občas se nabízely nádherné pohledy z luk a jiných holých míst. Někdy Jáchym narazil na opuštěné obydlí, nikdy se však nestalo, že by v těchto pustinách potkal poutníka, natož obyvatele.

φφφφφ

Jak jsme již uvedli, daného dne se slunečné počasí začínalo blížit ke svému konci. Večer již každý čekal příchod velkého nečasu a ani Jáchymovi se nevyhnul pocit vyplývající z blížící se bouřky. Jasnou volbou tedy pro dnešní noc bylo nalezení přístřešku.

Klidné počasí před bouřkou. Klid a nízký tlak vzduchu. Povájící vítr tam a zpět. To všechno umocňovalo i Jáchymův dojem z chumělého prostředí světa, jehož venkovem procházel. Necelou hodinu před vypuknutím blesků živil narazil Jáchym na srub při okraji lesa. Stavba byla průměrně zachovalá, střecha snad znamenala dobrou ochranu; i kdyby ne, neměl by Jáchym jinou možnost ukrytí, kdo ví, za jak dlouho by narazil na další objekt.

Jáchym poupravil vnitřní prostor ke svému přenocování. Potom usedl ke stolu a pojedl něco dobrého.

φφφφφ

Již během večere mohl Jáchym slyšet hromy a později také vidět blesky, které zprvu deřily za odvrácenou stranou domu, u lesa, odkud sem bouře přicházela.

Zatímco si Jáchym užíval jídla, sledoval nečas za oknem, kde zatím začalo intenzivně pršet. Jáchym měl bouřky rád, ale ta dnešní byla zvlášť strašidelná, když chlapec sám seděl v opuštěném domě. Věda, že celý den, co sešel z cesty, nepotkal živáčka, přece se nezbavil pocitu, že by někdo mohl do srubu vejít. Ač si byl jist vlastní bezpečností a jinak byl z vyvolených tak sebevědomý jako Martin, padala na něj jistá tíseň, na kterou si musel chvíli zvykat.

Nějaký čas sledoval hromy a blesky. Pak šel spát. Ještě chvíli jen tak odpočíval. Až usnul.

φφφφφ

|ξ-ζ-ξ|

I v dalších dnech žil Pavel v Raulově rodině. Procházaje ulicemi rozdal mnoho drobných mezi prostý lid a ačkoliv se občas podíval na místo, kde měl být zanechán vzkaz, kdyby se vyvolení chtěli sejít, sám takové setkání neinicioval. Se Stregem i zbytkem rodiny mu bylo dobře a oni si díky Pavlovi mohli dovolit jinak nepředstavitelný přepych.

|ξ-ζ-ξ|

ωωωωω

V noci, kdy se nad částí světa Lepidu activ přeháněly již zmíněné bouře, spal Gustav u Mistra. Nad horami bouřilo víc než kde jinde a ani ráno nebylo nijak suché. Mistr však Gustavovi zapůjčil pláštěnku a když přestalo pršet, vyslal jej na pětidenní cestu k Městu.

ωωωωω

Gustav, posílen přesvědčením Mistra o potřebě jeho cesty do Města, se příliš nezdržoval. Měl zásoby na více než tři dny, voda z řeky byla také chutná a suchým chlebem Gustav nepohrdnul ani dříve. Dlouho na něj však odkázán nebyl, neboť zásoby doplnil ve vsi Křížt'.

Přišev do Města, pokračoval podél řeky a dále hlavní ulicí až na Prázdné náměstí. Hned vedle něj stál hotel a jiným směrem se zase nacházel roh pro umístění zpráv.

Připomeňme však, že teď jsme o dobré čtyři dny předběhli ostatní, takže bychom se raději měli přemístit do další kapitoly.

ωωωωω

Hledání vize

+++++

Když se Martin setkal v hotelu s Igetem, nic mu o svém zážitku neřekl, napadlo ho, že by zítra Erin vyhledal, ale neučinil tak.

Ve Městě v příštích dnech vlastně společně odpočívali. Oba ovšem také přemýšleli nad plánem vstupu do rezidence. Každý den se Martin zastavil na rohu, kde i sám mohl zanechat zprávu svým spojencům.

+++++

φφφφφ

To Jáchym se svržením Lepidu activ příliš nezabýval.

Ještě několik dní procházel čerstvou krajinou a až pátý den po svém odchodu z Města se cíleně vydal zpátky; již předchozího dne, pravda, trochu pomýšlel na to, aby se zbytečně moc nevzdaloval. Přesto mu návrat trval ještě tři dny.

φφφφφ

|ξ-ζ-ξ|

Pavel se cítil příjemně. Měl pocit, že celé Město zná a uvažoval, že by ostatní svolal.

|ξ-ζ-ξ|

Místo, kam měl být podle Mistrova určení umístěn vzkaz napsaný kterýmkoliv vyvoleným, se nacházelo nedaleko Prázdného náměstí.

„To nepřehlédnete,“ řekl Mistr, když popisoval Prázdné náměstí.

Měl pravdu. Onen roh byl také snadno určitelný. Poblíž křížení dvou malých uliček, za mohutným patníkem, jenž v těchto místech přežil z doby dávno před Lepidem activ, byl zmíněným kamenem vytvořen kout celkem nenápadný.

Cokoliv sem schovat by samozřejmě bylo i nadále nejisté, ale proto měli chlapi využít své moci.

Jednoduchými metodami, díky živlům, s nimiž mohli pracovat, měli zajistit, aby se nikdo pátý nemohl papíru dotknout.

Ohnivá ochrana je zřejmá, celkem tradiční. Vzduch je schopen zprávu zvednout, aby unikla z dosahu ohrožovatele. Voda nabízí optické splnutí papíru s okolím, takže je vytvořen dojem úplného zmizení; v případě, že by dotyčný zprávu přeci jen získal, nepřechte si obsah, protože tento může být ztracen; taková pojistka je však skutečně nouzová, skoro každý by zřejmě naletěl na první stupeň zajištění. Země poskytovala ochranu podobnou vodní, jenže tentokrát se vzkaz stával součástí okolního povrchu, a nebyla tak třeba žádná druhotná opatření.

○○○○

Gustav přišev do Města narazil na velký hotel nedaleko Prázdného náměstí. Ubytoval se zde, poručiv si jednolůžák, na kterém by měl své pohodlí.

Jelikož si nepředstavoval luxus nad obvyklé poměry světa Lepidu activ, kvalita pokojů ho nijak nezaskočila. Bylo něco po páté odpolení. Gustav se jal napsat vzkaz na němž stálo:

Přijďte do těchto míst v 17:00 zítra nebo později.

Gustav

Když měl hotovo, uložil vzkaz na jeho místo zajistil zemním kouzlem. Nemohl dělat nic jiného, než každý den o páté navštěvovat daná místa, dokud se všichni vyvolení nesejdou.

○○○○

Zatím si Gustav mohl prohlédnout Město, ale vskutku ho pobyt zde nijak nenaplňoval. Vesnice Stranov byla proti Městu krásným, klidným a svým způsobem i bohatým místem. O svobodě se ve Městě nedalo ani mluvit. Všude byla cítit bezmoc způsobená útlakem zdejších obyvatel. To se Gustavovi zvláště nelíbilo a rád by odtud okamžitě zmizel.

Přesto i on zašel druhý den k rezidenci; trochu si prohlédl celé Město, ovšem raději své hodiny trávil v hotelu.

○○○○

Sjednání

Uplynuly dva týdny od chvíle, kdy Martin opustil ostatní zanechávaje je u Mistra. Přesněji, patnáctý den už byl v plném proudu.

Martin od té doby urazil dlouhou cestu vzdáleností i poznáním. Zachránil člověka, který se stal jeho nejlepším přítelem, a už jenom přemýšlel, jak přesně se probourat do rezidence Lepidu activ.

Toho zmiňovaného dne se Martin a Iget zrovna vypravovali do města. Vyšli na chodbu a zde potkali jednoho ze svých sousedů. Vlastně to byl za celou dobu nejspíš jejich jediný souseď, jiného aspoň nepotkali.

Tenhle kluk bydlel ve stejné části hotelu již od včerejška, ale všichni se uviděli až teď. Byl to Gustav. Už ho stačilo dost zmoct procházení městem a kdyby nemusel být o páté na místě srazu, už

by ven nevycházel; teď měli všichni tři dobrý důvod zajít posedět do Gustavova pokoje.

Vzájemně si poreferovali o uplynulé době a závčas se jim podařilo vyrazit, aby na smluvené místo dorazili pět minut před pátou odpolední.

Pohybovali se okolo ještě tak půl hodiny a nikdo se neukázal. Bylo na bíledni, že sem budou muset zajít ještě zítra a potom a třeba zase.

Vrátili se do hotelu, ale na večeři se jim zdálo být trochu brzy. Gustav zůstal na svém pokoji, Martin a Iget vyrazili do ulic a vrátili se asi za dvě hodiny.

V tu dobu již jídlo přišlo vhod, a tak navštívili restauraci, kde si objednali dobrou večeři. Užívajících si jídla, povšimul si jich někdo, koho znali; Iget jej také uviděl ještě dřív než se k nim on začal blížit a oslovil je. Byl to Jáchym. Zrovna dnes přišel do Města a ubytoval se hned vedle Martina a Igeta ve svém původním pokoji; chvíli po nich se pak rozhodnul zajít na večeři, a tak se nyní setkali.

Ke všem tak zbýval Pavel. Snad byl ve Městě, aby objevil vzkaz a ukázal se.

Jak víme, Pavel ve Městě byl, i když nebydlel v hotelu, jenž si vyhlédli všichni ostatní. Příštího dne o páté se již konalo šťastné setkání Gustava, Martina, Igeta a Jáchyma s Pavlem a Stregem.

Pavel den předtím přišel zkontrolovat vzkaz někdy kolem šesté hodiny, kdy už ostatní byli pryč, o den dříve byl místo zkontrolovat zase v brzčí čas, a tak náhodou došlo k jistému zdržení, které až na dnešek posunulo setkání všech v hotelovém pokoji, kde bydlel Jáchym, k němuž se během dneška přestěhoval Gustav.

Nějakých čtyřicet minut si šestice povídala víceméně o tom, co bylo a jen v náznacích padly konkrétní teze o pokračování. Měli přenesené židle ze sousedního pokoje a u Jáchyma s Gustavem nebylo k hnutí.

Pomalou se otevřely dveře. Vzhledem ke kvalitě klik a pantů v hotelu byla jakákoliv manipulace dveřmi dobře slyšitelná.

Nejblíže u dveří seděl Jáchym, který okamžitě reagoval. Jistě to nebyla pokojská. Chlapec se sotva stačil ozbrojit mečem ležícím dosud na skřínce.

Inhed vidě Jáchyma a slyše podezřelý zvuk reagoval i Martin a chopil se tyče stojící v koutě.

Streg seděl celkem na ráně, naštěstí stačil zmizet do bezpečí a pro stísněný prostor v pokoji nevadilo, že se do místnosti vecpalo hned osm vojáků v běžné výzbroji.

Zajisté bylo jejich cílem zatknout vyvolené, kteří museli být pozorováni poblíž místa svého srazu; neočekává se, že by jinak mohli být přepadení teď; všichni najednou. Přestože tedy museli být sledováni, nikdo z chlapců si nikoho podezřelého nevyšimnul.

Streg byl stále neozbrojen, Pavel, Gustav a Iget byli dobře obranyschopní, ale většinu ochrany jich samých i ostatních na sebe vzali Jáchym s Martinem, kteří měli nejlepší bojové schopnosti.

Celkem snadno bylo dosaženo vybití všech ozbrojenců, horší otázka zněla *Co s mrtvolami?*

Nakonec byly shozeny z balkónu na dvůr a chlapci těla nijak nesledovali. Jinak by zvěděli, že zmizela během dvou hodin.

*φ*ω*

Noc byla klidná, teplá. Zatímco Pavel spal i nadále u Strega a Raula, ostatní se sestěhovali do dvou hotelových pokojů. Jáchym ležel na jednom dvojlůžku s Gustavem.

Gustav tvrdě spal, snad by ho neprobudil ani výstřel z tanku. Zato Jáchym odpočíval jen lehkým spánkem, jako by si dával pozor na případné nebezpečí. Ale možná jen neměl tak tvrdé spaní a nebyl tolik unaven jako Gustav.

V pokoji bylo bezpečno, těžko by do něj nyní někdo vnikl. Aby přišel oknem, se dalo prohlásit

za krajně nepravděpodobné; dveře byly zamčeny zevnitř a klíč zanechali v zámku; navíc jakákoliv manipulace s dveřmi musela každého vzbudit, neboť tyto náležitě vrzaly.

Noc ve své tichosti pokračovala blíže k ránu. Jáchym nadále ležel s klidem v lehkém spánku. Gustav vedle něj chrněl jak v hibernaci, zaslouženě neprobuditelně. V té době už Jáchym i pootevřel oči a uvědomil si okolní situaci. Nevěda, kolik je hodin odušil, že se již blíží konec noci, stále však nerozhodl se vstát, jaký by k tomu také měl důvod. Znovu usnul.

Uplynulo pár desítek minut.

Jáchymovi se zdálo, že slyší dveře se odmykat. Snad jakoby samy, pomalu, skoro neslyšně, v sobě otáčely klíčem a s nečekanou tichostí se potom počaly otvírat; vůbec neskřípaly.

Jáchym se probudil. Natáhnul svou ruku k meči, jako by se ho chtěl chopit. Pak ale nechal zbraň ležet. Snad se mu to všechno jenom zdálo. Konečně, dveře přece nemohly být otevřeny, natož pak takhle potichu, bez skřípění a vrzání.

Vzdálil se od meče. Však nejal se spát, jak by to udělal kdykoliv jindy v podobné situaci. Věděl, že se mu to zdálo, ale jako by tomu nevěřil.

Nikdo nešel. To se dalo čekat. *Spim* - řekl si.

Najednou přišel muž.

Jáchym se zalekl.

Bere meč, ale místo, aby zaútočil, jen se odsune na posteli až ke zdi a opírá se o ni, jako by chtěl pokračovat ještě dál, úplně pryč.

Bledý jako stěna pohlíží na Gustava.

Ten spí, o ničem neví.

Jáchym nedokáže cokoliv říct. Ba dokonce ani nedokáže vyslat kouzlo ke zničení kohosi, jenž ho v šeru pokoje děsí už svým zjevem.

V dnešní jasné noci jsou výrazné siluety všeho; do tváře toho muže však vidět není. Jako by ani žádnou neměl. Jako by záhadné temno halilo ta místa, kde se má nacházet jeho hlava, ačkoliv stín kapuci nemohl zcela zakrývat rysy neznámého.

Jak rozvázně, rovnoměrně, skoro jako doma, v honosném obydlí, přišel, tak také stál. Jednou rukou vyndal z kapsy pláště hůlku a oběma rukama si s ní klidně pohrával. Působil lehce, sebejistě a pevně.

Stál tak naháněje Jáchymovi hrůzu. Pak promluvil.

Mluvil tiše, rázně. Jediné jeho slovo nešlo přeslechnout. Avšak za rohem by nikdo neslyšel onu promluvu. Nemožno popsat zvuk jeho tlumeného hlasu a způsob jeho řeči, jakou děl:

„ Za pět dní, o páté hodině večerní, skončí váš nerozvážený boj proti nám.

Sami si přijdete na Pláň smrti pro svůj konec, nuže připravte se na něj.

Bez tak nás nikdy neporazíte, Tak aspoň máte šanci na důstojný odchod.

Doporučeno vám užít si pozemských radostí, než se změníte v zem a vzduch, vaši krev pohltí Pláň smrti a vaše duše naleznou věčné zatracení na onom světě. "

Pak odešel.

*μ*1*

V sousedním pokoji byla noc neméně klidná; Martin a Iget spali jako za jiných nocí, ale i k nim se chystal nezvaný host.

Děni v sousedství nemohl nikdo zaslechnout. Jáchym ani nehlesl a neznámý mluvil tiše, že ani Gustava neprobudil.

Do Martinova pokoje přišel právě tak, jako předtím do Jáchymova. Nikdo z chlapců se neprobudil, ač nespali obzvláště hluboce.

Kdosi stál vprostřed místnosti a vidě spící hochy rozhodl se bez pohnutí více než lehkého nepřilíši vybočujícího z jeho pohrávání si s hůlkou v ruce probudit oba prudkým rozsvícením lampy stojící na stolku proti postelím.

Běžná lampa slabého svitu by sotva trochu světla dodala šerému pokoji, avšak nyní zářila jako silný elektrický lustr.

Martin a Iget se probudili. V oslňujícím světle nemohli zprvu rozeznat nic, přesto se Martin ihned natáhnul po holi a Iget po meči. Světla nyní nechybělo, přesto tvář neznámého nebyla čitelná, jako by ji jakýsi stín cele překrýval. Ačkoliv Iget leccos zažil, vyděšen seděl na posteli lehce se opíraje o zeď a třímal v ruce meč, aby se snad bránil, kdyby ten - snad člověk - na něj zaútočil přiblíživ se. Martin se také posunul vzad, ale byl připraven chránit sebe i Igeta a nezdál se být příliš pod vlivem děsu, v porovnání s ostatními. V rukou třímal hůl, ale neútočil spíše proto, že nikdy první neútočil a že nevěděl, co dotyčný chce.

Neznámý muž promluvil. Ač v jiném světle, stál neméně pevně, stále si pohrával s hůlkou a opět mluvil tiše, leč důrazně. Řekl totéž, jako u Jáchyma, a Martinovi z toho běhal mráz po zádech. Věděl, že ho sami neporazí; ani jeho samotného, na to byl příliš sebevědomý. Snad léčkou bylo to s Plání smrti, ale třeba ne.

Muž odešel. Světlo zhaslo. Nikdo neřekl slova.

Martin se zamyslel.

Za sedm minut odešel ke dveřím. S holí v ruce. S obezřetností. Pln strachu ze tmy, z možnosti ohrožení, jaký v něm návštěvník vyvolal.

Klíče byly v zámku.

Vzal za kliku.

Bylo zamčeno.

*π*ζ*

Pavel spal na zemi ve Stregově pokoji. I k němu měl přijít ten kdosi, ten neznámý který dnes vyděsil Jáchyma, Igeta i Martina.

Někdo se neslyšně blížil bytem k pokoji, kde přespával Streg s Pavlem. Pokoj byl i za jasné noci temný. Ten někdo vstoupil. Oba kluci spali.

Najednou záchvěv úděsu probudil je. Jakoby rána elektřinou je zasáhla, lekli se a pohlédli na neznámého stojícího - směrem ke dveřím -, zkrátka v dobrém směru, aby po takovém zděšeném ohlédnutí padnul do zorného pole zrovna probuzených chudáků.

Dveře pokoje byly otevřeny a dodávaly tak jistoty, že jimi někdo přišel. Stále nebylo vidět víc než silueta jakéhosi muže.

Oba ležící byli neschopni pohybu.

Pevně a klidně, pohrávaje si s hůlkou, stojící tlumeným hlasem promluvil, sděluje zprávu, jakou již podvkrát opakoval.

Pak skončil.

Dveře se za ním jakoby samy zavřely. Odešel, jako přišel.

Zmizel.

/p-ΩΩΩ-q\

Pláň smrti na světa konci

Potom, co se všichni, kdo slyšeli slova záhadného muže, vzpamatovali, směřovali včetně Strega do Jáchymova pokoje, kde se setkali i včera.

Martin a Iget začali dotyčného řešit hned, jak odešel a netrvalo ani hodinu, než přešli do sousedství.

Jáchym zrovna seděl na balkóně; Gustav spal, nic nevěda. Jáchym se zvednul, aby šel otevřít.

„Ahoj," řekl Martin, když se setkali, „taky jste měli návštěvu?"

„Taky," odpověděl Jáchym.

Martin se s Jáchymem vrátil na balkón. Iget šel probudit Gustava.

Iget pak Gustava také doprovodil ven a oba se opřeli o zábradlí. Ostatní začali Gustava informovat a tím si vzájemně srovnali svoje zážitky a dojmy. Za hodinku pak dorazili také Pavel a Streg.

To už všichni seděli uvnitř místnosti a příchodem ostatních nebyli překvapeni.

Když zaslechli klepání na dveře, bylo jím jasné, o koho jde. Martin tedy došel otevřít.

„Ahoj," začal ihned. „Tak jak bylo v noci?"

„Až vám řeknu, co se stalo, to budete čumět," řekl Pavel.

„Myslím, že ne," reagoval Martin. „Pojďte a řeknete nám, jak se vám to líbilo."

„Ty vole, já myslel, že chcípnu," vzpomínal Pavel dokládaje myšlenky expresivní promluvou. Současně Martina obešel sednout si na jednu z postelí.

Streg stál nadále ve dveřích, dokud Martin neřekl:

„Já zavřu."

Pak také prošel do středu pokoje, kde slezina upozorňovala na z noční návštěvy zřejmou situaci.

Bylo jasné, že *Lepidus activ* o nich už ví, dokonce, že je snad i sleduje, neboť dokonale věděl, kde se přesně kdo z nich nachází. Škoda, že nemohli srovnat, jak dlouho trvalo neznámému přejít mezi pokoji, kde vyvolení spali, přesto se znalo, že dotyčný disponoval velkou mocí, kterou z neznámého důvodu nepoužil; možná, že si nemohl být jist, že by vyvolené porazil, avšak bezesporu nepochyboval, že budou zlikvidováni na Pláni smrti; možná je to místo pro něj jenom výhodné, možná tkví jeho důležitost i v něčem jiném. Každopádně se pětice přátel právem bála nevyhnutelné cesty na to strašné místo; Streg by s nimi nejel ani za nic.

Během hovoru vyvstala logická otázka - *Kde ta Pláň smrti vlastně je?* - odpověď na ni bylo možno nalézt na mapě, kde se v severní části nacházel výrazný červený bod - viděli jej na všech mapách, na něž pohlédli, přesto jeho přítomnost byla více než podivná; ač totiž čekali, že by Pláň smrti v mapě být mohla, způsob jejího vyznačení byl zvláštní, a sice proto, že mapa byla jinak úplně černobílá. Bylo zjevné, že ona značka se v ní objevila přes noc.

V dalším hovoru se šestice ihned dostala k otázce, zda posláni na Pláň smrti není pastí. Zde vyvstává dotaz, zda vůbec někam jezdit, zda nepokračovat v dosavadním konání.

Všichni věděli, že *Lepidus activ* nad nimi má minimálně absolutní informační převahu, když možná ví o každém jejich kroku; bude tedy dopředu vědět, zda se vyvolení rozhodnou poslechnout a odjet na Pláň smrti, nebo zda zvolí pozvání na bitku odmítnout a vydat se vlastní cestou, na níž by nemohli počítat s užitím nějaké lsti, právě pro fakt nemožného utajení.

Rozhodli se tedy vyhnout alternativním postupům. Znajíce již měřítko mapy a cestu do Opratinné, odhadli, že na Pláni smrti by mohli být s vozem během jednoho dne. Vyrázili by o den dřív a obhlédli si místo. Třeba ten *Lepidus activ* není tak vševědoucí, třeba je sleduje jenom ve Městě, a sice zcela triviálním způsobem s pomocí obyčejného špicla. Mimo město by potom vyvolení mohli zůstat sami, čímž by jim cesta na Pláň smrti mohla pomoci.

Rozhodli se tedy pro koupi vozu a koňského spřežení; nebylo možné přibrat kočího, ale tuto roli by snad Jáchym mohl s pomocí Igeta zvládnout. Včetně dneška tak měli tři dny na vypořádání všech záležitostí ve městě včetně veškeré přípravy na odjezd. V třetí den se pak Pavel rozloučil se Stregem, aby se následujícího rána mohl vytrazit.

Dne odjezdu, v časném ránu, vstal Pavel ještě dříve než Raul i Stava, ale Streg měl ten den lehké spaní. Vstal s Pavlem a šel ho vyprovodit až do hotelu, jen do vozu již nenastoupil.

Odešel zpátky domů. Nějak se teď bál chodit městem. Cestou domů, sám, byl neobvykle ostražitý, ohlížel se na každém rohu a až odpoledne se jal zase odejít ven. Začal se bát i o sestru a to všechno proto, co zažil oné noci. Bude trvat ještě dlouhé týdny, snad měsíce, než se dokáže uvolnit

a s lehkostí sobě dříve vlastní zase vyrazí po Městě.

To ostatní si sedli do svého nového vozidla, přivezeného Jáchymem před hotel ještě než Pavel a Streg dorazili. Jáchym a Iget usedli na kozlík a ostatní si udělali pohodlí uvnitř vozu. Byla ještě tma. Půl šesté ráno a je čekala přes pětasedmdesát kilometrů dlouhá cesta. Nedalo se spoléhat na očekávání příjezdu ještě dnes; bylo by to zajisté velmi dobré, ale cesta vozem koňmi taženým byla novou zkušeností pro všechny kromě Igeta; ale i on raději přenechal otěže Jáchymovi. Snad jim síly dají dojet včas a v pořádku.

Cesta se zpvu ubírala podél řeky Strávy. Byla široká a zpevněná, jistě by tudy bylo možno jet i podstatně rychleji, ale chlapci dojeli do místa odbočky na Opratinnou asi tak za hodinu a půl od odjezdu. Jejich rychlost určoval nejen ohled na vlastní schopnosti a zkušenosti, ale také předranní tma, kdy až po více než hodině cesty nocí začalo pomalu vycházející slunce zbarvovat oblohu a osvětlovat cestu odrážejíc se v široké hladině řeky. Z rozcestí pokračovala upravená silnice širokým dolem podle veletoku a jen menší cesta prudce stoupala podél potůčku na kopce, aby překonala rozvodí mezi Strávou a Opratinnským potokem.

Když vyjeli na luka nad spáleništěm, osvětlovalo je již ranní sluneční světlo a nyní mělo následovat dlouhé klesání, které bylo prudké jen chvíli - než přijeli na spáleniště, které již Iget před několika dny navštívil.

Kraj kolem Opratinné by se dal nazvat širokým údolím vytvořeným říčkou pramenící nedaleko Gránika. Ze tří stran tuto oblast obklopovaly kopce vrchoviny - jeden hřeben jsme také právě přejeli; na dolní straně hlavní údolí končilo ústím říčky do řeky Vrálky tekoucí ze Sporé a ze známého horského masivu. Okolo Opratinné byste našli jen nevelké pahorky, mezi těmi pak občas protékal další potůček a mezi poli, jež vypadala tak, jako jinde ve světě *Lepidu activ*, vedly cesty, z nichž nejvýznamnější dvě směřovaly od Města podél řeky Strávy a přes sedlo hřebene a spáleniště, dále pak tím směrem, kterým měli pokračovat i naši hrdinové; třetí z větších cest přicházela od Gránika, tudy také přišli Martin a Iget.

V Opratinné vyvolení zastavili. Zašli do hostince; dokonce tu i někdo byl, i když teplé jídlo se ještě nenabízelo. Alespoň dali odpočinout koním, aby pokračovali v pozvolném klesání podél potoka až k ústí do řeky Vrálky. Vzhledem k tomu, že ač klesání probíhalo až na malé výjimky pozvolna, bylo dlouhé téměř pětadvacet kilometrů, byli nyní v nadmořské výšce kolem pěti set metrů. U soutoku překlenoval řeku kamenný most stojící zde snad od nepaměti, jakož i ona cesta tudy tak dlouho vede jsouc hlavní spojnici naší části světa s okolím.

Podél Vrálky cesta nevedla. Tato řeka se totiž prodírá úzkými soutěskami a stavba komunikace by zde byla navýsost náročná. Proto za mostem následovalo prudké stoupaní po serpentýnách a později pozvolnější, až se cesta srovnala a údolím v kopcovité krajině ubírala se někde k severozápadu.

Iget hlídal její pokračování v mapě, neboť nikdo z vyvolených v těchto místech ještě nebyl; po čase se Igetovi podařilo správně určit malou odbočku doleva. Ačkoliv před chvílí odpočívali, vyjevše na první kopec opět zastavili. Byla odtud vidět další cesta jako na dlani - úzká lesní stezka, taktak projetelná s jejich vozem, scházela ze sedla, v němž se nyní nacházeli, na úpatí kopce, odkud vstupovala do úzkého údolí mezi skalami. Uzemí kolem další cesty pokrývaly vysoké holé černé skály, jako by do tohoto svět snad ani nepatřily.

Nebylo o tom pochyb a ukázalo se to skutečností - cesta vedla do onoho úzkého údolí mezi temnými skalami. Skály bez živého porostu vyhlížely samy o sobě hrůzostrašně, občas bylo slyšet zvláštní zvuk a zdálo se, že ačkoliv tu nemůže nic žít, něco se zde přeci jen vyskytuje. Jako by se jednalo o zvláštní ekosystém černých skal, jako by jej snad někdo vytvořil.

Zřejmé bylo, že kdyby je tady chtěl někdo přepadnout, místo by se mu rovnou nabízelo. Nebezpečí útoku jako by přicházelo odevšad, kde nebyl patrný příkrý sráz. Přesto venku seděli jen Jáchym s Igetem, ostatní byli v zavřené skřini vozu; možná měli koupit nějaké vhodnější vozidlo, ale na takovou úvahu již beztak bylo pozdě.

Skály snad netvořily bludiště, ale na jedno velké rozcestí vyvolení přeci jen narazili. Nebylo těžké zjistit, kam jet. Hned u cesty visela z kamene vytesaná cedule určující další cestu.

→ PLÁŇ SMRTI

Vyvolení zastavili vystoupiboše. Cedule byla zvláštní. Být z kovu, řekli bychom, že ji někdo do skály nabil pořádně pevným hřebem, ale ten bílý nápis, jak byl text vybělen také těžko odhadovat, byl vytesán do široké a tlusté kamenné desky, jež sama nebyla součástí skály.

Ve vši zřejmosti zde zapracovala magie. Ačkoliv Matrin by totéž snad také dokázal, moc, která vytvořila to všechno, se zdála být děsivá. A s těmi, kdo to zde přinejmenším využívají, se vyvolení měli za pár hodin utkat.

Co dělat? Museli pokračovat, kam jim ukazovala šipka. Cesta skalami pokračovala ve stejném duchu. Jen občas od ní odbočovala stezka, sotvaže schůdná.

Skalami vlastně projížděli drahý kus odpoledne a večera; ta záhadná cesta byla dlouhá právě třiatřicet kilometrů a slunce se již začínalo sklánět k západu, když temné skalní město skončilo.

Byli by se bývali již uložili k přenocování, kdyby byli nevěděli, že jsou blízko. Byli blízko. Skalní město skončilo a oni vyjeli na pláň. Tu pláň, která byla označována jako Pláň smrti.

Za nimi se nacházela hranice temného skalního města. Pláň sama již nebyla tak pustá jako skály; byla to rovina s vesměs nízkým porostem. Její tvar byl skoro pravidelně obdélníkový - o delší straně 5 kilometrů a kratší 4 kilometry. Na severozápadní straně pláň ukončovalo jezero vzdálené od jižního okraje 2 600 metrů.

Pláň byla vytvořena jako bojiště. Její prostor přinášel místo pro maximální využití všeho, co se mohlo v magickém zápase hodit, včetně prostředí pro všechny živly, což se zdálo být výhodné pro vyvolené. Ovšem nebude Pláň smrti stejně ideální i pro jejich soupeře? Zřejmě ano. A pokud bude rozdíl sil velký, mohli by je oponenti bez problémů zabít tak, jako nikde jinde. A navíc by to nikdo ze světa Lepidu activ nikdy nezjistil.

Blížila se noc. Zítra měl začít zápas a za tmy by těžko co vyzjistili; šli tedy hledat místo k přespaní. Bylo jasným bláznovstvím nocovat přímo na pláni, takže se raději vrátili do ponurých skal.

V čase soumraku se skály zdály ještě strašidelnějšími a skličujícími, než za světla. Každý hrot vypadal jako nebezpečný dravec, či šelma vyševší zvečera na lov. Vyvolení však věděli, že se nesmějí bát strašáků noci a skalního města.

Přesto se báli.

Martin byl zvláštní typ. Ve stínu nesporné odvahy se skrývalo jeho bojácné nitro a jen aby se neukázal jako srab, nedával svůj strach z okolí najevo; jinak tomu nebylo ani, byl-li sám. Jistě však nebyl tím, kdo by ostatním dodával odvahy.

Tuto úlohu plnil Jáchym. Byl natolik odhodlaný k poražení Lepidu activ, nebo toho nebezpečného, co je vyzvalo, v zápase, navíc neměl ustrašenou povahu, takže mohl s jistotou vést Pavla a Gustava, kteří by jinak raději zůstali ve voze, jenž by sice neskýtal větší bezpečí než místo, kam mohli dojít, ale znamenal pocit ochrany, který by oba jistě značně uklidnil.

Pavel i Gustav byli naprosto vyděšení a zastavivše se, vždy se viditelně klepali, a sice strachem, nikoliv zimou, která by na ně působila; ačkoliv chlad také umocňoval negativní dojem z děsivých skal.

Iget byl zcela v klidu; nelze snadno konstatovat, z čeho pocházela jeho nebojácnost. Snad z toho, co zažil, snad z jeho vnitřní síly a snad z kombinace toho všeho i z jeho uzdravení, které mu poskytl Martin. Každopádně, ač to třeba dosud nebylo naprosto zřejmé, již od setkání s Martinem a snad ani předtím, ho nemohla vystrašit pravá hrozba, natož pak aby se bál pouhého dojmu z hrozivých skal, chladu či šera.

Kus od Pláně smrti opustili chlapci hlavní cestu. Pěšinou mezi skalami se ubírali tak hluboko, jak to jen šlo. Nebylo možné postupovat po tmě, a tak Martin svou holí cestu osvětlil. Stezkami v nitru skal postupovali hodinu a tři čtvrtě, než našli místo, kde se definitivně rozhodli uložit se ke spánku.

V klidu - přesněji Martin, Jáchym a Iget v klidu, ostatní v neklidu - pojedli ještě něco - na zklidnění těch neklidných - a noční stráž si vzali Martin, Jáchym a Iget, již se postupně vysřídali. Že byli tři, nebylo to nakonec ani příliš náročné, na hlídkování Pavla ani Gustava prostě nemohlo být ani pomyšlení.

První hlídku si vzal Jáchym, následující Martin a nad ránem hlídal Iget. Když se Pavel s Gustavem definitivně probudili - potom, co noc trochu prospali a místy probdili na občas ostrých a tvrdých kamenech a ve strachu z okolí i následujícího dne, nechal Iget ostatní ještě chvíli dospat; pak vyrazili zpátky k pláni, aby hodinu před polednem dorazili a mohli si pláň prohlédnout.

Pláň jsme již popsali dostatečně. Vyvolení měli šest hodin na její prohlédnutí, neboť souboj měl začít v pět.

Byla čtvrtá hodina odpolední, do zápasu zbývala necelá hodinka a chlapci spokojeně odpočívali u vstupu na pláň ze skal, dalo by se říct.

Seděli tam a už jen čekali a připravovali se na přídod soupeře, když náhle Martin zareagoval a odrazil útok. Ve stejnou chvíli Iget zvolal:

„Martine!“ neboť si nebezpečí v tomtéž okamžiku všimnul.

Nato se všichni otočili proti neznámému útočníkovi.

Protivníci byli čtyři.

Všichni vyvolení použili, co znali.

Zápas trval dvanáct sekund.

Poté skončil.

Protivníci byli nad věcí, zatímco Martin, Jáchym, Iget, Gustav a Pavel o sobě nevěděli.

Přišel konec. Pavel, Martin, Gustav a Jáchym najednou shlíželi na situaci shora. Ti druzí se o ně nezajímali. Kluci viděli, jak se protivníci zmocňují Igeta a sami svorně stoupali.

Stoupali pomalu k nebi. Kdyby byl pohyb rychlejší, připomínalo by jim to přesun, jako když byli transportováni z domova do jeskyně. Ale teď? Zřejmě byli mrtví.

Mluvili spolu a shora sledovali dění na pláni. Martina ani nenapadlo, že by mohl Igetovi pomoci. Domníval se, že vydržel ze všech nejdéle a jen proto teď nestoupá s ostatními.

V hnátách

Čtyři muži, zahaleni v pláštích, podobní si jako bratři, všichni s magickými hůlkami v rukou, po odstranění Martina, Jáchyma, Pavla a Gustava stáli nyní jen proti Igetovi. Chlapci bez kouzelnických možností.

Výsledek se dal očekávat. Iget s protivníky sám nic nezmohl a kdo ví, proč přežil nejdéle. Snad se protivníci snažili nejprve vypořádat s těmi nebezpečnými, snad sledovali jasný cíl zajetí Igeta, jakožto válečné kořisti.

Nemluvili spolu, ale snad telepaticky komunikovali, když na každou vzniklou situaci dokázali reagovat tak synchronně. Takto došli k jasnému závěru, že Iget, znaje velmi dobře vyvolené, je hodnotným zajatcem a přivedou-li ho, zajistí pánovi dobrý zdroj informací a toho času velmi spokojenému katovi další objekt mučení, na němž si bude moci vyzkoušet nové i osvědčené praktiky, jen, aby řekl právě tolik, kolik ví a třeba ještě něco k tomu, než bude zabit, což jediné je patřičný osud pro nepřitele *Lepidu activ*.

Dva z těch čtyřech mužů se vrhli na Igeta, zbavili ho zbraně, jednoduchým kouzlem mu stáhli ruce za zády a jeden z nich jej vlekl k černému vozu, v jehož čele byli zapřaženi čtyři vraní koně.

Ta krásná černá zvířata se pásala při okraji pláně, stejně jako koně mladíků, již propuštění odběhli kamsi k jezeru.

Na povel zahalence koňové s vozem přijeli svým pánům naproti. Oni nastoupili a Igeta vzali do vozu. Jeden z nich usedl vpředu a vedl zvířata směrem k Městu.

Dobře snad, že Iget neviděl ničeho z okna, neboť bylo přetaženo černým závěsem. Zvěděl by jinak, že nejedou po cestě, ale letí vysoko nad světem Lepidu activ. Stačilo, že cítil, když se vůz zvedal a bylo zřejmé, že nemohou jet kamenitými cestami, poněvadž skříň se ani trochu nechvěla.

Hladkým letem překonali úsek, který chlapci jeli skoro celý den, během hodiny a dvaceti minut. Nyní se již před nimi rozkládalo Město a oni hladce přistáli na vymletou gránickou cestu, aby pokračovali po zemském povrchu prominentní čtvrtí k řece Strávě a odtud k rezidenci.

Nahoře u plotu pronikl do kabiny hovor:

„Vezeme zajatce, oznamte to Jemu," děl tajemný kočí.

„Ano, spolehněte se," odvětil mu dveřník rezidence.

Vůz pokračoval tam, kde se kdokoliv z vyvolených a jejich pomocníků ocitl prvně v životě až teď. Iget nyní nemohl nijak uniknout ze spárů mocných mužů a již jen čekal, co přijde.

Rezidence měla kromě hlavního portálu pro prominenty také několik vedlejších vstupů. U jednoho z nich zastavili.

Jeden ze zakuklenců bohatě stačil, aby vedl dva chlapy, natož jednoho chlapce; v doprovodu všech čtyř však vstoupili do rezidence, kde se jim každý klidil z cesty.

Procházeli dlouhou chodbou skrze boční částí přízemí rezidence, pak po úzkých schodech sestoupili do prvního podzemního podlaží. Mezi dalšími dveřmi a stěnami pokračovali chodbou k dalším schodům, jež vedly do nejhlubšího sklepa.

Nejzazší skepy byly určeny trestancům a zajatcům z boje s protistátní činností. Nejednalo se o klasické vězení a delší dobu zde setrvali jen významní vězni, zejména politici. Do této části budovy sestoupil Iget, stále doprovázen čtyřmi zlotřilci, po dalších úzkých schodech, zpod nichž chodba odcházela vpravo - úplně zpět, aby přišla na hlavní chodbu tvořící osu nejstrašnějšího sklepa.

Na chodbě zabočili vlevo.

Jeden z mužů otevřel dvěře. Nahlédl dovnitř a neviditelným obličejem pohlédl na své bratry. Ti zrychlili. Vše bylo připraveno, neboť vrátný vykonal svou práci.

Iget se chtěl ještě na poslední chvíli vyškubnout, ale málo byla mu taková snaha platná proti chlapovi, jaký jej držel. Byl tlačěn vpřed. K otevřeným dveřím a skrz ně do promyšleně vybavené mučírny. Právě takové tady na patře byly tři a každá nanejvýš pro dva lidi - to kdyby bylo plno, nebo, kdyby bylo žádoucí vymáhat z nich zvěsti společně. Každá z místností totiž byla určena hlavně propracovaným praktikám na jednotlivých věznicích a ty nejvýznamnější si bral do rukou Mistr kat, který popravdě mnohdy s radostí zvládal všechno. Vyžíval se ve vymýšlení nových postupů a dokázal bravurně odhadnout, co který vyslýchaný snese, aby nezemřel. V posledních chvílích byl takový předán na ošetřovnu, kde se během jisté delší doby - zpravidla mu stačival týden - dokonale zotavil pro svůj jediný další účel - být nadále mučen a vyslýchán, dokud Lepidus activ nedojde k závěru, že více již říct nemůže. Následně s ním Mistr kat naložil podle rozkazu. Zpravidla jej mohl mučit, dokud nezemřel, rád si totiž na takových odsouzenecích zkoušel nové praktiky, aby věděl, kolik krve a síly dotyčný ztrácí, neboť musel přesně odhadnout míru svých úkonů, aby mu kořist neskonala - nebo by si šéfa jistě pohněval. Další možností, jak naložit s vyslechnutým byla jeho příprava na veřejné vystoupení, a sice vystoupení poslední, na náměstí Práce. Veřejná poprava - pro pobavení, a hlavně upevnění respektu, lidu, byla poslední možnou alternativou odchodu z mučidel Lepidu activ. V historii nikdo, kdo se podíval coby odsouzenec do spodního podlaží rezidence, nebyl propuštěn. Nedlužno připomínat, že odtud ani nikdy nikdo neutekl, o čemž Iget snad jenom kouskem mysli uvažoval. Věděl, že je to nemožné.

Když Iget uviděl mučírnu, pomyslel si jedině - *Tady by byl ten někdo v sedmém nebi.*

Myšleno Rotens, ten, který ho kdysi unesl a věznil. Měl to Iget pravdu. Kolem se nacházelo tolik náčiní, nástrojů, náradí, udělátek i pomůcek pro cílené způsobování bolesti, že by je Rotens ani v nejhlubším snu nevymyslel, ani by ho nenapadlo, že něco tak hrozného může existovat.

Každý, kdo tuto místnost navštívil, byl vyděšen tak, že jsa slabší povahou, mohl by dokonce až omdlít. Mučírna podobně zapůsobila i na Igeta. Zvláště potom, co z něj mečem shodili oděv, který už nebude potřebovat. Bylo v tom obsaženo strašné poselství; říkalo, že to vše, to, co v něm vyvolávalo úzkostný strach, je připraveno právě a jedině pro něj a že právě on to vše vyzkouší na vlastní kůži.

Těžko si představovat, jak by Iget reagoval, nebýt sám sebou, nebýt tím otrlým a zkušeným klukem, kterého zpravidla nic nerozhází. Je možné, že každý druhý by se zde nyní zhroutil a zhroutil by se i tací, od nichž by to nikdo nečekal.

Ani Iget k tomu neměl daleko. Vše, co jsme tu popsali, se odehrálo v několika vteřinách. On stál v té místnosti, ještě v šoku z mučírny, kterou si ani ve snu nedokázal představit, když byl náhle zbaven oděvu a připraven k utrpení, pročež ho jeho doprovod pomalu dovedl k lůžku, položil na něj a koženými popruhy připevnil za ruce a nohy, takže Iget již nemohl vstát. Byl v rukou svalnatců, kteří v místnosti stáli hned dva, k tomu jeden zjev méně svalnatý, a hlavně - Mistr kat. Nepověstný muž, neboť mimo struktury *Lepidu activ* jej nikdo vyšejší z rezidence dál než na Prázdné náměstí nikdy nespáčil.

„Je to významný odbojář, dejte si na něm záležet,“ děl vůdce oněch čtyř k Mistru katovi, než všichni odešli.

Kat na něj souhlasně kývnul.

V místnosti tak zůstalo pět lidí.

Mistr kat, který si s obětí pohrával, dělal výpočty a plánoval, co se bude dít maje zodpovědnost za jakýkoliv výsledek. Práci, kterou sám nemohl dělat, nebo snad pouze něchtěl, odváděly dvě tupé hlavy vypracovaného těla - uvažme, že odsouzeného k útrpnému právu bylo třeba mnohokrát přemísťovat a ne vždy se jednalo o mladíky Igetova věku; panáci se museli vyrovnat každému silnému pořízku, a tak dobře, že společně vydali za tři takové. Posledním do party byl chlapík pro všechno, který se mohl zpravidla vyžívat ve sledování mučení a jen občas přiložit ruku k dílu; později mu bývaly doručeny podklady k výsledku a on mohl zapisovat, co dotyčný říká.

Iget stále ležel na loži, když jeho doprovázeví z Pláně smrti odešli. Lůžko to bylo měkké, jinak pohodlné, ale dalo se očekávat, že nemá sloužit k odpočinku odsouzeného; zařízení pro položení, zavěšení i jiné nezáviděníhodné připevnění mučených zde ovšem bylo více; nad každým ložem, vlasně po celém stropě se rozprostíraly kladky, posunovadla a další zařízení, jejichž funkce mnohdy nebyla na první pohled zřejmá; vždyť i po místnosti byly rozmístěny různé ovladače, lana a hejblata k ovládní kdečeho.

Igetova polož pak nejvíc připomínala operační stůl a nedaleko stál pojízdný stolek, také jakoby z nějaké nemocnice. Na něm i odpovídající vybavení a vedle Igeta, kdyby sám kdy takovou věc viděl, ihned by zvěděl - kapačka. Její účel však byl po krátkém zamyšlení, které si na rozdíl od Igeta dovolíme, zřejmý - byla v ní látka udržující odsouzence při vědomí, neboť po určité době mučení většina lidí vědomí ztrácí a to by přece byla škoda.

Jen, co dokončil hovor s černoooděncem, otočil se kat na Igeta. Ještě jsme se v tomto smyslu nezmínili, ale Iget byl pro nadcházející mučení připraven více než dobře, čehož si kat ihned povšimnul. Navíc se mu Iget líbil. *Dobrá to oběť.* - pomyslel si a děl:

„Připravte ho klasickým způsobem.“

Pak se otočil ke svému stolu.

Jeden ze svalnatců pravil:

„Udělej to ty.“

Druhý neverbálně souhlasil a vzal z nedalekého stolku nůž.

Řízl a provedl drobný úkon. Co pocházelo zevnitř, přišlo ven. Toť příprava na další postup.

Druhý zároveň připojil Igeta k již zmíněné substanci, aby stimulovala jeho vědomí.

Hotovo bylo z pŮlky, oba muži vzali biče a Igeta přes trup bili, dokud Mistr kat neměl svoje připraveno a neotočil se.

Chvilku se jenom tak díval, asi patnáct sekund, zajímá-li vás to více než ležícího pod biči oněch poskoků.

Pak promluvil:

„Stačí," a odmlčel se pohlížeje ještě jednou na Igeta. S úsměvem.

Pohlédl mu do očí. Již se tak neusmíval, ale působil spokojeně, když pokračoval:

„Tak. Teď už vím, co s tebou uděláme. Vydržíš to asi tak dva dny, pak tě začneme konečně vyslýchat. Zatím musíš poznat, co tě čeká, když nebudeš mluvit. A ty budeš mluvit."

Zastavil se. Zamyslel se.

„Líbíš se mi," pokračoval v hovoru, „krásně jsi řval, ale nic jsi neřekl, žádná slova. Víš, že po tobě něco chceme, a nic neřekneš. Máš krásnou výdrž, jiní, starší, otrlejší, mi již, když jsme do nich řízl, když je chlupci párkrát přetáhli, řvali za krk jména, že jsem jim musel dát zacpat mluvidlo, aby mě nerušili od práce. Z tebe se bude muset všechno tahat. Ale taky povolíš. Za dva dny, nebo za dvě hodiny? Né? Za dvě hodiny né? To se uvidí. Čím dýl ti to bude trvat, tím líp."

Pousmál se.

„Mám tady na tebe plán. Je to speciální plán, líbivej, dá se říct. Užiješ si, jiní v tvym věku mají plány na víc dní než dva; Někoho necháme vyležet ještě, když není úplně zrasený. Ale ty, ty jsi prominent. Šéf na tobě má zvláštní zájem. A já taky, mně se líbíš. S takovejma si hraju, takže ať ti tamten říká, co chce, nemluv, protože to bych o tebe mohl přijít. To by se mně nelíbilo."

Přestal hovořit.

Opřel se o svůj psací stůl a ještě jednou si prohlédl Igeta. Opět se lehce usmíval, a to i když děl:

„Ještě jednou si tě musím prohlídnout v celku. Ta změna je na tom úplně to nejkrásnější."

Pak přikročil ke svému plánu ničení Igeta za účelem jeho výslechu i jiným.

Iget neřekl nic ani po dvou hodinách. Ani později, když už v pozdní večer rozhodl se Mistr kat končit s mučením. I přes všechno Iget nic a nikoho neprozradil. Snad i proto, že věděl, že ho beztak nikdy nepropustí a že jedinou jeho šancí dostat se odtud, je mlčet dát tím přátelům více času na jeho záchranu. Nevěděl, co se s nimi stalo a ani ho nenapadlo, že jsou mrtví. Snad právě naděje na záchranu, ba dokonce tím větší naděje, čím déle vydrží, dodávala Igetovi sílu, aby nepromluvil, ač na něm byly uskutečňovány vskutku drastické plány, které ani ti nejschopnější z vás nedokáží si docela představit, proto se je nesnažím podrobně popisovat.

Když měla přijít noc, ukázal se účel oné prvotní úpravy. Tím, co mělo být uvnitř, byla nyní protažena tlustá karabina a Iget byl za toto místo i různá další, s použitím stejného nástroje, zavěšen na ústrojí na stopě nad měkkým lůžkem, kde ležel zprvu, a povytažen dostatečně vysoko nad lože, aby valná většina tíhy jeho těla visela na závěsech. Kožené popruhy byly povoleny natolik, aby nekladly odpor zdvihnutí těla víc, než bylo nutné, protože by tak snižovaly tíhu spočívající na napnutých místech.

Než všichni kati odešli a Igeta začalo hlídat jen to, co jej poutalo s ložem a stropem, dále pak zamčené dveře a ostraha rezidence, odpojil Mistr kat z Igetovy ruky kapačku s látkou, která ho po tu nepředstavitelně dlouhou dobu udržovala při plném vědomí. I přesto však bude celé hodiny trvat, než látka dostatečně vyprchá, aby Iget mohl přes ustavičnou bolest pomalu usnout.

Sounáležitost

Ocitli se v jeskyni. Nepodobala se sálům, z nichž byli posláni do světa Lepidu activ; jak tehdy postupovali, kromě prvního sálu měly všechny hladké zdi, některé byly zdobené a ten poslední svou velikostí tuto malou jeskyni dalece převyšoval.

Martin stále viděl všechny ostatní; nemluvil s nimi, ale jistě by to bylo možné. Čekali na postup někde dál.

Ozval se hlas:

„Tak vás vítám zpátky.“

Byl to známý hlas.

„Vy jste Bůh?“ zeptal se Pavel.

Hlas se zasmál. Poprvé za celou dobu se zasmál.

„Ne,“ vysvětloval, „nej sem Bůh. Jsem vládce jednoho světa. Ani toho s *Lepidus activ*, ani vašeho. Třetího světa. Z domova jste byli přeneseni do mé dimenziáře a z ní do světa *Lepidus activ*; teď jste znovu v mém světě. Přenos do jiného světa prostřednictvím připravené brány je totiž podstatně jednodušší, než přenos lidí po jedné dimenziáře z jednoho místa na jiné. Až zvládnete *Lepidus activ*, vrátíte se zase přes můj svět, pak už budete moci cestovat rovnou z vaší Země do světa, který dnes označujeme jako svět *Lepidus activ*.“

Konec této řeči chlapci ani nevnímali. Jistě bylo jedno. Nebyli mrtví.

Byli zpět v tom světě, který již navštívili na cestě do světa *Lepidus activ*, byť se zrovna nacházeli v jiné jeskyni.

Ale co Iget? - napadlo teď Martina.

„Co se stalo s Igetem?“ zeptal se Martin.

„S Igetem?“ divil se hlas. „Na Pláni smrti jste neměli nejmenší šanci, takže jsme vás přenesli sem. Udělali jste dobrou práci; *Lepidus activ* slábnou, a proto jsme vás mohli vidět, mohli jsme se s vámi spojit a ve chvíli nouze jsme vás přenesli. Nevšimli jsme si zbytečných detailů. Kdo je Iget?“

„Iget je náš přítel,“ řekl Jáchym, „pomáhá nám proti *Lepidus activ* a na Pláni smrti byl s námi.“

Hlas se odmlčel.

Po delší chvíli pokračoval slovy:

„Máte pravdu. Přežili jsme si, co se na Pláni stalo a identifikovali Igeta. Unesl ho *Lepidus activ* a v současnosti je vyslýchán v rezidenci. Nemůžete ho zachránit. Iget je ztracen a tím spíš, že o vás ví všechno, musíte postupovat velmi rychle. Dostanou z Igeta všechny informace a potom ho zřejmě popraví. Pokud ne, zabijí ho v rezidenci; každopádně je Iget ztracen a vy se musíte spojit s Mrautem. Alespoň jeho musíte varovat, protože bez něj *Lepidus activ* nikdy neporazíte a já myslím, že Iget věděl všechno, ne?“

„Ano,“ odpověděl Martin.

„A Iget všechno řekne...“

„Ne, Iget neřekne nic,“ bránil Igeta Martin.

„Každý všechno řekne. Vy jste neviděli, jak vypadá interiér rezidence. Věřte mi, že každý jim všechno řekne. A právě v tom je váš první problém. *Lepidus activ* vyslechne a popraví všechny, kdo vám pomohli, a vy bez Mrauta nikdy nemůžete uspět. Já nevím o moc víc než vy a už vám rozhodně nebudu moci pomoci. Druhý problém je, že jste oslabili *Lepidus activ* a on má teď jedinou šanci, jak obnovit svoji moc, ba dokonce, nabídla se mu přímo nutnost posílit svoji pozici. Rozpoutá takový teror, jaký ani v jeho začátcích nebyl. Teď *Lepidus activ* ovládá celý svět, celou planetu a když rozpoutá globální teror, nikdo už ho nezastaví. Musíte postupovat rychle a musíte uspět, protože po vás už nepříjdou žádní další vyvolení, po vás bude konec. Právě proto, co má *Lepidus activ* zřejmě v plánu, si myslím, že Igeta veřejně popraví. Když někdo začne vraždit i dvanáctileté děti, vzbudí u lidí ohromnou nenávisť, takovou, jaká v nich dosud nebyla. Oni klidně vyvraždí dvě třetiny světa, budou pálit, ničit a zabíjet a vše jenom proto, aby ti, kdo přežijí, byli jejich poslušnými beránky. A podaří se jim to. Aby se to nestalo, musíte přijmout oběť Igeta a my vás pošleme rovnou do Sporé. Tam půjdete za Mrautem a on vám řekne, co dál.“

„Tak to ne!“ rozcítil se Martin. „Já nenechám svého nejlepšího přítele zavraždit, i kdyby to, že se ho pokusím zachránit, bylo to poslední, co v životě udělám!“

„To jsou silná slova, Martine,“ oponoval mu hlas, „ale nezapomeň, že na tobě stojí budoucnost dvou a půl miliardy lidí světa *Lepidus activ*. Nemůžeš se jen tak jít zabít a nemůžeš kvůli jednomu obětovat miliardy, včetně tady; tvých přátel.“

„Ale mohu. Mohu obětovat sebe i kohokoliv jenom kvůli Igetovi! Protože je moje vina, že je teď v zajetí!"

„Není to tvoje vina, Martine. My jsme viděli vás, tak jsme vás odnesli, kdybychom o Igetovi věděli, odnesli bychom i jeho. Nemohl jsi nic dělat."

„Já prostě pomůžu Igetovi."

„Ne. Pošleme vás do Sporé a hotovo."

„Jestli nás pošlete do Sporé, já nejrychleji, jak to jenom půjde, dojedu do Města a pokusím se Igeta zachránit!"

„Nemáš šanci, Martine. Když koupíš nejrychlejšího koně a budeš na něm umět nejrychleji jezdit, jako že neumíš, nebudeš ve Městě včas, abys Igetovi pomohl. Nikdy nemůžeš Igeta zachránit. Nestihneš to. Nestihneš ani jeho popravu."

„Zkusím to. Odjedu. Pomůžu mu. Stihnu to dřív, než s ním skončí, uzdravím ho jako tenkrát a vysvobodím ho."

„To můžeš těžko zvládnout."

„Zkusím to! prostě to zkusím!"

„Já vím, že to zkusíš."

„To víte dobře."

„Hodím vás do Města. Ale musíte postupovat rychle. Zachránit Igeta, jestli to bude možné, a pak jet za Mrautem, abyste tam byli dřív než *Lepidus activ*. Bez něj si těžko poradíte. Já se bojím, že to nemůžete stihnout, ale s Martinem nehnu. Kdyby snad nějakou shodou šťastných okolností Iget nepromluvil, je všechno v pohodě. Jinak snad můžete jenom zachránit i Mrauta, bez toho nemůžete zvítězit, je vaší poslední šancí."

Hlas se zamyslel, nebo se alespoň odmlčel.

„Dneska už je ale pozdě. Nadělali byste víc škody než užitku. Hodim vás do města zítra ráno."

Po druhé po vině

Jak hlas řekl, tak se stalo. Ráno se probudili až před osmou hodinou. Hlas si toho zřejmě ihned povšiml, neboť je trochu popohnal. Ještě než udeřila celá, byli přeneseni zpátky do světa *Lepidu activ*, do Města, nedaleko od Prázdného náměstí.

Museli postupovat rychle. Trvalo pár desítek minut, než našli skryt ve sklepě jednoho z domů, pak zde Martin a Jáchym nechali Pavla s Gustavem a sami se vypravili k rezidenci.

„Taky nás sem mohli poslat už včera," konstatoval Jáchym cestou rychlým krokem.

„Možná," řekl Martin.

Ve skutečnosti měli organizátoři jejich mise plán promyšlený. Všechno vlastně onen vládce - hlas schoval do jedné věty - *Nadělali byste víc škody než užitku*. I kdyby nakrásně vysvobodili Igeta, stejně by za světla nemohli dojet do Sporé a možná za tím vším bylo i něco dalšího, sám nevidím do oněch snad geniálních plánů.

Plot rezidence byl stejně hlídáný, jako vždycky, dnes se však museli dostat skrz něj. Povedlo se. Jak by také ne. Ochranka byla zařízena na vzdor normálním lidem, ne vyvoleným živlům.

Vešli hlavním vchodem a Jáchym se zeptal prvního muže za dveřmi:

„Kde je vězení?"

„Tyhle dveře a pak až dolů," ukázal dotyčný.

Pak jej Jáchym zabil.

Vskutku nevlídně nakládali s každým, kdo se jim, ozbrojen, postavil do cesty. Vždyť každý takový mohl být vrcholně nebezpečný. Jejich štěstím bylo, že zatím nenarazili na nikoho víc, než běžné pěšáky *Lepidu activ*; možná, že nikdo silnější nebyl toho času v rezidenci. Takoví zřejmě měli svou práci jinde.

Martin a Jáchym dle rady chlápka použili než monumentální schodiště ve středu prostorné haly,

jež vedlo pouze nahoru, dveře do boční chodby.

Chodba mezi především sklady byla dosti stísněná a vlevo je vedla na svůj konec, kde napravo uviděli úzké schody stáčeující se zpět.

Tyto schody ústily do prvního suterénu. I tento, jako přízemí, byl určen technickému zázemí rezidence, kuchyni a podobným potřebným zařízením; na rozdíl od hořejšího patra zde však nedominovaly skladové prostory. Schody přicházely na úplný konec chodby a jít bylo možno pouze vpřed, nechtěli-li použít dveří. První podzemí však vskutku nepůsobilo jako věznice, a tak očekávali další schody; neznámo kde.

Osou prvního suterénu byla široká chodba, kolmá na uličku, již přicházeli. Doševše na tuto velkou chodbu, měli se rozhodnout, zda pokračovat vpravo či vlevo; sami si toho možná nebyli zcela vědomi, ale nyní stáli otočení čelem k předním zdím rezidence. Vydali se doprava, protože tam byla chodba delší; nebyly-li schody schovány za dveřmi, zřejmě se na levém konci žádné další nenacházely.

Volba se ukázala správnou. Po chvíli cesty vpravo narazili na pravé straně na dveře označené „suterén“. Nebylo pochyb, že se za nimi nachází další schodiště.

Otevřevše dveře uviděli schody tak úzké, jako ty předchozí, vedoucí do temného, skoro neosvětleného, zachého sklepa rezidence *Lepidu activ*. Tak, jako v prvním podzemí bylo jasné, že se o vězení a mučírny nejedná, nyní se v atmosféře pod Martinem a Jáchymem skvěl pravý opak. Byli u cíle.

Schody vedly na slepou chodbu, kde se chlapci otočili doprava, úplně zpět. Blížili se k ose druhého suterénu.

Najednou jim bylo divné, že v prvním, ani druhém podlaží nenarazili na nikoho, kdo by jim kladl odpor. Celá rezidence o nich přece musela vědět a přece musela mobilizovat!

Nabízela se otázka, zda v nejbližších minutách nevkróčí do pasti. Museli být nebývale ostražití.

Hlavní chodba otevírala stejnou otázku, jako ta o patro výš - *Kam dál?*

„Půjdemle doleva a otevřeme všechny dveře,“ zašeptal Martin.

Jáchym souhlasil.

Došli až na okraj chodby a vzali za kliku prvních dveří.

Z několika místností se ozývalo bolestné sténání, i když při příchodu Igeta bylo v podzemí ticho.

Dveře první mučírny ukrývaly hrozný pohled. Pohled, který jsme popsali v minulé kapitole, měl teď za hlavní objekt Igeta a v jeho blízkosti čtyři muže.

Martin neváhal.

Ohnivou koulí rovnou do obličeje usmrtil Mistra kata, který se na něj zrovna otočil.

Svalovec vzadu, za ložem, na němž zrovna ležel Iget, schytl ránu Jáchymovým nožem rovnou do plic a nemoha se pohybovat, v předsmrtných křečích svíjel se na podlaze, když druhý z nich vyrazil po Jáchymovi, který ho zabil svým mečem.

Zapisovatel stál v pozadí nevěda, co dělat, a rozhlédnuv se, vytáhnul z již takřka mrtvého muže Jáchymův nůž, rozhod se bojovat o svůj život, což však neměl dělat.

Zvolená zbraň nepatřila jemu do ruky. Vyškubla se mu, aby letěla zpátky k pánovi a poté opět na druhou stranu místnosti, kde se zabodla nepříteli do srdce; nyní Jáchym mířil přesněji.

Martin se ihned potom, co vyřídili pachatele, vrhnul k Igetovi, aby jej osvobodil z popruhů i všeho dalšího, čím byl připevněn k součástem místnosti. Vzal svou hůl a pamatuje si příslušné kouzlo, uzdravil jím Igeta. Mezitím Jáchym snímal oděv Mistru katovi, neboť ten jediný nebyl řeží poškozen. Aby jej Iget mohl vůbec obléci a zdrhat v něm, Jáchym ho posoudiv skutečnost upravil svým mečem na vhodnější rozměry.

Iget se rychle vzpamatoval, aby mohl s Martinem běžet ven. Martin Igeta vedl stejnou cestou, jakou přišli; Jáchym spěchal těsně za nimi.

Nikdo jim nestál v cestě. Ani v přízemí nebylo nohy, která by kladla utíkajícím odpor; vyběhli tedy za plot a spěchali dolů k řece.

Martin se, když opustili brány areálu, ještě ujistil, že je nikdo nesleduje. Přesto s Igetem spěchali, aby se co nejrychleji dostali z možného dohledu.

Jelikož rezidence stála na kopečku, útěk k řece nebyl problematický. Navíc bylo zřejmé, že je nikdo nepronásleduje. Ani Jáchym.

Příběh k řece, posadil se Martin na lavičku. Iget s ním.

„Není tu Jáchym," konstatoval Martin.

„Zřejmě ho chytily," napadlo Igeta.

„Vždyť kolem nás široko daleko nikdo nebyl," oponoval Martin.

„Byla to past," řekl na to Iget. „Nebylo by až moc nápadné, že všichni zmizeli? Myslím, že se Jáchym chytil do pasti a teď přijde na moje místo."

Po chvíli šli dál.

Pokračující v cestě hovořili o tom, co se stalo na Pláni smrti, kam přišli z ní a v neposlední řadě o Jáchymově zmizení. Jakože Jáchym, kterého nic nemohlo překvapit tak, aby na to nedokázal reagovat, tak náhle zmizel? Že by se vrátili oni záhadní černooděnci?

Bylo zřejmé, že musí zachránit Jáchyma. Ale je moudré riskovat zmizení všech ve spárech *Lepidu activ*, když teď zmizel jejich nejlepší bojovník?

Tak daleko Martin a Iget ještě nedospěli, když přišli k domu, v jehož sklepních prostorách se nacházelo dočasné útočiště vyvolených.

Zmizení

Když se Martin s Igetem navrátil bez Jáchyma, ostatní se podivili. Kdyby se snad bylo bývalo nepodařilo zachránit Igeta, bylo by je to tolik nepřekvapilo, jako když Martin dorazil s Igetem, leč bez Jáchyma.

Jáchym byl zřejmě zajatý v rezidenci a podroben stejným praktikám, jako předtím Iget. Štěstím však bylo, že Iget nic neprozradil; takovou vnitřní sílu Jáchym jistě mít nebude.

Všichni byli obeznámeni se stavem věcí, nicméně Martin se rozhodnul rezolutně:

„Musíme odjet do Sporé za Mrautem. Nemůžeme riskovat, že tam skončí víc lidí. Je to příliš nebezpečné. Navíc teď půjdou i po nás. Dostali jsme ven Igeta a oni ho budou chtít zpátky; a budou nás chtít dostat všechny."

„A uvědomuješ si," opáčil mu na to Iget, „že Jáchym všechno řekne? Uvědomuješ si, že nestačí zachránit nás čtyři a Mrauta a že ani s Mrautem nemůžete vyhrát proti těm čtyřem, kteří nás porazili na Pláni smrti? Je naprosto jasné, že tři vyvolení živlů nestačí. Vy musíte spojit svoje síly a musíte být ještě mnohem silnější, než jste byli posledně. Bez Jáchyma nikdy nevyhrajete. A zemřete vy všichni; *Lepidus activ* si vás dřív nebo později najde a zničí vás dohromady, nebo postupně."

„Ale..."

Iget nepustil Martina ke slovu.

„Počkej, neskákej mi do řeči. Vzpomeň si, cos říkal cestou. *Lepidus activ* chce rozpoutat krutý teror; je pravděpodobné, že mě chtěli veřejně popravít a teď - jak rádi popraví Jáchyma. Co já? Nějaký pomocník odboje. On, samotný člen nejnebezpečnějšího odboje proti *Lepidu activ*. Ten se jim bude hodit na popravu. Máme dny, možná i několik týdnů, než si budou jisti, že z něj všechno dostali, protože takovouhle rybu nepustěj jen tak. Ale musíme ho zachránit rychle, protože už teď začne mluvit a za dvě hodinky, až ho začnou poslouchat, vyzvoní jim všechno, co ví."

„Ale ty jsi taky nepromluvil," řekl Martin.

„Já, samotný Iget z Gránika jsem nepromluvil. Martine, to je pravda, ale před rokem, dvěma bych jim vyřval všechno, co vím. Jáchym neprošel tím, čím já a při vši účtě k Jáchymovi, když ho tam přidělaj, bude tak posranej strachy, že se sotva bude držet díky svému přesvědčení a obavě, že ho zabijou jenom dřív. A tohle pomine. Bude trvat sotva pár minut, než začne ječet všechno, co ví. Jmenuje všechny - od nás přes Mistra, všechny s kým se v tomhle světě setkal. Až na něj budou

tlačít, pokládat mu otázky, prozradí každého, s kým se setkal a kdo mu pomohl. I nepomohl. Jmenuje Mistra, Mrauta, i chudáka Strega, jmenuje i Rotense a třeba ho ještě vyznamenaj."

„Ale právě proto musíme nejdřív zachránit Mrauta a potom, sám jsi říkal, že ho budou mučit třeba i týdny, můžeme vysvobodit Jáchyma."

„Ty šílenče, bez Mrauta se spíš obejdeme, než bez Jáchyma. I když ho uzdravíš, nemusí nám bejt nic platnej. Zhroutí se, bude mít šok a nebude nám nic platnej. A každýho bys obětoval? Obětoval bys i Strega a jeho rodinu, každýho, kdo nám pomohl? Všechny by je popravili mezi prvni. Byla by to exhibice na Prázdném náměstí a ty bys to mohl vidět, ale nemohl s tím nic dělat. Těžko by ti dovolili zachránit je. Viděl bys, jak tvoji přátelé umíraj. První musíme zachránit Jáchyma."

„Ale co ty? Nemáš ani zbraň. Nemůžeš se bránit. My tři půjdeme do rezidence a ty tady zůstaneš na pospas Lepidu activ. Těžko tě potom zachráníme, těžko říct, co s tebou udělaj."

„Pro mě bys obětoval všechno, ale jiného nezachrániš? Já můžu zemřít a vy vyhraje. Když zabijou Jáchyma, skončí tenhle svět zle. A vy se nedostanete domů. Skončíte s ním. Jak rádi vás tři hromadně popraví. Zeptej se Strega, co za popravy si dokážou vymyslet. S váma by to byla exhibice."

„Nejdřív ti ale seženu zbraň a jeden z nich s tebou pojedje do Sporé. Koupíme další vůz. Kdoví, co se stalo s tamtím."

„Ne, do rezidence musíte jít všichni tři. Pavel ani Gustav nejsou tak silní pro boj, jako Jáchym."

„Ale sám jet do Sporé nemůžeš."

„Ale můžu."

„Nemůžeš jet sám do Sporé. Narazíš na hordu vojáků a co pak?"

„To se uvidí."

„Musíš zůstat tady, nebo jet s někým."

„Víš, že abych zůstal tady, je nesmysl a jet s někým a připravit tě o něj v rezidenci si nemůžeme dovolit. Pojedu sám. To je dobrý nápad."

„Není to dobrý nápad. Někdo musí jet s tebou."

„Martine, vím, že tě nepřesvědčím. Znáš tě, jsi tvrdohlavej jak nevim co, ale tohle je přece kompromis. Nezůstanu neozbrojený a nezůstanu ve Městě, kde mi hrozí ze všeho největší nebezpečí. Pojedu do Sporé, varuju Mrauta a přivezu ho zpátky. Dneska koupíme vůz, koně a meč a taky něco pro mě na sebe místo těchhle hadrů, pak půjdete všichni Jáchyma vysvobodit," uzavřel Iget.

Martin neměl na vybranou. Musel uznat, že Igetův návrh je dobrý a že mu nemůže oponovat. Rozhodl se, že zakousnou kus chleba a půjdou do města, kde seženou všechno potřebné. Škoda jen, že se nemohli zdržovat v hotelu a na podobných místech, už tak byl pobyt ve Městě nebezpečný.

S pořízením něčeho kultivovaného k odění byl asi nejmenší problém, ale to chlapci vskutku nechali až na konec, až uvidí, jak dlouho jim trvalo všechno ostatní. Nejprve si šli opatřit pár koní a jednoduchý osobní vlek a vše to nechali připravit před jízdou. Iget, se známkami znalostí, možná trochu umně příhranými, vybral ty koně, kteří se mu zdáli nejlepší; a nejvíc se mu líbili.

Pak přišlo na řadu shánění zbraně.

S tím již byl větší problém. Nemohli se ani nikoho zeptat, už tak na sebe poutali pozornost zejména Martinovou holí, která sice skýtala dobrou ochranu, ale nemohla být žádným způsobem ukryta.

Krám s meči hledali déle než hodinu. Dlouhou dobu procházeli ulicemi centra města, ale žádný stánek na náměstí, žádný skrytý obchod v boční ulici, nic; nikde nebylo nic k nalezení.

Přišel jim jediný vhodný nápad. Potřebovali se zeptat někoho, kdo dokonale znal Město, ale komu mohli bezmezně důvěřovat. Ono, když se ptá kdokoliv po obchodu zbraněmi, vzbuzuje nemalé podezření.

Vhodným člověkem byl jedině Streg. Štěstí, že jej Pavel objevil a že všichni věděli, kde bydlí, protože ani to nebylo samozřejmé. Martin a Iget se vydali ke Stregovu bytu.

Domovní dveře byly přirozeně odemčeny. Byli si jisti, že jsou ve správném domě, protože jej jednou všichni společně viděli, dovnitř však prve nevstoupili.

Byty nebyly označeny. Martin a Iget vystoupali do třetího patra, potud si byli svou cestou jisti.

Zaklepalí na jedny z dveří. A silněji.

Nic se neozvalo, obyvatelé zřejmě nebyli doma.

Martin zabouchal na jiné dveře.

Měli štěstí. Za dveřmi se ozval dívčí hlas:

„Kdo je?“

„Tady Iget a Martin,“ děl Iget. „Ty jsi Anka?“

„Jak mám vědět, že to jste vy, kluci?“ ozvalo se.

„To nevím,“ řekl Iget, „musíš nám věřit.“

„Chcete otevřít dveře?“

„Je doma Streg?“ zeptal se Iget.

„Není,“ odpověděla Anka.

„A nevíš, kdy se vrátí?“ otázal se Iget.

Hloupá to otázka, napadlo ho.

„Tak to nevím. Můžete tu na něj počkat.“

„Takže nás pustíš?“ zeptal se Martin.

„Martin si umí otevřít sám.“

„No dobře,“ pravil Martin.

Namířiv hůl na dveře vyřkl zaklínadlo:

„Erosogum.“

Dveře se v tu chvíli pootevřely Martin s Igetem vstoupili dovnitř.

„Takže ty jsi Anka,“ děl Martin. „Rád tě poznávám.“

„Já tebe taky. Pavel o tobě hodně vyprávěl,“ řekla Anka. „A o tobě zase Streg, Igete.“

Martin zavřel dveře. Chlapci se posadili a jali se čekat na Strega.

Dopoledne bylo v plném proudu a čekalo se, že Streg se vrátí k obědu. Ovšem těžko hádat, zda dorazí v jedenáct, v poledne, nebo třeba vůbec a přijde až večer. Vrátit se stálo za to, když teď měli jídla dost, ale i tak se Streg někdy zdržel venku.

Anka si se zaujetím poslechla vyprávění o Pláni smrti, o vysvobození Igeta z rezidence i o jeskyni v záhadném třetím světě. Bylo jí líto Jáchyma, který zůstal v moci Lepidu activ a věřila, že jej ostatní chlapci vysvobodí.

Zatímco čekali, vypůjčil si Iget nějaké Stregovo zachovalejší oblečení. Anka beztak říkala, že Streg by klidně chodil v tom samém, dokud to za něco stojí a že nic z toho, co má ve skříni nepotřebuje. Tak dala to nejlepší Igetovi.

Streg se objevil za hodinu. Divil se, když spatřil Martina s Igetem a divil se i dotazu, který mu položili. Totéž by jim jistě řekla i Anka, kdyby se jí byli zeptali; ale to by nesměla tak ustavičně vyzvídat.

Zbraně se ve Městě nesměly prodávat, právě tak jako v Křížti a na tom vydělávala Opratinná byvší již před Lepidem activ nožářskou obcí, kde vám vyrobili snad cokoli v nejlepší kvalitě. Však také Lepidus activ potřeby pro své vojáky neobstarával od nikud jinud, než z Opratinné.

Avšak cesta do Opratinné byla bezpředmětná. Kluci potřebovali získat dobrou zbraň co nejdřív. Ale i v tom jim Streg mohl pomoci. Vždy, existuje-li zákaz prodeje a výroby čehokoliv, vytvoří se silný černý trh; pravda, černý trh zbraněmi byl velmi slabý, protože na jeho potírání dával Lepidus activ velký důraz a lidé se ani příliš neodvažovali vzdorovat Lepidu activ.

Avšak právě proto se vytvořilo místo, kam za nedlouho dojdeme. Obchod, v němž bylo možné koupit zakázané zboží. Podezřelý na něm bylo už to, že ač se nacházel v běžném domě, měl i výkladní skříň, která naznačovala, že by se zde dalo něco k boji pořídit, stále existoval a prosperoval náramně dobře. Bylo zřejmé, že majitel má vazby na Lepidus activ a o každé zakoupené zbrani zde se Lepidus activ nejpozději za několik hodin dozví.

Streg informoval kamarády o existenci tohoto krámku a zároveň poznamenal:

„Je podezřelý, že ten krám pořád ještě existuje. Každý o něm ví a Lepidus activ o něm taky musí vědět.“

„Bude o nás vědět dřív, než zavřeme dveře,“ shrnul svou myšlenku Iget.

Streg s chlapci tedy ihned vyrazil na cestu do vzdálených částí Města.

Předměstí na jihozápadě byla ještě špinavější a zpustlejší, než centrum a než oblasti kolem přístupových cest. Stojíce ve stínu továren a na druhé straně blízko i daleko hlubokých lesů, k nimž až tyto čtvrtě téměř sahaly, vytvářela v sobě divočinu zchátralých domů, špíny, žebroty a všeho dalšího, co je v centru alespoň nějak eliminováno. V této čtvrti stál dům, jehož fasáda nijak nevybočovala z okolní šedi; kdyby zde ovšem nebyla za sklem v přízemí vyložena ukázka nožů, jakoby nevinně vybízející kolemjdoucí ke vstupu a zakoupení kuchyňských i jiných ostrých potřeb.

Dohodli se, že Streg zůstane opodál, aby nepadl do oka Lepidu activ, který jistě nad oním domem držel patronát; Martina i Igeta již Lepidus activ dobře znal a nemuseli se tedy obávat svého prozrazení.

Vstoupili dovnitř. Cesta je vedla do běžného městského obchůdku s noži. Na dotaz o meč obchodník reagoval ochotně a ihned vedl chlapce do sklepních prostor.

Zde se jim naskytl očekávaný pohled, ovšem v trochu méně očekávaném rozsahu; bylo zde snad všechno, co mohli potřebovat; něco mužovy vlastní výroby, něco z dovozu, zejména Opratinné. Nedalo se čekat, že by Iget opět získal meč na míru, ale kousky zde vystavené byly natolik ukázkové, že si z nich musel těžce vybírat.

Koupili jeden z nejdražších. Prodejce si mnul ruce a už se chystal bonzovat Lepidu activ.

Iget však již směřoval pro své zamluvené koně s vozem jeho nikoliv na rezidenci Lepidu activ ale pryč z Města, do Sporé, pro Mrauta.

Martin se jal vrátit se do domu, kde čekali Pavel a Gustav, zatímco Streg směřoval domů dát si něco dobrého k jídlu.

Když se to vše dělo, jak se as Jáchymovi vedlo?

Ztratili jsme jej v rezidenci, když v patách Martinovi s Igetem zmizel neznámo kam.

Běže za nimi, zastavil se náhle, neboť jakási síla na něj působila. Nemohl již dál pospíchat v patách svým přátelům, jelikož nějaká ruka jej držela a nechtěla pustit.

V zápětí se objevili další dva lidé. Odzbrojili Jáchyma, nežli se stačil vůbec začít bránit a již byl vlečen do podzemí. Daleko se to nedostal, jen do prvního suterénu.

V nejzazším sklepě pak přiveden byl do mučírny, kde před chvílí ještě trpěl Iget.

Podobně, jako z Igeta, byly z nějshozeny šaty a on připevněn na to měkké lože, kde všichni vyslýchání začínali.

Nebyl na něm znát velký strach, ačkoliv by nyní byl na místě. Nezdálo se, že by byl stížen nějakou velkou úzkostí, rozhodně ne větší než Iget.

Mrtvoly již byly odklizeny. V místnosti stáli jiní dva svalnatci a mladší, asi třicetiletý, vedoucí kat. Zapisovatel chyběl.

Siláci přivázali Jáchyma k lůžku. On se bránil, jak mohl, ale nebylo mu to příliš platné. Ti tři, kteří ho přivlekli, stále stáli v síni a jeden z nich povídal:

„Víte, kdo to je? Tak si na něm dejte záležet.“

„Vyříd'te šéfovi,“ řekl mladý kat, „že všechno řekne.“

„Ale dej si pozor,“ upozornil ho prve promluvivší, „jseš zodpovědněj za to, že všechno vyzvoní a že ti tady nenatáhne brka.“

„Neboj, nenatáhne.“

„Tak, tak.“

Otočil se k podřízeným.

„Skočte nahoru pro zapisovatele a vyříd'te šéfovi, že ho máme, já zatím uklidím jeho zbraně.“

Ti dva odešli. Kat si prohlížel Jáchyma kuje plán, či alespoň se k tomu chystaje. Voják mající v plánu uklidit zbraně jal se odcházet, když Jáchym využil příležitosti.

Jistě by to mohl udělat i později, ale asi s větším psychickým vypětím; nynější situace se mu hodila. V místnosti dva silní pacholci, jeden neméně svalnatý voják a mistr kat, kost a kůže.

Inu, povolal Jáchym svůj meč tam, kam patřil. Do své ruky.

Maje ruce svázané, neměl jiné možnosti, nežli využít síly větru. S mečem v ruce jej však Vzduch poslouchal na slovo a v tu ránu byla jeho pravá ruka uvolněna.

Silní katovci se na něj vrhli a jednou ranou skončil ten napravo s přetátou krční tepnou, ten druhý zle poraněn a druhým útokem zabit. To už se k Jáchymovi, stále připoutanému ke katovskému loži za levou ruku a obě nohy, blížil voják, jenž ho prve přivedl. Bohužel měl u pasu meč a jal se ho vytáhnout.

Jáchym nejprve přivolal svůj nůž, ale nemoha cokoliv dělat ke své přímé obraně, použil síly větru, aby padoucha odmrštil.

Kat mezitím v poklidném tempu odešel, sic se chtěl vyhnout úrazu.

Jáchym si v získaném čase uvolnil druhou ruku a maje již jediného oponenta, zabil tohoto hodem nožem.

Uvolniv se docela, nepovažoval za vhodné proménádovat se po rezidenci a městem nahý; naštěstí, jak jsme již řekli, první z přísluhovačů kata byl smrtelně zraněn hlubokou ranou na krku a ačkoliv tito zřízenci nenosili zvláště bohatý oděv, postačil tento Jáchymovi a ještě si musel hadr upravovat; že zakrýval jen dolní část svalnatcova těla, nebyl alespoň tak zkrvavený.

Inu, řekl si pak, že přidá ještě kus svého přeřízlého šatu a v róbě pračlověka jal se s mečem v ruce procházeti rezidencí.

Vskutku zvláštní pohled se na Jáchyma naskýtal, když na vojenském opasku měl připevněn nůž a vojenský meč, v ruce zdobený kord, na dolních částech těla jakýsi pochybný hadr a hořeji byl přehozen ukráceným běžným oděvem, vzadu s zřejmým předkem a vpředu s rozepatým - rozřátým - zadkem.

Ještě jsme se nezmínili o velikosti rezidence. Ta byla dlouhá 210 metrů a široká 50 m. Podzemní prostory pak byly vestavěny do stejného obdélníkového půdorysu.

Jáchym vyšel z krajní mučící místnosti do prázdných temných chodeb dolního sklepení a jal se prohlédnout celou rezidenci, když už byl uvnitř.

Přešel tedy chodbu a zamířil k protějším dveřím - ty tkvěly jen kousek napravo od východu z předchozí místnosti.

Vstoupil do skladiště; zde se uchovávaly zřejmě nepotřebné věci zatčenců, zejména zbraně. Sklad nebyl osvětlen a Jáchym neuměl rozsvítit lampy připěvněné ke zdem, ani neměl moc osvětit prostor jako Martin. Proto nechal otevřené dveře na chodbu, samu temnou, a v minimální viditelnosti prohlížel skladiště.

Nechtěl se tu dlouho zdržovat, ale přeci jen objevil něco zajímavého - evidentně Igetův meč. Ten se Jáchymovi hodil; za prvé ho vrátí jeho majiteli a za druhé bude moci odložit ten vojenský, který ho dosti tížil - jeho hmotnost byla proti Igetově zbrani znatelně větší. Nakonec, druhý meč nesl vlastně jen pro ozdobu, neboť rozhodně nebyl schopen efektivně použít v boji oba najednou.

Ve skladu mohl hledat třeba nějaké praktické pozůstatky zajatých *Lepidem activ* a mohl zde třeba najít zbytek Igetových věcí; to mu však přišlo zbytečné a složité, takže se vydal zpátky na chodbu, aby pokračoval podzemím.

Následující dveře byly zamčeny. Jáchym neuměl zamčené dveře tak lehce otevřít, jako Martin, a tak je nechal být; nacházely se za nimi obyčejné cely, kam byli umíst'ováni vězni mimo ostatní místnosti, a to z různých důvodů.

Přiblížil se ke schodům. Po levé straně postupně narazil na další dva vstupy do mučírén

zařízených podobně, jako ta první. Pokud by tedy byly všechny využity maximálně, mohlo v nich trpět zároveň i šest lidí.

Všechny tři mučírny byly odstrašující natolik, že pouhé jejich zhlédnutí vzbuzovalo otřesný pocit obavy, aby v nich člověk neskončil. Zároveň však byly zapotřebí i sály pro hromadné realizování útrpných praktik. Také taková místnost zde v podzemí byla.

Naproti dveřím do poslední ze tří menších mučiren byly dveře dvoukřídlé, velké a prosklené. Nacházely se přímo uprostřed úzké chodby tvořící osu nejzazšího sklepa. Jáchym nepotřeboval ani vstupovat. Zatímco chodba byla temná, sál za dveřmi byl osvětlen až nevídaně, prosklené dveře pak dodávaly všechno světlo ozařující tuto část chodby, dále od nich byly umístěny ještě malé lampy. Skrz dveře bylo možné pozorovat vše, co se v sále dělo.

Velký sál byl určen menším provinilcům a také těm, u nichž bylo přikročeno ke společnému nátlaku na ně i k mučení mezi zcela neznámými lidmi; dotyčný pak mohl lépe odhadovat, co ho čeká. Velký sál byl také zařízen všemožnými vynálezy, ale nežli „malé“ mučírny, více připomínal běžné vězení tohoto typu u nás v dobách minulých, rozhodně se zde na první pohled jednalo o nižší úroveň mučení. Na rozdíl od menších sálů, které byly toho času prázdné, zde se nacházelo několik odsouzenců a jeden pracovník. Sklepení rezidence Lepidu activ tak nevykazovalo známky nějakého přeplnění, naopak.

Jáchymovi stačilo krátce prohlédnout dění za oněmi dveřmi a pokračoval dále. Tak jako na druhé straně, i zde byl strop za koncem velkého sálu sešikmen kvůli schodům nahoru, pod nimiž nacházely se dveře. Zamčené. Opět bychom za nimi našli cely k celkem pohodlnému ubytování trestanců; myšleno v porovnání s nocemi na mučidlech.

Vstup k celám se pak nacházel i na obdobném místě, jako v opačné polovině druhého suterénu, ale narozdíl od protější strany, zde byla chodba zkrácena na její pravidelné délce a utnuta dveřmi, jež Jáchym samozřejmě otevřel.

Za dveřmi, kam jen rychle nahlédl, nacházela se nemocnice vskutku luxusní. Jednalo se sice jen o jedinou místnost, ale podobnou ošetřovnu byste asi ve světě Lepidu activ jinde hledali marně. Tato lůžkovna byla určena ke zotavení odsouzenců podrobovaných drastickému mučení; ti zde byli s použitím nejvyspělejší medicíny maximálně zotavováni, aby mohli v dalších dnech opět odznovu, skoro odznovu, podstupovat utrpení v rukou katů.

To bylo vše, co sklepení pro vězně nabízelo k vidění. Jáchym odtud vystoupal po druhých schodech, než které použil k cestě dolů. Vyšel tak na konec chodby prvním podzemním podlažím, která zde vstupovala do dveří skutečně kvalitně zařízené kuchyně, kde se připravovalo vše, co bylo v rezidenci Lepidu activ jedeno. Za schody před kuchyňskými dveřmi byly ještě jedny dveře vpravo, a sice do chodby ke schodům do přízemí, od nichž bylo možno vstoupit rovnou do kuchyně; když to Jáchym zjistil, otočil se, aby se vrátil na hlavní chodbu a prozkoumal zbytek prvního suterénu.

Nic zvláštního k vidění se zde však nenacházelo. Celé toto patro sloužilo jako technické zázemí rezidence, kde se soustřeďovaly všechny činnosti potřebné k pohodlnému životu obyvatel, návštěvníků i zaměstnanců záměčku.

Došev na konec chodby, vystoupal Jáchym po již zmíněných, v samém konci budovy schovaných, schodech do přízemí, kde však již jen potvrdil pravdivost svého zdání, že tyto prostory slouží také jako zázemí pro správné fungování rezidence a nacházejí se tu hlavně sklady; navzdory svému dřívějšímu rozhodnutí, nepokračoval, přišev pod hlavní schodiště, vzhůru, i proto, že rozhodně nebyl nenápadný a zdálo se mu moudřejším zůstat v neznalosti vyšších pater, nežli se nechat výše chytit, či snad zabít; těžko vědět, na koho by tam mohl narazit, kdo chrání to, co stojí základem Lepidu activ.

Kvapem tedy přešel hlavní síň a vstoupil do protějších dveří; nikdo mu nekladl odpor, i když by se to zajisté očekávalo.

Poslední třetina přízemí však byla skoro stejná jako ta první, jen ke všem skladům nacházela se tu jídelna zaměstnanců. Jáchym samozřejmě neměl tu drzost, aby ochutnal zdejší kuchyni, a proto se jal vyjít ven vstupem pro zaměstnance. Ti určitě využívali i hlavní vstup, ale pouze pokud pracovali ve vyšších patrech; zaměstnanci zázemní částí chodili vždy bočním vchodem, schody v této části budovy pak na rozdíl od těch určených především pro trestance stály pěkně nad sebou a vedly do prvního patra i dolů, do druhého suterénu, byť odtud byly využívány hlavně zaměstnanci druhého sklepa.

Jak jsme řekli, Jáchym se ocitl venku na zahradě, ačkoliv měl silné nutkání vystoupat do vyšších pater po bočním schodišti.

Park okolo rezidence byl rozlehlý, upravený a hlídaný; nikdo se tu nemohl skrývat, ale mocipáni Lepidu activ zde mohli nerušeně odpočívat a debatovat. Nikdo je při tom nesměl rušit.

Jáchym zamířil rovnou k bráně vyšebo na ulici klesající k řece. Vrátnému stačilo pohrozit už jen jednoduchým způsobem likvidace ostražky. Lehce tak Jáchym opustil zahrady rezidence a nejspíš nikým sledován klesal k řece. Stále oděný v připomínce pravěku, pomalu pokračoval ke známému domu ve vzdálené části centrálního Města.

Tak se stalo, že když Martin dorazil do sklepního útočiště vyvolených, objevil ve společnosti Pavla s Gustavem také Jáchyma.

Dle očekávání se podívil a začal se Jáchyma vyptávat na jeho cestu z rezidence Lepidu activ.

Když Jáchym líčil zážitky z rezidence a cesty odtud, vzpomněl si Martin na Igeta. Byl by na něj úplně zapomněl jsa překvapen objevením se Jáchyma.

Jak krásnou se nyní opět ukázala doba mobilních telefonů a neprakticky nepříjemnou jejich absence. Nebylo cesty, která Igeta informovat, že Jáchym je zpátky a že se má vrátit. Těžko také mohl kdo Igeta dohnat; jestli by někdo snad dokázal na koni druhého dojet, byl by to jedině Iget, nyní však byla situace opačná.

V nastalém stavu však nemohli nechat Igeta jet bez ochrany pro Mrauta, stejně jako jej nemohli informovat o stavu věcí.

Martin rozhodl.

Koupí ještě jednoho koně a podle svých možností pojede v Igetových stopách. Iget by měl ještě toho večera dorazit do Sporé, zřejmě se tak stane, neboť za Opratinnou již není kam hlavu složit. Dalo se navíc očekávat, že Iget zapojí všechny své i koňské schopnosti, aby do bezpečí Sporé dorazil co nejdříve. To ovšem znamenalo jistotu, že se s ním Martin setká až na místě, neboť již teď získal Iget více než hodinový náskok a Martin ani neměl toho oře, který by mu pomohl absolvovat dlouhou cestu ke Sporé.

Mrautova rada

Když se Martin vypravil na cestu, měl Iget náskok již dobré dvě hodiny. Martinův kůň se ukázal jako zvíře velmi chytré a obětavé; snad pociťoval vážnost svého úkolu, která z Martina přímo vyzářovala a Martin měl také díky své intuici a smyslu pro energii dobrý cit pro koňovy potřeby, ačkoliv stále jel neuměle, když se také jednalo o jeho první cestu na koňském hřbetě.

Kůň běžel a Martin ho nedržel. Mnohé, zvláště ty lepší, cesty se koníkovi líbily a on ho nesl tak rychle, jak mu síly stačily, Martin snad ani nemohl jej zabrzdit.

Den se jevil pro náročnou cestu příhodným - počasí bylo hezké, ale nikoliv horké, kůň tak uháněl s dosti velkou výdrží a jen občas museli na chvíli udělat přestávku. Nejdéle stáli v Opratinné.

Iget byl stále před nimi; těžko hádat, jaký měl náskok a jak často se zdržoval. Jistě, jeho koně táhli povoz, ale on byl zase celkem schopný v jejich vedení a nevíme, jaké dělal přestávky, což také mohlo hrát značnou roli.

Jak se blížil večer, již tolik nestavěli. Martin chtěl dojet včas, co nejdřív, do Sporé a kůň také. Když vyjeli nad údolí řeky Vrátky, cesta začala být rovinatá. Vedla plání, většinou však lesem. Kůň skoro nechtěl zastavovat; pádil s větrem o závod a Martin se ho postupně začínal až jen úzkostně držet; čím více to dělal, tím více, bylo-li to v jeho silách, kůň zrychloval a před koncem lesů již nemohl pořádně vidět na cestu, sám již unaven až k padnutí.

Přesto běžel dál. Jsa rád, že je venku z lesa, kde zapadající slunce opět osvětlovalo cestu mezi kdysi bohatými sporskými poli, pokračoval by ještě rychleji, ale nemohl. Docházely mu síly. Sporá ještě nebyla na dohled a slunce muselo zapadnout nejdéle za hodinu, spíše za pár desítek minut. Vyjevše na mírný kopec, stále neviděli vesnici, tak rozlehlé bývaly zdejší polnosti.

Kůň zastavil.

Martina div neshodil; ale na to byl moc velký dobrák. Martin žuchnul sám jak pytel brambor, jen zázrakem si nenatloukl, hůl již spočívala na zemi. Jak tam tak ležel na cestě, div, že se nejal ožírat plevelné traviny rostoucí podél ladem ležícího pole.

Kůň, ten se pásl spokojeně. Pak zařihál otočiv hlavu na Martina. Ten to pochopil. Zvedl se ze země, vzal hůl a s vypětím všech sil se na koně vydrápal; koník shovívavě počkal, až se Martin usadí do sedla; na chycení otěží již tento dostal jenom pár sekund a kůň už běžel rychle jako blesk polní cestou vedoucí od Sporé na Opatinnou, jakož i zpět.

Tma již byla tu, když kůň stále v úctyhodném tempu dostal se na dohled Sporé, ale také ústí cesty do obce. Zde již spokojeně zpomalil a jako pán vjel za obecní okraj a na velikou náves, která nebyla osvětlena než počínající jasnou nocí a světly z domů po jejím okraji. Martin v sedle nekazil koníčkovu radost a sedě zpříma, s holí v ruce, iluzivně působil jako sebevědomý pán na svém chrabrém oři. Oba však byli po dlouhé a náročné cestě unaveni. Martin koně vedl k Mrautovu domu.

A před tím domem z koně hop a na dveře mu buch, buch, buch.

Mraut z okna pouze koně vidě, o doprovodu nic nezvěděl. Se zbraní v ruce, již potom shoval na dosah od kliky dveří, odebral se otevřít.

Otevřev vrátka, uviděl Martina.

Hned jej přivítal.

Iget již byl ve Sporé dobrých čtyřicet minut, zvláště však poslední část cesty musel absolvovat značně pomaleji, nežli Martin. Ten se velmi rád přivítal s Igetem; byl šťasten, že se mu nic nestalo, když ho viděl vyševšího do průjezdu. Nejprve však musel s Mrautem koně ustájit; na velkém statku se pohodlné místo pro tři koně dobře našlo a vhodných koní sehnal Mraut něco již dříve, s Igetem totiž ihned zajeli pro pár pytlů k nedalekým sousedům; na dnešek by to mělo bohatě stačit a zítra mohli něco málo přibrat.

Když se koním dostalo zaslouženého oddechu i najedení, chutným pokrmem nepohrdnul ani vyklepaný a hladový Martin. Kdyby mohl, ihned by ulehнул, ale zatím museli s Mrautem alespoň nějaký čas rozprávět, aby on v době spánku chlapců mohl přemítat o plánu dalšího postupu

* **ΙΓΕΤ** *

Igetova cesta z Města probíhala o něco klidněji, nežli Martinova, ačkoliv také spěchal. Jel samozřejmě tou samou cestou jako Martin - přes Opatinnou. Bez obtíží dorazil až do Sporé, a sice v pozdním podvečeru, kdy z domů mnohých lidí již pronikalo světlo.

Od Martina věděl, který dům obývá Mraut, zajel tedy rovnou k němu.

Zabušil na dveře. Koně s vozem stáli opodál a Mraut jasně rozeznal postavu mladého chlapce.

Došel otevřít.

Neznámý kluk stál to za dveřmi a děl:

„Dobré řízení. Jsem Iget z Gránika, přítel Martina a vyvolených.“

Mraut ani nestačil odpovědět na pozdrav a již věděl, o koho se zřejmě jedná. Jak se však má

situace vyvolených, když nepřijeli sami? A není Iget konečně nastrčený *Lepidem activ*?

To druhé bylo takřka vyloučené, neboť i kdyby měli takhle mladého špicla, nikdy by ho neposlali jet přes půl světa s prázdným otevřeným vozem; místní ten kluk rozhodně nebyl a nejbližší vesnice byly vzdáleny desítky kilometrů. Horší se však jevila odpověď na první otázku - *Co je s vyvolenými?*

„Ahoj. Já jsem Mraut a dělám tady knihovníka,“ řekl o sobě Mraut.

„Posílají mě kluci, abych vás přivezl do Města.“

„Dobře, ale jak se jim daří?“

„Dobře, ale Jáchyma chytily a drží ho v rezidenci. Martin a ostatní ho šli dostat ven.“

„To zvládnou. Taky si musej prohlídnout rezidenci zevnitř; myslím, že ji budou muset dobýt.“

„Snad to zvládnou,“ pravil s nadějí Iget. „Mě otamtad' už dostali, ale zůstal tam Jáchym.“

To byla pro Mrauta hodivá věta.

„Tak mi řekni, co jsi viděl v rezidenci.“

Zatím Mraut zavedl koně do stáje, vůz odpojil a zanechav je tam vzal kárku, aby jeli pro krmivo k nedalekým sousedům. Iget se pohyboval kolem něj hovoře s ním.

Když se ho Mraut zeptal na rezidenci, začal vyprávět. Zmínil se i o Pláni smrti, ale Mrauta zajímala rezidence; z neznámého důvodu.

Vyprávěl dosti podrobně, jak ho vezli a vedli do mučírny, pak se zarazil.

Začal popisovat chodby a Mraut poslouchal; jen u souseda hovor úmyslně na chvíli přerušili; beztak se Mraut sám vydal pro nejlepší krmení. Soused mu je dal s naprostou samozřejmostí, stejně tak pro něj mnoho udělal Mraut.

Když Iget skončil s popisem chodeb a schodů, musel se dostat k oné kruté místnosti. Mraut na to čekal, ale přece ještě o něco dříve Igeta navedl:

„A co teda bylo uvnitř té mučírny?“

Iget začal s až naturalistickými příklady popisovat vybavení mučírny, když Mrautovi bylo jasné, že něco takového si nemohl vymyslet a *Lepidus activ* by ho návštěvou své mučírny jistě nepřipravoval na misi. Přesto si Mraut nechal místnost do nejmenších detailů popsat. Zaujatě poslouchal, co *Lepidus activ* všechno má a používá.

Po popisu místnosti tak, jak ho Iget podal, nebylo třeba nic dodávat. Iget se zastvil se svým hovorem a jelikož již přicházeli na dvůr, došel k v suchu pod střechou stavení uskladněnému dřevu a usedl na něj. Nacházelo se nedaleko koní a místa pro káru, ale Mraut přesto plný vozík postavil pod střechu stáje a šel k Igetovi. Ten si po svém výkladu musel trochu odpočinout a Mraut to viděl. Jak prve s radostí poslouchal, nyní musel Igetovi pomoci.

Zeptal se ho, co bylo předtím, aby mu všechno vypověděl.

Iget samozřejmě začal v lese Zákopců, u toho Rotense. Mraut se neznatelně pousmál pomysle si něco ve smyslu, že ta snaha o nové téma jim nebyla moc platná. Avšak Iget se s traumatem od Rotense již dávno vyrovnal a vyprávěl o něm s odstupem.

A jak rád se pak dostal k příchodu Martina. Jak ho Martin vysvobodil a jak ho uzdravil. Ohromně se rozpovídal a nezastavoval se ani u večere. I potom vyprávěl - podrobně - všechno, co věděl. Přitom však Iget dokázal Mrauta zaujmout. Ten se občas ptal, ale spíše jen poslouchal.

Pak k Mrautovi a Igetovi, sedícím v kuchyni, dolehlo zabouchání. To k jejich sporským dveřím dorazil Martin.

Mraut s Igetem si pověděli mnoho, ale tak podrobně, že příliš daleko nedošli. Když dorazil Martin, i s ohledem na jeho zřejmou únavu, snažil se Mraut získat co nejrychleji hodnotné informace. Pak chlapci odešli spát a Mraut také.

Ještě v posteli Mraut přemítal, co vlastně chlapcům poradit, první ranní kroky mu však byly jasné a že musí ihned ráno odjet, to také.

Minula noc. Bylo sedm hodin.

Mrautovo chození dole bylo možno slyšet již několik hodin. Vstal časně a vše připravoval. Na nic nesměl zapomenout.

Tou dobou se kluci probudili. Vlastně se probudil Martin; otevřel oči a uvědomil si, kde je. Iget již jen tak polehával očekávaje Martinovo procitnutí.

Oba vstali, oblékli se a šli dolů, do kuchyně, kde měl Mraut sbalený svůj batoh větších rozměrů. Zrovna se potkali, ale zatímco chlapci chutě zasedli k vydatné snídani, jejíž energii budou dnes potřebovat, Mraut se ihned jal připravovat odjezd.

Co nečekali, že nepojedou všichni na voze. Igetovi bylo řečeno, že si vezme původně Martinova koně, protože na něm přeci jen lépe umí jet, Martin pak usedl vedle Mrauta řídicího prázdný povoz. Tento však prázdným neměl zůstat.

Hned, jak vyjeli, což netrvalo zvláště dlouho, zamířil Mraut s vozem na jinou stranu, než se od něj čekalo; neřekl však, co chce naložit.

Zastavil u vjezdu do jednoho ze statků otevřebo vrata. Pak, projev do dvora, vrata za sebou opět uzavřel. I s chlapci potom zamířil na půdu, kde se skrýval ohromný arsenál zbraní, jež Mraut posbíral po vsi i v okolí.

Vzavše plachtu na jejich přikrytí, všechny zbraně snesli dolů do vozu, kam je uložili, zakryli a mohli vyrazit. Shraňování výzbroje bylo od Mrauta prozřetelné, neboť ve Městě nebyla volně k sehnání a většina rebelů žádnou neměla.

Vybaveni na Mrautovy vize, vyrazili, nyní dle očekávání i Mrautových slov, na Opratinnou. Jeli pomalu, nespěchali, nevadilo by, kdyby přijeli do Města až večer.

V Opratinné se pozdně naobědvali a pokračovali v cestě. Již ze začátku jim Mraut sdělil svůj plán: Rozhodl, že odbojáři musí dobýt rezidenci. Dá se očekávat, že ti čtyři záhadní muži, kteří jim dělají největší problémy, se zpravidla v rezidenci nezdržují a snad nebude chráněna natolik, aby jí vyvolení nepronikli až nahoru. Pak se jí měli zmocnit a obrátit postavení, když z rezidence by se stalo sídlo odboje. Došlo by tak totiž k narušení nejsilnějších zbraní Lepidu activ - strachu lidí a jejich beznaděje.

Potom už by nemělo zbývat víc než jediné - vrátit se na Pláň smrti a porazit své někdejší vyzivatele. Ať za nimi stojí cokoliv, což dnes nazýváme Lepidem activ, mělo by to být po úspěchu Mrautova plánu natolik otřeseno na své moci, že při správném dalším postupu by již návrat tohoto neměl hrozit. O fungování tě části světa, kde se nyní nacházíme a kde všechno to zlo začalo a mělo své centrum, by se měl postarat sám Mraut. Těžko totiž najít někoho povolanejšího.

Bylo by třeba vrátit lidem pocit svobody, vědomí, že dobro existuje a strach nemusí být všudypřítomný. Byl by potřeba nespočet reforem a snad potom by mohlo být zajištěno, že Lepidus activ se nebude mít jak vrátit; tedy alespoň dokud budou zdejší územím vládnout schopní a povolání lidé.

Do Města dorazili za soumraku a ostatní našli ve známém sklepě. Mraut souhlasil, že zde zůstanou, avšak zbraně šli s Martinem a Igetem vyložit jinam; opět do sklepních prostor, ale ve zcela jiném domě, aby nebyli nalezeni s nimi pohromadě a také, aby je nikdo neviděl náklad skládající.

Potom Mraut poslal chlapce do základny a sám jel uklidit koně a vůz; ještě se ve Městě dost dobře vyznal, zdá se. Když toto zařídil, nevrátil se k ostatním, ale vydal se hledat disidenty a odbojáře, což nebyl nejmenší problém. Così s nimi domluvil a až pak odešel do sklepa známého domu.

Druhý den měli na odpočinek. V pět hodin v podvečer odešel Mraut, sám, na domluvenou schůzku s protistátními živly, jimž vysvětlil situaci.

Většina z nich byla nadšena a souhlasila, že dalšího dne pomůže s dobýváním rezidence, pročež se jich ale velká část musela ulít z práce. Byli to však nadšenci, zapálení pro věc. Většině z nich

bylo mezi patnácti a dvaadvaceti lety, věk nejstarších se pohyboval kolem třicítky. Jejich výhodou bylo, že zvláště ti starší byli ve věku zdatnosti a plnosti energií; přes všechno rádi poslechli Mrauta už jen proto, že jim dal zbraně. Většina takovýchto lidí, což bylo zase jejich nevýhodou, nepatřila mezi elitu v chytrosti, proto je také Mraut tak lehce našel; na druhou stranu, *Lepidus activ* by je v podobné pozici nemusel chytat do pastí - kdyby je odhalil, třeba i neprávem by je mohl zatknout a zlikvidovat.

Mraut věřil, že časem získá i jiné, vynalézavější, rebely, ale ty by těžko našel tak rychle na ulicích; nyní byl rád za dvacítku vyhecovaných ozbrojených mladíků.

Rozhodl, že do rezidence půjdou všichni, v čele pak vyvolení; jedinými, kdo zůstanou budou Mraut a Iget. Z našich chlapců proti tomu byl jenom Iget, ale sám musel uznat, že tato volba je správná; disidentům se to však nelíbilo.

Co když nás vsuktnu žene do pastí? Dal nám primitivní zbraně, aby nás poslal na vycvičené vojáky z rezidence a ti nás pak pochytají jako krysy na sýr! Jak mu máme věřit, když teď s námi nejde?

Jenže nebylo zbylí. Mraut si stál za svým, že venku udělá víc a už také nemá tolik sil, jako mívával (což byla hlavně výmluva) a vyvolení zase trvali na útoku ještě dnes ráno. Pokud u toho disidenti chtěli být, museli se připojit ihned; a přece tam nemohli poslat čtyři sotva třináctileté kluky samotné.

Inu, zůstali Mraut a Iget venku, aby pátrali po dalších pomocnících, do čehož Igeta napadlo zapojit Strega, který o některých skrýších pochopitelně věděl, na rozdíl od Mrauta s Igetem. Dalo se čekat, že rebelové začnou vylézat z úkrytů, jak začne být zřejmý pád moci vzcházející z rezidence. Iget, Streg a hlavně Mraut budou muset pozorovat chování lidí snažice se vyhledat ty nejhodnotnější posily, ty se však nebudou jen tak ukazovat. Ostatní se zatím budou chápat moci nad rezidencí a snažit se tím rozbít vliv *Lepidu activ*.

Do rezidence vstoupili hlavním vchodem zanechavše za sebou padlé členy ostrahy. Jáchym a Martin postupovali úplně vpředu, Pavel s Gustavem si jimi nechali razit cestu; vyvolení však zabili jen ty, kdo se jim aktivně postavili na odpor, s ostatními si již poradili odbojáři tvořící vyvoleným mohutný dvacetihlavý voj.

Vyvolení se vypravili vzhůru po širokých schodech. Nejprve do prvního patra; zde našli kanceláře úředníků *Lepidu activ*, a tak pokračovali výš; ve druhém patře schody končily, ačkoliv rezidence byla třípatrová. Na levé straně od nich rozprostírala se další skupina kancelářů, napravo však honosná cesta pokračovala do velkolepých dveří. Zamčených.

Příliš mnoho dveří se po rezidenci nezamykalo; důvodem pro takové opatření zde ve vši zřejmosti bylo zamezení přístupu nepovolaným osobám. Martin dveře otevřel.

Invační skupina se ocitla v reprezentativní části rezidence, nikde zde však nikoho neobjevila. Tato část byla s největší pravděpodobností určena pro styk s návštěvami; s nejvyšším patrem ji pak spojovalo nevelké schodiště nenápadně ukryté na konci reprezentativní zóny.

Vyšli nahoru. s vyvolenými jen jeden z rebelů a čtyři se ke schodům chystali prohledávající prostory druhého patra.

Nahoře již museli být u cíle.

Zřejmě tomu tak bylo. Rozkládal se zde veliký byt po celé ploše rezidence. Z oken se nabízely velkolepé pohledy na město i zámecký park a kdesi zde by měla být přinejmenším jedna osoba.

Vyvolení se rozdělili a samostatně byt prohledávali, když přitom prohlíželi bydlení vhodné i pro krále.

V obývacím pokoji seděl muž; první a zatím jediný, na něhož zde narazili. Evidentně si dopřával odpočinku.

Když Jáchym vstoupil, muž se vylekal.

Vstal z křesla jma se někoho zavolat.

V každé z místnosti měl lanko, jímž mohl zazvonit na služebnictvo, které mu tak ve vhodnou chvíli mohlo přijít prosloužit. Jenže těžko mohl rychle vyslat zprávu, že potřebuje vojáky.

Dřív než sluha z dolních částí domu, objevili se u chlapa ostatní vyvolení a jelikož většina bytu již byla prohledána, neměli důvod pochybovat, že právě hlavu tohoto muže potřebují. Jáchym jej jedním hodem svým nožem zabil a pak mu mečem odťal hlavu ještě, než se zde dokázal objevit sluha dle své povinnosti zareagovavší na zvonek.

„Lepidus Activ je mrtev," řekl Jáchym ke sluhovi. „Já jsem teď Lepidus Activ a váš pán, zaříd'te, ať se to všichni dozvědí."

„Necháme to vyhlásit na Prázdném náměstí," rozhodl Pavel.

„Myslíte náměstí Práce," poznamenal sluha.

„To není důležité," reagoval Pavel, „teď to bude náměstí Lepidu activ. Aby připomínalo jeho pád."

„Počkejte, počkejte, musíme se držet plánu," upozornil vyvolené jeden ze dvou přítomných disidentů, dvaadvacetiletý Retan.

„Dobře," chopil se slova Martin. „Jako první informujte všechny zaměstnance rezidence. Každý teď dostane čas odejít dobrovolně. Pokud někdo zůstane, bude to považováno za odpor proti nám."

Sluha odešel. Nechali si asi půl hodiny na doladění dalšího plánu a pak šli zkontrolovat vyprázdněnost budovy. Zůstali tu jen vězňové, nikdo další neměl zapotřebí vzdorovat novému režimu a každý se raději vypařil.

Z vězňů přítomní disidenti mnohé znali, takže v nich okamžitě získali několik posil, další nechali v celách, či je do nich přestěhovali, aby s nimi naložil Mraut dle svého rozhodnutí.

Bylo-li vše v rezidenci hotovo, větší část disidentů zde zůstala, aby bránila nové sídlo odboje; deset nejlepších, či jen vybraných, pak odešlo s vyvolenými na Prázdné náměstí, vzavše uťatou hlavu šéfa administrativy Lepidu activ.

Na Prázdném náměstí vyvolení bez problémů vyčistili prostor, o případné dorážející se později mohli postarat přítomní odbojáři. Vyvolení se postavili ke sloupu ve středu placu a již během pobíjení ozbrojenců se kolem začali shlukovat lidi.

Jáchym se chopil slova. Zmínil se o tom, čím je hlava, již zrovna drží v ruce a kdo nyní vládne rezidenci. Řekl, že je již jen otázkou času, než Lepidus activ skončí definitivně a ubezpečil dav, že jejich vláda povede k demokracii a svobodě a že již jsou připravovány příslušné reformy.

„Zatím ale musíme dorazit Lepidus activ. Nyní je bez hlavy a již brzy se samo rozloží jeho tělo. Stačí zajistit jeho zničení, než Lepidu activ vyroste nová hlava."

Potom Jáchym hlavu zahodil.

Vystřídali se i další vyvolení, každý z nich řekl pár slov. Jednoho patnáctiletého revolucionáře napadlo, že by po Jáchymovi, Martinovi, Gustavovi a Pavlovi mohli vystoupit a promluvit další lidé, z obyvatel Města.

Hodiny a hodiny trvalo, než se vystřídali všichni zájemci o sdělení několika slov. Prázdné náměstí ještě nikdy, při popravách, prostě nikdy, nebylo takto plné lidu. Deset disidentů a čtyři vyvolení uzavírající kruh kolem sloupu, před nímž na řečnické plošině, již už během Jáchymovy řeči někdo přišel, promlouvali lidé, měli dost práce s držetím kroužku, a k tomu i s dalšími pomocníky vybírali další řečníky nejen z lidí vpředu.

Lidé stáli na trávě, na dlažbě náměstí i v bočních ulicích. Mnozí sotva co slyšeli, mnozí nic neslyšeli, když Martin, ještě za hovoru prvních z lidu, kdy tlačnice ještě nebyla tak hustá, našel v knize kouzlo, jímž umožnil, aby se hlas mluvícího rozléhal do dalekých ulic. Problémy s doslechem tak zcela zmizely a lidé se již tlačili jen ve snaze něco vidět, v touze promluvit a v ohromné euforii. Kdyby byl býval v této situaci někdo přišel útočit proti nepřátelům Lepidu activ, byl by byl umlácen a udupán, těžce zraněn nějakým předmětem, zkrátka jen šílenec, třeba s největší mocí, by se jal

zaútočit na takto nadšený dav. Způsobil by tím jen definitivní pád své moci.

Uprostřed noci, když táhlo na jedenáctou hodinu, dorazil k řečnickému stupínku Mraut. Ani v takto pozdní dobu lidé neodcházeli, zájemců o řeč neubývalo.

Také Mraut přišel s proslovem. Evidentně věděl, co říct a zároveň se chystal shromáždění ukončit.

Jakkoliv nikdy neměl na podobné projevy povahu a jakkoliv vždy raději zůstal v bezpečí anonymity, dnes považoval za nezbytné vystoupit. Protože lidé potřebovali populismus, protože on sám přece nebyl hlavním článkem boje a bylo tedy jediné dobré obrátit na sebe nežádoucí pozornost; a především se přece měl stát presidentem svobodného lidu, měl vést své občany a oni ho tedy museli znát a jít za ním. Měl-li se stát dobrým presidentem, musel se nejprve stát tváří revoluce.

„Drazí spoluobčané," začal svou řeč, „jsem poctěn, že vás tu vidím v tak hojném počtu a že jste přišli podpořit naši společnou věc. Mohu se přiznat, že i já jsem přiložil svou ruku k nápomoci této revoluci, i když zde, bez všech, kdo mně a nám pomáhali, bychom těžko kdy něčeho dosáhli. Rád bych poděkoval vám všem za důvěru, kterou v nás máte a kterou jste vyjádřili tím, že jste sem dneska přišli. Pokud budete i nadále s námi, věřím, že naše snaha bude úspěšná a naše země i celý zbytek světa získají takové vládcy jaké si zaslouží. Již brzy bude konec s Lepidem activ. A teď, když dovolíte, vyzkoušíme postele, na nichž přespávala hlava Lepidu activ v té bílé budově nad Městem. Spolu s desítkami lidí po celém kraji již dnes připravujeme reformy a snažíme se zajistit, aby zítřek byl opravdu tak dobrý, jak očekáváte."

Pak pozvednul pravou ruku se dvěma zdviženými prsty na znamení vítězství. Ihned v se přidali mladí vyvolení a po nich odbojáři i běžní lidé; postupně z davu vyčnívalo tolik pravic, že se jejich počet blížil počtu přítomných lidí. Brzy se stalo, že rukou ve vzduchu bylo tolik, co hlav pod nimi a všichni zdravili Mrauta, Mraut zdravil je, vyvolení zdravili revoluci a všichni ostatní s nimi - všichni vítali konec Lepidu activ a příchod nových zítřků, ale ti, kdo stáli ve středu, bez výjimky věděli, že dobytí rezidence a jedna masová demonstrace nejsou ještě zdaleka výhrou, že zbývá spousta práce a tvrdého boje, než Lepidus activ definitivně přijde o svoji moc.

Více než minutu celé náměstí i okolní ulice stály s napřaženými pažemi, než Mraut stojí stále na řečnickém stupni svou ruku stáhnul a neviditelným gestem upoutal pozornost svých přátel. Jako by vše bylo nacvičené, připojili se k Mrautovi Martin, Jáchym, Pavel i Gustav a s nimi postupně všichni pomocníci tvořivší kruh kolem proslovové plochy. Mraut - doprovázen čtrnácti společníky - zamířil k ulici směřující k řece. Dav se před ním začal uctivě rozestupovat, ale ne ve strachu, jako když projížděl honosný kočár, sic zdvořile, protože procházel vůdce revoluce, jenž s sebou přinášel nové naděje, v jejichž příchod by mnohý z přítomných již ani v nejkrásnějším snu nevěřil.

Když skupina opustila zalidněné ulice směřující k řece a seskupení se pomalu začínalo rozcházet, připojili se k ní, kde se vzali, tu se vzali, Iget a Streg protáhnuvší se davem směřující správným směrem k rezidenci. Oba se k Mrautovi a ostatním připojili, s tím, že Streg zůstane v rezidenci, s čímž by Mraut souhlasil.

„Ale neměl bys doma říct, že se nevrátíš?" namítl Martin.

Mraut však poznamenal: „Stejně nebudou doma. Určitě se šli podívat na demonstraci a kdoví, kdy přijdou."

Strega zprvu Martinova námitka přivedla k zamyšlení, ale pak dal za pravdu Mrautovi. Jistě by byla doma sestra, ale rodiče se mohou vrátit až nad ráno a určitě budou počítat s tím, že se Streg celou noc pohybuje někde venku. Ráno beztak odejdou do práce, takže bude stačit, když se Streg vrátí během dopoledne.

Úvahu, o něco rychleji vyústivší v řeč, však provedl i Mraut a konstatoval, že Streg by se měl přeci jen vrátit a říci sestře, jak se to s ním má.

Streg souhlasil. Vyšel městem bočními uličkami a doma samozřejmě našel jen Anku. Sdělil jí, co chtěl a spěchal zpět; cestou sledoval dění na ulicích, odvážil se projít přes Prázdné náměstí, kde se

stále vyskytovaly skupinky debatující o nastíněných změnách. Když je Streg uviděl, zachtělo se mu připojit se k hovorům zajisté probíhajícím v rezidenci, a tak nadále nepokračoval v pozorování lidí v ulicích, nýbrž rychle šel za svými přáteli.

Jinak by sleduje dění ve Městě pozoroval ruch až do plného rána, když někteří jistě zapomněli na své dnešní pracovní povinnosti a různými způsoby slavili či probírali revoluci. Našlo by se i několik výtržnických akcí, ale tyto byly této noci ojedinělé.

Znovu na Pláni smrti

Ve svém odhadu dění v rezidenci během první revoluční noci se Streg nemýlil. Možná by se dal očekávat konstruktivnější hovor, ale ve skutečnosti byla atmosféra velmi uvolněná; jelikož osazenstvo zámečku tvořili zejména mladíci povětšinou s chutí oslavovat úspěch, pilo se až na výjimky z řad těch, již měli sřežit budovu. Tito museli zůstat v dostatečně přičetném stavu, ale všechno dopadlo tak, že nakonec neslavili jenom čtyři ti, kdo zrovna drželi stráž. Možná, že Mraut trochu riskoval, když nechal mladíkům takto volný režim, ale spíše spoléhal na schopnosti vyvolených, i oni se však radovali s ostatními a Jáchym trochu začal ztrácet míru; i jeho Mraut nechal vlastní chuti, neboť přál těm, kdo si to zasloužili, trochu odpočinku.

Konečně, do rána všichni přežili ve zdraví a postupně - jak se blížilo poledne - scházeli se ve společenské místnosti ve druhém patře rezidence. Někteří zajisté vstali trochu ztuhla, ale přesto se podařilo dát dohromady další postup.

Mrautovým úkolem nyní bylo sehnat další pomocníky, neboť dosud žilo v rezidenci pouze šestadvacet hlav. K těm patřil také Streg, který byl nyní všudypřítomný. Stal se pravou rukou Mrauta a ten v něj měl větší důvěru než ve všechny starší pomocníky; konečně, málokdo z nich znal tak dobře Město, jako právě Streg.

Mraut zprvu usilovně pracoval na sehnání dalších rebelů, které musel vybírat pečlivě, aby zabránil nežádoucí infiltraci přívrženců Lepidu activ; pro vyvolené a Igeta byly tyto dny ve znamení přípravy na rozhodující zápas s jejich rivaly z Pláně smrti. I tuto přípravu vedl Mraut; připravoval se také Iget a deset dalších bojovníků, další pak měli být nápomocni podle toho, jaký počet jich bude moci být uvolněn z rezidence; nemohlo se dopustit, aby tato padla zpět do rukou nepříteli. Každopádně s nimi měl jet Mraut.

Život v rezidenci plynul nečekaně klidně. Nikdo se o ni nepokoušel, což však nemuselo věstít nic dobrého; mohlo se jednat o pověstný klid před bouří a nebylo vyloučeno, že se někde shromažďuje invazní četa na útok proti odboji.

Zatím se však rebelové připravovali na finální střet. Nikdo nevěděl, jak k němu dojde a zda to bude opět na Pláni smrti, tato lokalizace se ale dala předpokládat.

Minulo deset dní. Schopnosti vyvolených se zdály být na stále vyšší úrovni, ale těžko soudit, když nebylo, s kým by je předem poměřili. V poklidné atmosféře rezidenčních zahrad šel čas jen zvolna kupředu a ani by se nezdálo, že již třináctý den byl věnován výcviku. Osazenstvo rezidence stále zvyšovalo své počty, že ženy přivolané k vaření sotva zvládaly sytit hladové krky mladíků, jejichž množství se blížilo stovce...

Mraut stále kul plány a zároveň zvládl organizovat všechno dění ve vile i trénink vyvolených a jejich pomocníků. Teprve, když se nachýlil večer patnáctého dne revolučního klidu, promluvil Mraut v dříve reprezentační, dnes spolkové místnosti, když zrovna všichni dojdali:

„Vypadá to, že vyvolení jsou již připraveni. Jelikož se všichni obáváme útoku nepřátel revoluce, nemyslím si, že je příliš moudré otálet s rozhodující bitvou. Myslím, že pokud vyvolení dorazí na Pláň smrti, velmi rychle se tam setkají se svým soupeřem. Protože právě my bychom měli vyprovokovat boj, vydáme se zítra za rozbřesku k Pláni smrti, abychom na vlastní oči viděli tamní situaci, kterou většina z nás zná pouze z popisu. Je nás tady celkem devadesát šest, nepočítám-li pomocný personál; na ochranu rezidence bohatě postačí třicet lidí, já, Martin, Gustav, Jáchym,

Pavel, Iget, Streg a vybraní z vás ostatních odjedeme zítra ráno. Retan, Terag, Drel, Erwin a Gron budou mít za úkol sledovat dění ve městě a snažit se varovat ostatní před případným útokem, ostatní budou bránit rezidenci, s tím, že hlídat budete po deseti. Velet budou Retan a Mert; hlavním velitelem bude Mert. Ty, kdo se staraly o naše blaho prosím, aby zůstaly; pokud někdo z nich bude chtít odejít, může, protože s námi jim odjede i část práce. Pro cestu na Pláň smrti je vše připraveno, zítra vstáváme v šest hodin a nejpozději do hodiny se musíme vypravit. Příjezd zadního voje očekávám pozdě večer, já s nejlepšími čtyřmi jezdci pojedou vpředu a na místě budeme dlouho před ostatními, abychom ho zvládli dobře zmapovat. Martin, Pavel, Gustav a Jáchym pojedou samozřejmě v prvním voze."

Tak nějak skončil jeho monolog a následovala diskuse, při níž se všechny plány probraly až k nejmenším detailům, aby rezidence nepadla do nepovolaných rukou, ale aby také zbylo dost lidí na souboj na Pláni smrti, kde bude potřeba každá schopná ruka. Streg se divil, že má jet na Pláň smrti, ale Mraut trval na tom, že ho bude potřebovat.

Mrautovi se na Pláň smrti podařilo dorazit asi v půl páté, měl tedy čas s ostatními rychlími jezdci vyhlédnout a připravit vhodné pozice. První vůz - ten s vyvolenými a dalšími třemi lidmi - dorazil kolem sedmé a ostatní dobrou hodinku po něm. Nikdo nezabloudil.

Mrautova připravenost se opět vyplatila. Do většiny vozů rozdělil zbraně, které měli s sebou, do předních pak přidal proviant a poslední doplnil vybavením na přespání v suchu a pohodlí. Ještě během obhlídky místa, než dorazili vyvolení, vyhlédl si i místa na případné přespání, kdyby se boj uskutečnil až příštího dne.

Celý večer, i po shromáždění se všech zúčastněných na jejich straně, vyčkávali příchodu rivalů, leč tento se nekonal, a tak se odebrali k noclehu.

Večer byl klidný. Ve velké společnosti nepůsobilo nic tak strašidelně, jako když se černými skalami ubíralo samotných pět chlapců v hledání, kam hlavu složit. Noc měla být krásná a klidná, pod ochranou přátel, kteří drželi noční hlídky, se vyvolení mohli bez obav vyspat.

Klidnou nocí rozlehlo se divné znění - nezřejmo, leč strašidelně jeho pocházení. Hlídky zbystřivše pátraly po jeho původu, zatímco Martinovi ony zvuky jevily se jakoby přicházející ze sna; neuvědomoval si zrovna místo, ani čas svého pobytu.

Letmé minuty minuly, když hlídky probudily Mrauta slovy:

„Hled'te, zřejmě je to tady."

Chlapec, jenž se odebral informovat velitele, zatímco ostatní sledovali dění na pláni, se nemýlil. Mraut, aniž by se podíval po zdroji dobře slyšitelných zvuků, probudil vyvolené chlapce a také Strega a Igeta, aby mu byli k ruce.

Divné bylo ono probuzení. Zdálo se, jako by se okolí snad prosvětlovalo, ačkoliv východ slunce byl ještě daleko - minula sotva čtrtá hodina ranní. Chlapci se spolu s Mrautem vydali vyzorovat zdroj záhadných zvuků, jejichž původ mohl souviset s příchodem oponentů.

Mrautova domněnka, že rivalové přijdou, když se na pláni objeví vyvolení, se ukázala jako pravdivá. Soupeři se vyzývavě proháněli po pláni, jako by se tím jen chtěli pobavit, ve skutečnosti se však nesporně jednalo o nepřímou výzvu ke druhému zápasu na Pláni smrti, který měl být skutečně posledním.

Bylo jasné, že zvítězit mohou pouze čtyři vyvolení a nikdo jim zatím nemůže přímo pomoci; skromná disidentská armáda byla připravena jen jako záloha pro případ nouze, nespočívaly v ní naděje světa Lepidu activ.

Vyvolení sestoupili na pláň, zatímco rebelové zaujali svá předem určená místa, odkud mohli chlapcům pomoci. Tyto lidi řídil Mraut s pomocí Igeta, Strega a patnáctiletého Ergena. Doufalo se, že odbojáři budou pouze diváky nezúčastňujícími se boje.

Souboj začal stejně razantním útokem protistrany vyvolených, jako prve. Ovšem dnes byl tento

odražen a opětován.

Řež se jevila vyrovnanou a vojáci nahoře jen žasli. Iget, Streg i Mraut, ba i většina ostatních ustrnuli v úžasu. V době před východem slunce byl zápas takzvaných nadpřirozených sil obzvláště efektní, když ohromná přemíra použité energie vydávala vblízku až oslňující zář.

Míjely minuty a desítky minut - třicet, čtyřicet; boj byl stále vyrovnaný jako na svém začátku. Divácká podívaná začínala znamenat strach, že vyvoleným dojdou síly, protože ač dokázali úspěšně vzdorovat, nebyli stále schopní účinně zaútočit.

Mraut se rozhodl odhalit sebe a své spolubojovníky; beztak o nich čemooděnci museli vědět. Nechal ve stejnou chvíli všechny vystřelit.

Iget, Streg a Ergen rychle oběhli rebely, aby jim sdělili rozkaz. Na Mrautovo znamení všechny střelné zbraně vypálily takřka v jeden okamžik míříce přesně na určený cíl.

Byl to nebezpečný a nadějný krok, ale bohužel se minul účinkem. Žádná ze střel zápas neovlivnila, protivníci je všechny zastavily, než jimi vůbec mohli být zasaženi, aniž by byli postřehnutelně rozptýleni.

Vojáci se postavili. Bylo zřejmé, že soupeři o ně nejeví nejmenší zájem. Pracovali na ničení vyvolených a s ostatními mohli naložit jako prve s Igetem, nebo je prostě zlikvidovat, až boj skončí, a to bez mrknutí oka.

Zatím jim však vyvolení přidávali mnoho starostí. Dle jejich očekávání krátká vřava, měnila se postupně ve vleklou řež a počet obětí na obou stranách se stále rovnal nule.

Zápasníci se s pokračujícím bojem stále více pohybovali po pláni a v jednu chvíli se Pavlovi jednoho ze soupeřů podařilo izolovat. Stále to však k ničemu nevedlo. Zdálo se, že podobný stav může být ku prospěchu rivalů, neboť se po hodině souboje začaly vytvářet čtyři skupinky; Pavel se svým čemooděncem se stále cíleně blížil k jezeru, v němž nacházel svoji příležitost.

Tři skupiny se stále rozdělovaly a prolínaly a boj v nich se jevil nerozhodným; naštěstí i Pavlův osamělý souboj s jeho mužem byl vyrovnaný. Pavel se však stále snažil bránit, zatímco jeho soupeř hledal vhodnou příležitost k účinnému útoku.

Oba konečně dorazili k vodní ploše. Pavel zmizel pod hladinou jezera a ukázalo se, že ve spojení s vodou je jeho výrazná výhoda, neboť oponent věda, co se stalo, čekal na vynoření svého soupeře nemaje tušení, kde se tento přesně pohybuje.

Přítomnost jezera byla Pavlovou taktickou výhodou, ale také mu dodávala síly. Moc vody zde byla dalece vyšší, než v okolí a sotva když protivník zareagoval na jeho vynoření, byl Pavel znovu pod vodou. Soupeř se však nevzdával věře, že osamělého vyvoleného zabije a získá tím trvalou a výraznou převahu pro svoji stranu. Pokračoval tedy ve svém honu na krtka nevědom si nebezpečí; nevěděl, co na něj Pavel chystá.

Vtom se muž ocitl pod hladinou vody. Na rozdíl od Pavla nemohl v tomto prostředí bez vzduchu přežít, jenže voda jej držela. Nikdy nepoznal takovou sílu. Nikdy se mu nestalo, snad od doby jeho výcviku, že by se stal tak bezmocným. Nikdy by ho nenapadlo, že voda může mít takovou sílu; nemohl se pohnout, ale životadárná sloučenina jej nenadnášela; držela ho na místě a jakkoliv se bránil, začala mu vstupovat do nosu, do plic i do zbytku těla.

Jeho život vyhasl. Pavel čekal. Trvalo dlouhých pět minut, než Pavel, vystrašen, povolil jeho zajetí. Protivník byl skutečně mrtev.

Pavel rychle vyletěl nad vodu a jako by touto katapultován, ocitl se v bezprostřední blízkosti svých kamarádů.

Nikdo nepřicházel o energii. Jejich živly jim ji dodávaly a vyčerpání ze zápasu by se možná dostavilo po dvanácti hodinách, nikoliv teď. To bylo štěstím vyvolených kluků. S posilou Pavla získali výhodu a nyní mohli využít moci ohně, vzduchu a země.

Jakkoliv byly živly samostatně svým vyvoleným dobrými spojenci, dohromady je při správné koordinaci dělaly neporazitelnými. Čtyři protivníci společně by je snad zvládli udolat, ale bez jednoho ze spolubojovníků se ocitli v citelné nevýhodě. Smršť mocných útoků vzduchu, země, ohně i vody stávala se nezvládnutelnou a soupeři se již chlapcům jen úpěnlivě bránili bez valné naděje na úspěch.

Jediným cílem bylo usmrcení protivníků, a to z pohledu obou stran. Nyní už měla, zdálo se, šanci pouze jedna z nich, přesto zápas černooděnců o jejich vlastní životy trval ještě dobrých čtyřicet minut. Východ slunce se již pomalu měl přiblížit, když vyvolení vyhráli. Poslední z jejich soupeřů dodýchal a euforické uvolnění koncentrované energie všech najednou působilo na vzdálenost dvou a půl kilometru od pozorovatelů jako nevídaný ohňostroj.

Byl konec. Nikomu nebylo dáno oživit mrtvé a kdyby, pak by takový krok neměl smyslu, pokud Mraut uchopí svoji moc a vrátí lidem radost ze života. Přesto snad oddělit hlavy nebezpečných oponentů od jejich těl mohlo znamenat dobrou pojistku. Jen jeden zůstal vcelku, ale toho již měla v moci voda a nebylo živlu, jenž by jej mohl přivést zpátky k životu.

Vyvolení s hlavami mrtvých protivníků vrátili se do ležení své strany. Mohla následovat oslava, ale Mraut rozhodl ihned za východu slunce odjet zpátky do Města a co možná nejdříve vyhlásit republiku po vzoru světa vyvolených a někdejší demokracie ve světě Lepidu activ, tedy promiňte - v bývalém světě Lepidu activ.

Mraut si odpustil dlouhý proslov, který za něj však převzali Iget a Streg. Všem bylo dopřáno chvíle oddechu, než po chvíli na rudě ozářeném nebi začal se vyjevovat sluneční kotouč.

Mraut v té chvíli rozhodl:

„Vyrážíme,“ a pověřil Igeta, Strega a Ergena, aby rozkaz postoupili dále a dohlédli na jeho rychlé splnění.

Tak se stalo, že konvoj vydal se zpět temnými skalami a za slunného rána směřoval známými cestami k Městu. Vítězství revolucionářů bylo pojištěno v nejtěžším zápase a nyní již jen zbývalo zajistit návrat dobra, úcty a slušnosti do světa, jehož hlavní částí měl vládnout prezident Mraut.

Mrautova politika

Ve Městě bylo všechno v nejlepším pořádku. Ačkoliv Mraut tvrdil opak, žádné reformy nebyly připraveny a on si nyní dal týden na to, aby provedl nejzákladnější opatření. Přestože vyvolení byli z domova již celé čtyřicet čtyři dny, požádal je, aby ještě pár týdnů setrvali; potřeboval jejich pomoc a hned prvního dne je poslal se čtyřmi služebními koníky pro Mistra. Měl sice k ruce spoustu disidentů, které, pokud stáli o to podílet se nadále na vzniku nového státu, rád nechal v rezidenci po svém boku, ale skutečně se spoléhal jen na některé, k nimž patřili i vyvolení, dále Iget, Streg, Retan a několik dalších velmi schopných jedinců.

Během nepřítomnosti vyvolených cestujících za Mistrem a také nepřítomnosti Mistra naplnila se rezidence snad až po okraj. Každou kancelář někdo dostal a nikdo v ní nebyl sám; někteří ze spolupracovníků žili přímo v rezidenci, jiní sem raději každého rána docházeli navracejíce se domů každý večer.

I věkový průměr osazenstva se pomalu zvyšoval, neboť někteří mladíci odešli a postupně přicházeli starší úředníci a další pomocníci.

Když dorazil Mistr, stal se Mrautovou velkou posilou, ale zároveň mu jasně řekl, že největší práce zůstane na Mrautovi a Mistr se stane jen jeho poradcem - nestojí totiž o žádnou formální pozici a už vůbec se nechce stát prezidentem, jak mu to Mraut navrhoval.

Konečně, prezidentem se krátce po Mistrově příjezdu prohlásil Mraut. Stanoví termín voleb na září příštího roku, do kdy on sám bude vládnout a bude mít právo schvalovat a měnit zákony, nakládat se státním majetkem i práva všech dalších složek budoucího demokratického státu. Do doby voleb nejenže se bude muset připravit kvalitní ústava a zajistit jistoty občanů, ale také bude třeba dát dohromady dobré politické strany zastupovaboší lid.

Finančních prostředků měl Mraut dostatek již z rezerv Lepidu activ, takže se nemusel bát, že by mu nezbyly peníze na důležité projekty. Od příštího měsíce se také dobrovolní pomocníci Mrautovy rezidence měli stát placenými zaměstnanci státu.

Kromě legislativy se Mraut ihned pustil i do zabezpečování sociálních jistot zejména pro obyvatele Města - začal řešit přístup podniků k zaměstnancům, aby se změnila pracovní doba, podmínky i platy; ohledně venkova naplánoval pro pozdější období projekty návratu obyvatel do vesnic i na samoty počítající s dotacemi na opravy nemovitostí a pořízení strojů, dobytka i jiných nutností. S tím vším souvisely i reformy daní a také dávek, které zatím vůbec neexistovaly. Investice však plynuly i do pomníků revoluce; byl postaven nový a lepší parlament místo toho zbořeného, opraveny a přizpůsobeny byly též radnice a budovy úřadů, z nichž některé sloužily za Lepidu activ ke zcela nevhodným účelům.

Mezi lidmi se začínaly opět rozvíjet obory tvůrčí činnosti a Mrautovým přímým přispěním také řemesla. Ve stáncích se daly zakoupit Mrautovy busty a uvažovalo se o tom, co umístit místo někdejšího sloupu na náměstí nesší název „Práce“, nyní již oficiálně Prázdné. Panovalo všeobecně přesvědčení, že umístěna by sem měla být Mrautova socha, tento však zásadně nesouhlasil ani s tím, ani s přejmenováním náměstí na Mrautovo. Tvrdil, že náměstí by mělo zůstat prázdné a Prázdné, a sice na připomínku Lepidu activ. Nakonec se usoudilo, že bude vypsána architektonická soutěž a náměstí bylo ještě před zářijovými volbami překopáno a v novém jeho středu vyrostla a v den výročí revoluce byla odhalena abstraktní plastika oslavující revoluci a připomínající oběti Lepidu activ alespoň krátkým textem:

*Procházející člověče, postůj a vzpomeň na ty,
kdo zaplatili životem za zlovůli Lepidu activ.*

*Postůj a vzpomeň také na ty,
kdo vrátili dobro tomuto světu
a neváhali tím riskovat své životy.*

*Postůj a vzpomeň na každého,
kdo se vzepřel totalitní moci,
nejvíce pak na toho, kdo byl zde,
na Prázdném náměstí, navždy
zavražděn.*

*Vzpomeň i na každého nevinného,
jehož Lepidus activ života zbavil.*

*Nezapomeň ani na revoluční den 23.9.1695
a buď vždy věrný vládě lidu,
která znamená ochranu nás všech.*

ve Městě, 23. 9. 1696

Do voleb a odhalení pomníku však zatím zbývá necelý rok. Ve Městě se plánují renovační projekty, připravované a realizované reformy se mají výrazně dotknout všech existujících oborů a vlastně i těch, které za Lepidu activ ani nesměly existovat.

Bylo využito faktu, že hlavní, trhová, náměstí jsou ve Městě právě čtyři a tato byla pojmenována na oslavu živlů náměstí Země, Ohně, Vody a Vzduchu - bráno od řeky po směru hodinových ručiček. Opět byly vyhlášeny soutěže počítající s výstavbou několika tržnic a odsunutím obchodu pod střechy do hygieničtějšího a vhodnějšího prostředí. Realizace se tyto projekty měly dočkat až po volbách a sestavení nové vlády, protože nyní bylo dost jiných starostí, nicméně již teď byly z kamenů vytesány skulptury zobrazující v nadživotní velikosti vyvolené živly s jejich atributy a zároveň znázorňující tyto živly v jejich největší síle. Celá náměstí pak navrhl a návrhy přizpůsobil tři zvítězivší architekti, a sochy byly za obrovské slávy odhaleny na prozatímním místě v zahradě

presidentské rezidence, jež byla nyní zpřístupněna široké veřejnosti. Rezidence sama měla být v příštích letech přestavěna na presidentský palác s využitím současné stavby a zachováním jejích architektonických kvalit, aby však již tolik nepřipomínala padlý režim.

Daleká cesta k domovu

Dalších jedenáct dní zůstali Martin, Jáchym, Pavel, Gustav a Iget u Mrauta, dnes již presidenta Vnitřní republiky. Trvalo tedy padesát pět dnů jejich působení ve světě Lepidu activ. Nyní se chystali k návratu a doma měli zajisté co vysvětlovat.

Venku již panoval hluboký podzim; ač klima zde bylo o něco teplejší než u nás, na přelomu října a listopadu nebylo myšlení na běžné přespávání venku, ačkoliv vyvolení by si komfort jistě odpustili. Mraut se rozhodl, že dostanou kočár s řidičem a tento je doveze známou kamenitou cestou do 44 km vzdáleného Gránika. Tady měli vystoupit někdy ke čtvrté hodině. Bylo domluveno, že budou sami pokračovat podle plánu, jenž jim odtajnil Mistr, do lesa Zákopců, v nichž hluboko ukrytá nachází se brána do jeskyně, kterou vyvolení moc dobře znají. Mluvilo se však i o gránické hospodě a zdejší hostinské, u níž se zajisté musí zastavit.

Jak bylo řečeno, tak se také stalo. Kolem čtvrté odpolední je kočí vysadil v obci Gránik a odjel zpátky do Města chtěje dorazit ještě za světla.

To chlapci se svým pokračováním v širé hluboké lesy nijak nespíchali zakotvující ve zdejší hospodě, jež i nyní působila tak jako před týdny, kdy tudy za vzdáleně pamatovaných okolností procházeli Iget s Martinem a nezávisle na nich i Jáchym.

Hostinská - stále usměvavá - nosila ke stolům hlavně piva pro štamgasty, však také byly čtyři, žádný čas k večeření. Poznavši ony kluky ihned zamířila k jejich stolu. Bylo jí jasné, o koho jde, z Jáchymova vyprávění, zároveň se však doslechla a dočetla o úspěchu revoluce; dokonce o něm mohla číst i v novinách, které již od prvního dne po návratu Mrauta začaly znovu vycházet a nyní byly postupně osamostatňovány, aby nemohly být nařkávány z vlivu a podpory ze strany státu.

„Tak vás vítám zpátky, hrdinové," pravila přistoupivši ke stolu. „Co si u nás dáte?"

„Pivo," řekl Jáchym a podíval se po ostatních.

Všichni si objednali totéž a Jáchym pokračoval:

„A potom si objednáme ještě dobrou večeři a nocleh."

„Jsme vám k službám, Jáchyme," pravila hostinská odešeboš načepovat piva.

Když se vrátila se šesti püllitry, přisedla ke stolu.

„Já jsem Jana," řekla, „můžete mi tykat."

Gustav a Pavel se představili. Avšak Janu nejvíc zajímal Iget.

„Vypadáš úžasně, Igete. Pamatuju si, jak si tady nedávno seděl zamlklý a zlomený a dneska bych tě nepoznala."

„Nojo," pravil Iget, „vždyť už je to taky pěkných pár tejdnu a kdybyste věděla - kdybys věděla, co se za tu dobu stalo. To byly týdny za dobrých pět let."

„A nebýt Igeta, možná bychom ani neuspěli," řekl Martin.

„Ale potom by se o Igetovi mělo víc psát v novinách," podotkla Jana. „Přečetla jsem o revoluci skoro všechno, ale zdá se mi, že už nevěděj o čem psát. O Igetovi se nezmiňují a myslím, že by neškodil ani nějaký ten rozhovor. Budou se muset ještě hodně snažit, než dosáhnou kvalit jako před Lepidem activ."

„A ty máš nějaký takový noviny?" zeptal se Jáchym.

„Kdysi jsem je viděla a četla. Byly ve staré knihovně a pak jich táta část zachránil. Teďka je nemám, ale věřte mi, že je vidět, že dnešní pisálci teprve začínaj."

Jana seděla u stolu až na chvíli, kdy odcházela obsluhovat hosty, jichž mnoho nebylo. Za hodinku pak odešla musíc vařit večeři. Hlavní jídlo vždycky připravovala sama a bylo vhodné, aby

po šesté bylo hotovo.

Vyvolení před večeří vyšli ještě ven a když dojedli chutné jídlo, zeptala se jich Jana, zda jim nebude vadit, když je ještě v noci přijde probudit.

Bodejť by jim něco takového vadilo. I když se jednalo o čas kolem jedné ráno.

Po napůl probdělé noci, kdy vyvolení vyprávěli Janě svá dobrodružství, měli se kluci odebrat v lesy na Zákopcích. Plánek ukazoval místo dobrých třiadvacet kilometrů od vesnice, a tak je čekal dlouhý výlet hlubokými podzimními lesy.

Místo, kam podle mapky došli, se nedalo přehlédnout.

Lesní mýtinu, dnes již změněnou na louku, obklopovaly stromy se zabarveným listím a uprostřed kruhového prostranství zarostlého travou stál jakoby obětní stůl.

Chlapci přistoupili k tomuto stolu a seznali, že na každé straně je místo pro přiložení jejich artefaktu, jako když tenkrát otevírali záhadný sokl ve vzdálené jeskyni.

„Igete, chyt' se mě," řekl Martin, ještě když se domlouvali, zda to, co vidí, je opravdu tím, čím se to zdá být.

Přiložili magické předměty na příslušná místa.

Stůl se obrátil do země a na jeho místě se rozsvítil světelný tunel, jehož bílé světlo probleskávalo odstíny několika barev spektra. Byla to zajisté nějaká brána. Chlapci vstoupili.

Ihned potom světlo zesláblo a začal známý přesun. Stále vyšší rychlostí až do jiného prostoru, jiné dimensiáry.

Věřit netěžko, tu jeskyni, kam přistáli, všichni dobře znali. Kvádrový dóm s holými stěnami se nadal opomenout při vzpomínce na vstup do světa *Lepidu activ*.

V koutě oné jeskyně ležely osobní věci vyvolených. Než se tito stačili rozkoukat, promluvil na ně známý hlas:

„Tak vás vítám zpátky, drazí přátelé."

Byl to onen vládce světa. Chvilku s ním mluvili, pak se jali převléknout se do svého starého oděvu, samozřejmě až na Igeta, jenž zde nic připraveného neměl.

Na přítomnost Igeta vládce nijak nepoukázal.

Všichni měli být přeneseni do blízkosti Prahy, nevěděli ovšem, kam přesně.

Přenos je už nemohl ničím překvapit. Cestou dolů zřeli řeku s prudkými, většinou zalesněnými, svahy okolo, také nějaké chaty. Uprostřed řeky byl ostrov. To vše viděli, více si už nedokázali uvědomit.

Většinou je místo zvolené jako začátek či cíl přesunu něčím významné. Zpravidla se jedná nějakou skálu filtrující energii. Taková místa se lépe zaměřují, pro východiště zase musejí být nějak očarována, aby bylo možné otevřít bránu.

Některá místa mají silnou energii související s jejich minulostí i s mnohdy bájnými zdroji energie. Říká se, že taková místa mají *genius loci*. Vznikají zde ta nejvýznamnější města, kláštery, ale mohou tu vzniknout i tajemné zámky a skryté osady; mnohdy se totiž jedná o zřídla negativní energie a mnohdy jsou taková místa dokonce označována za brány do pekel.

Někdy svaté místo vznikne a zase zanikne a příčiny a okolnosti zániku mnohdy posílí jeho energii. Ruiny pak již jen dokreslují atmosféru, jíž místo působí na dnes přicházejícího člověka.

Ruiny. Základy starých staveb. Evidentně s kostelem. To viděli vyvolení skončivše cestu z dimensiáry s jeskyní. Snad to mohl být dávno opuštěný klášter. Nacházeli se určitě na svojí Zemi a zřejmě, podle tvrzení vládce, i nedaleko Prahy. Jakkoliv zajímavé bylo toto místo, nechávalo otevřenou otázku své polohy.

Poblíž základů starého kláštera plynula voda jakési řeky. Jelikož napravo i nalevo pozorovali proud, mohli vyvolení očekávat, že jsou na ostrově ve středu vodního toku. Přesto se Martin a Jáchym vydali - každý po jiném břehu - místo obhlédnout; pouze tím však ověřili nepříjemnou skutečnost, že se vskutku nacházejí na ostrově snad uprostřed Vltavy, možná Labe. Naproti přes

řeku stála na snadný dohled od kláštera, pod strmým srázem osada, jíž procházela celkem frekventovaná silnice. Kousek nalevo byl vidět zdejší kostel zdobený neobvykle umístěnou sochou světce přímo na špici věže, kde v zpravidla bývá kříž. U protějšího břehu kotvily uzamčené loďky, zde však nikoliv. Jáchym, Martin, Pavel i Gustav byli schopni se na druhou stranu dostat, jenže Iget na tom byl hůře. Martin tedy rozhodl, že:

„Půjdeme na druhý břeh s Pavlem a Jáchymem. Já odemknu loďku a Pavel se vrátí pro vás dva [myšleno Igeta a Gustava (pozn. autora)].“

Nápad to byl dobrý, jelikož Gustav neměl chutě podhrabávat se pod řekou, zatímco Jáchym mohl na druhý břeh jednoduše doletět, stejně tak, jako Martin. Pavel pak bez problémů přešel po vodě. Rozestoupení se řeky nebylo v tomto místě možné zajistit, neboť proud byl příliš silný a řeka hluboká a široká.

Naproti Martinovi nedělalo jediný problém loďku odvázat a Pavel se tak mohl vrátit na ostrov pro zbylé dva chlapce. Samozřejmě, že neměl zapotřebí užívat vesel, ale jednoduše se nechal nést řekou ignoruje proud pěkně na přístaviště u ostrova a naloživ čekavší přátele vrátil se ke kotvišti loďky, kde Martin tuto opět uvázal a uzamkl, aby pokračovali k silnici výše.

V dohledu od kotviště, poblíž kostela, se nacházela červená zastávka; znajíce význam těchto zastávek, věděli by vyvolení ihned, že nemohou být příliš vzdáleni od domova. Sotva ovšem přečetli název *Davle, u Kiliána* (správně Davle, u Kiliána), zahlédli kvapně se přibližující zelenobílý autobus.

390 *Smíchovské nádraží*, hlásala elektronická tabule vpředu.

Všem čtyřem snad bylo jasné, kde je Smíchovské nádraží. Iget jen koukal okolo sebe a ničemu se nedivil; jenom registroval tento zvláštní svět.

Pod názvem Davle, u Kiliána tkvěla poznámka „na znamení“. Naštěstí si jí Jáchym a Martin všimli a zuřivě mávali na autobus.

„Pětkrát poloviční do Prahy,“ děl Martin, když nastoupili.

Jáchym měl v kapse stokorunu, kterou dostali na cestu, jestli ji ovšem neztratil.

„Nějakou slevu máte?“ zeptal se řidič.

„Ne,“ odvětil Martin.

„Jenom k metru?“

„Jo,“ domluvil Martin a řidič se jal do strojku zadat získané informace.

„Čtyřicet pět,“ řekl, zatímco se tiskly jízdenky.

Martin narazil. Jáchym si vzpomněl na bankovku vloženou do jeho kapsy, aby ji ihned vylovil a podal řidiči. Ten poctivě vrátil, Jáchym se chopil lístků, přičemž Martin si ten svůj nenechal upřít, vyžádal si jej a jeden pro Igeta; ostatní ať si s těmi svými dělají, co chtějí.

Usedli na zvolená místa a ulevilo se jim.

Naposledy pohlédli na zbytky ostrovního kláštera.

Autobus projel Davli a silnicí kopírující okraj vodní nádrže se dostal k jižnímu okraji Prahy. Přes Zbraslav vjel na Strakonickou silnici uháněbo ke stanici metra Smíchovské nádraží.

Čím dál se blížil k městu a jeho centru, tím víc Iget valil oči. Už jenom majestátní vranská přehrada ho uchvátila a uvažme - toto vodní dílo opravdu není zas tak ohromující. Velké město nepodobalo se ani tomu největšímu v jeho světě a místy pekelná spleť silnic připomínala říši na druhém břehu řeky Stix. Stovky vozů bez koní hnaly se těmi velikými cestami rychlostí, kterou by nemohlo vyvinout ani to největší a nejsilnější spřežení.

Jsa inteligentním člověkem, soudil Iget, že takto vypadá budoucnost každého ze světů, že jednou i u nich bude se dýchat zkažený vzduch a lidé budou obětmi sebe samých a své nenasytlosti. Zatím však neznal ničeho z tohoto světa a těšil se na poznání. Úžasné technické výrobky ho velmi lákaly, zároveň však byl rád, že se bude moci navracet do svého starého světa.

„V srdci pevnosti Vyšehrad leží sady zvané Karlachovy, ve středu oněch sadů stojí socha

svatého Jana a v podstavci jejím tkví zářezy méně než nepatrné pro toho, kdo by je nehledal. Jsou to čtyři místa určená k přiložení čtyřech předmětů, z nichž každý jeden stačí, aby otevřel vstup dolů do podzemí. V hloubi jeskyně uvnitř skal vyšehradských již poutník sám vyzjistí, kterak pokračovat do světa jeho cílového. Z toho místa, kam bude přenesen, dostane se obdobným způsobem zpět na Vyšehrad,"

tak jim řekl o možnosti návratů vládce třetího světa.

Praha

Na Smíchově se pětice rozdělila. Iget směřoval s Martinem do metra a na Prosek. Martin v metru pohlédl na svoji jízdenku z autobusu.

„8.6.2005," bylo na ní napsáno. Přemýšlel, kdy odešli. Byl květen; druhá půlka května. Přibližně to mohlo být dvacátého. Přibližně tedy byli z domova dvacet dní, nicméně ve světě Lepidu activ museli strávit delší dobu.

Každopádně se dalo očekávat, že jsou pohřešovaní a muselo se po nich pátrat. Jaký asi bude příchod domů?

Bylo odpoledne. Blížila se čtvrtá hodina. Na autobusovém stanovišti Palmovka, čekajícího na autobus, začala se Martina zhošťovat obava ohledně jeho příchodu domů. Zda tam byli jeho rodiče, se nedalo vědět, ale bylo to možné.

Martinovu nervozitu uvolňoval i cestou nahoru autobusem Iget; přesto však byl Martin napnutý tím více, čím výše byl autobus vystoupavší.

„Prosecká, příští zastávka Prosek," zaznělo z reproduktoru.

Měli vystupovat. K domu zbývaly dvě minuty běžné chůze a Iget pozoroval na Martinovi silný stres. Ke dveřím došli za tři minuty.

Martin otevřel. Pomalu se i s Igetem ubíral do prvního patra. Odemknul dveře.

Zamčeno na jeden západ. Martinova nervozita se umocnila. Asi byl někdo doma. Zřejmě čekal druhého z páru, a tak jej klíč v zámku nezaujal.

Venkovní boty za dveřmi mluvily jasně. Otec se musel nacházet uvnitř.

Martin se přezul. Iget se zul.

„Počkej tady," řekl Martin Igetovi zavřev a zamknuv dveře.

Sám postoupil hlouběji do bytu a otevřel dveře do kuchyně - společenské místnosti.

Nikdo. To se dalo čekat, proto tam Martin také zavítal nejprve.

Na řadu přišel otcův pokoj, on ale nejprve nahlédl do pokoje své matky.

Potvrdiv jeho prázdnotu, otočil se a zavřel dveře otevřebo ty protější.

Otec seděl v pokoji.

„Ahoj," řekl Martin, nežli táta stačil promluvit.

„Prosímte, kdes byl," řekl otec rádobyvtipně bez pozdravu.

„Jdu zavolat mámě," řekl Martin a nemoha zamířit rovnou do svého pokoje, vyzvedl na chodbě Igeta.

Otec si uvědomil, že s ním Martin nechce mluvit, a tak vyšel na chodbu, aby mu dotčeně vynadal, když vtom se setkal jakýmsi nepopsatelným zjevem jeho syna doprovázejícím.

„To je Iget, tati," řekl Martin.

„No dobře, ale..." řekl otec, avšak nedokončil - nevěděl zrovna, co říct.

„Přišel se mnou," pravil Martin a vstoupil i s Igetem do svého pokoje.

Otec se vrátil do svého prosluněného kamrlíku a již se neviděli.

Martin Igetovi věnoval něco ze svého šatníku, naštěstí nebylo těžké vybrat něco, co by mu padlo, neboť měl celkem podobnou velikost jako Martin. Žena by jistě byla jiného názoru, klukům výsledek stačil.

Nyní by už Igeta nikdo nemohl považovat za pochybný zjev, neboť vypadal jako kterýkoliv pražský kluk.

Ani to skoro nedokončili, natož aby Martin uklidil svůj pokoj, který, podle jeho popisu, vypadal jako po výbuchu atomové bomby, což bylo způsobeno jeho někdejší prohlížením kvůli Martinovu zmizení a nikdo nebyl dost dobře schopen dát jej systematicky do pořádku, aby se v něm Martinovi nezdál otřesný bordel, a opět v zámku zazněly klíče, jimiž si Martinova maminka odemykala dveře.

Martin ihned vyšel na chodbu a mávl na Igeta dě:

„Pojď taky!“

Vidě mamku, ihned se k ní radostně hrnul zvolávaje:

„Ahóóó!“

Paní Miroslava Špátová byla velice překvapena a převelice šťastna.

Martin maminku skoro ani nenechal se převléknout. Ihned se hrnul k ní do pokoje, sotvaže jí řekl, kdo je to Iget a ono vysvětlení také nebylo zrovna podrobné.

Martin měl v povaze obšírně vyprávět a jsa s ostatními - mamkou a Igetem - v Mirčině pokoji, pustil se do onoho dlouhého vyprávění.

Mirka udělavši vše pro ni přiševší z venku domů nezbytné, zasedla v kuchyni s Martinem a Igetem, aby si poslechla ten napínavý příběh s dobrým koncem.

Ale co Iget? - nabízela se otázka.

„Iget zůstane u nás,“ pravil Martin zcela bez pochyb.

Ačkoliv maminka z toho nebyla nijak nadšena zvláště předvídajíc reakci svého manžela Kamila, souhlasila, neboť věděla, že nemůže nechat Igeta napospas jeho osudu. Bylo tedy dáno, že jí přibude do rodiny jeden třináctiletý kluk.

Během kuchyňského hovoru Kamil i přišel, ale nijak se nezapojoval a nejevil o společnost zájem. Iget s rodinou povečeřel, aniž by Kamil cokoliv tušil a teprve později večer, u televize, měla Mirka v plánu mu říct, že mají nový přírůstek do domácnosti.

Kamil se jako každého běžného dne, kdy se mu syn nevracel, po devatenáctidenní nezdělanosti posadil s Mirkou k televizi a žena navrhla, aby otevřeli to víno, co nedávno dostala. Bylo souhlaseno, jakkoliv byla zrovna středa; v této rodině se stále nejednalo o neobvyklost a Kamil pořád nic zlého netušil.

Mirka se chystala k důležitému hovoru. Nebylo v jejím stylu chodit dlouho kolem horké kaše, a tak ihned přešla k věci.

„Ten Martinův kamarád, Iget, tady bude bydlet.“

Kamil se rozlítil. Začal se s Mirkou hádat, jak to, že se ho nikdo nezeptal. Že je to jeho byt! Mirka, ač dobrosrdečná a inteligentní, neměla ráda hádky, přeci jen se však bránila vysvětlujíc manželovi okolnosti Igetova života a příchodu, o nichž si toho sice příliš mnoho nepamatovala, ale Kamil stejně nebyl ve stavu přijímat argumenty.

Muž řval, nadával, že byt je jeho a že ona má větší plat a že jeho se nikdo ani na nic nezeptá, když Mirka mu na to říkala, že se jedná o mimořádné okolnosti a říká mu to hned, jak se to dozvěděla. Za chvíli Kamil začal ji, je všechny tři vyhazovat do jejich garsoniéry, kterou si Mirka pořídila při studiích, *nebo - říkal - se můžete odstěhovat k tý vaší povedený famílii tam na ten venkov, do tý díry!* - maje na mysli Mirčino rodiště, kde žili její otec s matkou a rodinou jejího bratra.

Mirka však nebrala na jeho řeči ohled. Větší význam než Kamilova slova měl i vzduch, který jimi vydechoval; za chvíli už nevěděl, co řekl a jakkoliv si myslel, že ho někdo poslouchá, získával komplex podřízenosti pomalu seznávaje, že není nikdo, kdo by jej respektoval; jeho žena ho dokonale ovládala a vždy bylo spíše po jejím, než po jeho. On se totiž vždycky zachoval pro něj jednodušeji - jen vyhrožoval, nebo naopak vzpomínal, co měl udělat a jak by se měl, ovšem snad nikdy nedodržel své slovo a jeho rozhodnutí byla nevíce pevná.

Za chvíli už Mirka a Kamil sledovali výjimečně francouzský televizní film, dá-li se říci, že

Kamil sleduje film, neboť při věčném přepínání všech čtyř kanálů musel být dojem obou diváků ze všeho takový nijaký, a Kamil už se nevracel k problému Igeta, ba o něm ani nevěděl. Zapomněl na něj jako na dubnový deštěk a jakkoliv tu křivárnu nikdy nemohl Mirce zapomenout a nikdy nezapomněl jmenovat Igeta jako toho jejího cizího fracka, smířil se s jeho pobytem v „jeho bytě“ a musel mu upravit obývací pokoj, neboť místa v malém bytě nebylo nazbyt.

Kromě Kamila, který byl, jaký byl, nebylo důvodu, aby se čtyřčlenné rodině nežilo dobře. Mirka sice nikdy netoužila po druhém dítěti, ale Igeta si rychle zamilovala a Iget dobře vycházel i s Kamilem, ať se tento o něm vyjadřoval jakkoliv. Vlastně by za něj měl být Kamil rád, neboť jakkoliv byl jeho vztah s vlastním synem, Martinem, velmi chladný a tento spíše vzhlížel k jednomu ze svých učitelů, postupně životnímu učiteli a dobrému příteli, s Igetem vycházel náramně dobře.

Navíc Iget nebyl „nevědčiny spratek“ jako Martin; samozřejmě měl k otčimovi jiný vztah než jeho vlastní syn, ale leccaký chlapec na jeho místě by se ke Kamilovi choval stejně přezíravě a neuctivě jako Martin, zatímco Iget jej ctil za to, že ho Kamil nechal žít u sebe. Ačkoliv Iget neudělal vždy to, co Kamilovi na očích uviděl, mnohdy než Martina jal se doprovázet Kamila, nebo mu třeba pomáhat a jakkoliv Kamilovi Martinovo věčné lenošení u psaní, počítání a kdejakých dalších kratochvílí nebylo zrovna po chuti, zpravidla Iget uklidnil situaci. Mnohdy řekl něco ve smyslu, že věc udělá místo Martina a svou náklonností ke Kamilovi trochu zklidňoval hladiny rodinného soužití Špátových, aby se zvláště téměř svatá, přebětavá Mirka neutopila v tekutých píscích gubernijních mravů.

Právě ona totiž i přes Igetovu přítomnost stále hůře snášela zvyšující se napětí v rodině - mezi Kamilem a Martinem, kdy Kamil se na Martina snažil používat svou nulovou otcovskou autoritu a Martin Kamila úmyslně bojkotoval dávaje mu najevo, že jej vůbec neuznává.

Martin a Iget

Přestože byl Iget z jiného světa, bylo nutné administrativně ho zavést do českého systému evidence obyvatel. To měl na starosti Martin s pomocí Mirky. Musel využít svých magických schopností, aby některé úředníky přesvědčil udělat něco mimo jejich pravomoci. Tak Iget získal především svůj rodný list, ale i další potřebné náležitosti a nikdo, kdo Špátovy přímo neznal, neměl tušení, že se Iget nenarodil Mirce a Kamilovi.

Během měsíců června, července a srpna, kdy nemusel chodit do školy, cestoval Iget Prahou sám, i v doprovodu Martina a poznával toto město; zároveň se musel doučit látku prvních šesti tříd základní školy, neboť po prázdninách měl nastoupit do osmé ve stejné škole, kde Martin navštěvoval třetí ročník osmiletého gymnásia; během roku pak bylo nutné, aby Iget dohnal vše, co se nedoučil přes prázdniny a skoro celou látku sedmé třídy, což mu ovšem nedělalo žádný problém. Učitelé tušili něco o jeho situaci, ale málokdo věděl podrobnosti - ty znala jenom hrstka z nich; všichni však Igetovi ochotně vycházeli vstříc, většinou byli svolní ve svém volném čase mu vysvětlit nepochopenou látku, obvykle tím však nebyli příliš zatíženi, protože Iget je neotravoval víc než jedno odpoledne.

Nikdo nepochyboval, že nebýt Igetovy nepřítomnosti v našem světě, vyniknul by na vyšší úrovni vzdělávání, než jakou je základní škola. V budoucnu se to jistě prokáže v praxi. Iget sám ovšem nikdy nelitoval ničeho ze své minulosti, nejméně pak faktu, že vyrůstal v méně vyspělém světě. Již dávno, ve velmi mladém věku; byl vždycky nad věcí, po svých zkušenostech stal se pokorným, nikdy však neodevzaným a rezignovavším. Sám na sobě, jakkoliv to většině lidí není umožněno, dokazoval, že každá doba má svá pro a proti a život v každé je tak postejně kvalitní, výjimkou by mohla být snad jen období válek a velkého útlaku, jako za dob Lepidu activ v Igetově světě.

Iget měl oba světy rád úplně stejně, ale žil u Martina - u nás, protože zde měl svoje zázemí, které si vybudoval; nebylo ovšem nejmenších pochyb, že proti tomu, jak tady vyniknul, by ve svém rodném světě zářil nepřehlédnutelně a dosáhnul vysoce váženého postavení. Zatím tam byl ve stínu

vyvolených, ale to mu vůbec nevadilo. Ať to bylo jakkoliv, všichni vyvolení i Iget si mohli v Igetově světě užívat slávy i klidu zároveň, zatímco doma měli svou práci a shon. Nebylo nikoho, kdo by nejméně měsíc do roka nestrávil ve druhém světě, zvláště když na Zemi se takové období zpočátku jevílo mnohem kratším.

Martin v Igetovi získal oporu, kterou si ani neuvědomoval, že také sám potřebuje, zároveň se Iget mohl vždycky spolehnout na podporu od Martina.

Neznat pravdu, nikdo by nepoznal, že Martin a Iget nejsou pokrevní bratři. Jejich vztah byl tak silný, že podobně pevný nevznikne mnohdy ani mezi dětmi týchž rodičů. Přitom je k sobě přivedla neméně náhoda; právě takové náhody jsou největšími zázraky světa, protože právě je síly nejčastěji používají k určování našich dalších kroků. Takto mnohdy vznikají vztahy na celý život. Takovou náhodou se Martin a Iget stali přáteli na život a na smrt.

Onen svět

Pod Mrautovým vedením rozkvétala v Igetově světě, tedy zejména ve Vnitřní republice, demokracie po vzoru nejvýznamnějších známých demokracií, zejména tedy té české a někdejší zdejší. O základních reformách jsme se již zmínili, stejně jako o snaze zvelebovat Město a celý stát.

Tato snaha se dařila. Mraut měl ve společnosti statut „presidenta osvoboditele“, přestože sám se jakémukoliv zveličování svých zásluh spíše bránil; snažil se o oslavu živlů a vyvolených, i tak by se jeho uznání občany dalo srovnat s československým T. G. Masarykem. Vpravdě oba měli výhodu, že vládli po době útlaku svého národa a oba také mnohé dokázali, jejich zásluhy však spočívaly zejména v demokratizaci státu a v je spojujícím demokratickém smýšlení. Míra demokratizace byla za Mrauta vyšší, nežli před nástupem útlaku Lepidu activ, zároveň však nebyly opomíjeny sociální jistoty, zabezpečení vzdělání a služeb. V některých oblastech se stát nebránil regulaci a omezování, ovšem jen v nesporně prospěšné míře, zároveň daně byly nemalé, ale kupodivu většině lidí nevadilo je platit. Tuto - až zvláště vydařenou - vyváženost začal vytvářet Mraut během prvního roku své vlády. Jelikož lidé s ní byli velice spokojeni, měli politici zájem o její pokračování a také ve volebních programech mnohých stran se zmiňovala spolupráce s prezidentem, a dokonce upevnění presidentského systému, které by se však Mrautovi rozhodně nelíbilo a nikdy by jej také dobrovolně nepodpořil.

K Mrautovi si tak za parlamentních časů, to znamená po volbách a ustavení vlády, chodili vládnoucí politici pro rady a Mraut se tak i nadále nemalou měrou zúčastňoval vládnutí; nechyběl na mnohých schůzích vlády a právě tak jednal i s opozicí. Na prvním místě pro něj vždy byla demokracie, na druhém spokojenost lidí a na neposledním zajištění fungování státu i po jeho odstoupení.

V roce 1698, tři roky po pádu Lepidu activ, se uskutečnily presidentské volby. President se samozřejmě volil přímo, protože bylo žádoucí, aby měl co největší důvěru obyvatel. Volba byla jediné dvoukolová, i kdyby jeden z kandidátů získal třeba 80% hlasů. Tím byla zajištěna možnost konkurence, neboť mezi dvěma koly byl měsíční rozestup umožňující kandidátům představení se veřejnosti. Druhé kolo by se nekonalo jediné v případě, že by počet kandidátů nebyl větší než tři a pro jednoho z nich se vyjádřilo alespoň 60% voličů, nebo kdyby kandidáti byli pouze dva a jeden získal aspoň 50% platných hlasů.

Celá procedura však mohla být jakákoliv, aby Mraut s přehledem obhájil svůj post a vstoupil do svého prvního klasického funkčního období, protože jeho dosavadní presidentování se jako funkční období nepočítalo.

Mraut tedy mohl být prezidentem 13 let v kuse a mnoho lidí by to uvítalo; po 8. roce své vlády však již nekandidoval a přenechal presidentský post svému nástupci. Odešev do důchodu vrátil se do Sporé a nechal se zvolit do obecního zastupitelstva na post jednoho ze tří zastupitelů. I na místní úrovni byl totiž pozměněn politický systém a každá obec měla kromě starosty i tři další zastupitele;

zastupitelstvo mělo nepatrně větší práva a zodpovědnost než dříve, nižší zastupitelé však měli za úkol dbát o skutečné blaho obce a kromě povinností na radnici zejména kontrolovali správný chod věcí ve vsi a živilo se prospěšnými činnostmi, jakými bylo například vedení knihoven, učitelství, kontrola lesních porostů, prověřování hospodaření zemědělců i vedení pracovníků obce například v oblasti sociálních služeb; každý z nich měl tedy na starosti to, čemu rozuměl, a starosta měl se především starat o kancelářské práce a reprezentaci obce. Ne vždy se tento systém osvědčil, ale většinou fungoval uspokojivě. Ve Sporé pak dokonale, a sice hlavně po příchodu Mrauta, který především vedl knihovnu, ale také řídil všechny práce; ostatní zastupitelé včetně starosty si tak mohli dáchnout, když měli vedle sebe takového aktivního důchodce.

Všechno toto však Mraut postupně zase omezil a s přibývajícím věkem se začal věnovat učitelství na zdejší škole, neboť ho tato práce vždy uspokojovala. Možná se také jednalo o záminku k výmluvám, proč nemůže cestovat do Města; nemůže přece jen tak rušit hodiny. Bylo zřejmé, že cestování za vrcholnými politiky jej unavuje a nechával je, ať si přijedou za ním.

Když Mraut v roce 1703 opustil presidentský post, bylo mu devětašedesát. Už tehdy někteří jeho vitalitu obdivovali a jiní mu ji záviděli; ve Městě však nebylo mnoho takto starých lidí. Ještě v dalších šesti letech jezdil Mraut do Města několikrát do měsíce, někdy, hlavně zpočátku, i každý týden; není tedy divu, že když mu již táhlo na osmdesát, jal se usadit se doma a Město navštívil jen několikrát do roka.

Bylo mu dobře z fungující demokracie, prosperujících podniků i spolupráce s okolními státy, jimž také kdysi pomáhal s budováním jejich politických systémů. Město svítilo vkusnými barvami, žádné šedi by se v něm člověk beze snahy nedohledal. Přibýlo parků, omezeno bylo všechno nežádoucí včetně již zmíněné pouliční prostituce. Snad jen jednoho dobrého se Mraut nechtěl dožít:

„Toho věru nebude, aby mi někdo za mého života postavil ve Městě sochu,“ říkával.

Takové vyjádření se dalo očekávat, když jej pořád někdo se sochou otravoval, přestože on tvrdil, že žijícím se sochy nestavějí, že by se něčemu takovému říkalo jediné „kult osobnosti“. V okolních zemích Mrautovy sochy stály na různých čestných místech, v některých vsích i přímo na hlavním prostranství, ale ve Vnitřní republice si nikdo Mrautovu sochu vztyčit nedovolil.

První, kdo se odvážil, byl Stranov, a sice roku 1709. Zdejší starosta přemluvil Mrauta, aby mu dal svolení, vpravdě však nikdo netuší, jak se mu to podařilo, poněvadž Mraut působil velmi zavile. Před lety by snad ani jej samotného nenapadlo, že se odhalení své busty skryté na krásném čestném místě sám zúčastní. Možná za tím vším stáli vyvolení, kteří také byli přítomni vyjadřující nemalou radost nad vytvořením Mrautova pomníku.

Onoho podzimního dopoledne vypadalo to zákoutí velice malebně a vyvolení odváželi si fotografie a vzpomínky na oslavu odhalení sošky, kterou si Mraut beze všech pochybností zasloužil; zvláště když všichni ostatní měli své pomníky rovnou ve Městě dobrých dvanáct let.

Socha ve Městě na sebe dala dlouho čekat. Po odhalení stranovského pomníku si stále nikdo nedovolil ji zhotovit a do Města umístit. Minuly dlouhé roky Mrautova života, kdy se věnoval péči o blaho obce dávaje důraz na budoucnost i výukou sporských dětí, nežli se v dubnu roku 1724 definitivně odebral v důchod. V té době již druhým rokem neuče, věnoval se jen minimu svých někdejších všeobecně prospěšných činností, zůstáváje při tom zavřený ve svém domě, odkud když vycházel, tak jenom na čerstvý vzduch a za přáteli, kterých nebylo málo. Byl vděčný za svůj dlouhý produktivní život, jenž mu byl jistě odměnou za jeho ochotu pomáhat; za to, že ačkoliv o to nijak nestál, ujal se presidentského postu, čímž přejal veškerou zodpovědnost za budoucnost svého světa osvobozeného od Lepidu activ, dále pak za to, že se v mládí nebál vystoupit s odlišným názorem, ale že byl dost inteligentní, aby odešel z Města a pomohl trochu, nežli vůbec, neméně za to, že vyhledal Mistra a dal se jím vést, ale i za to, že když mohl jen čekat, nesložil ruce a pomohl tam, kde to bylo možné - na místní úrovni ve Sporé -, oceněn tím byl jistě i fakt, že se ani ve stáří nezastavil a vrátiv se do své obce pomáhal jí i politikům, kteří o to v nemalé míře stáli, také dlužno podotknout, že mu přinášelo radost potěšení lidí z fungování státu a on jim i v důchodu poskytoval jakousi oporu i tím, že podpořil každého dalšího presidenta a každou další vládu; musíme dodat, že

každý z nich si to více či méně zasloužil a každému z nich mohl Mraut věřit, že neohrožuje demokracii, již považoval za největší poklad, který pomohl získat svojí zemi.

24.2.1725, ve věku nedožitého devadesátého prvního roku, Mraut z Martova, známý jako Ten Mraut, nebo President Mraut, zemřel. Jeho pohřeb v novém kostele ve Městě se stal velikou smuteční akcí, na kterou se sjeli lidé z celého světa. Mnozí z nich nikdy předtím neviděli Město a byli uchvázeni tou nádherou, nejvíce ti, kteří Město poznali za Lepidu activ. Byli uchvázeni, že pověsti nelhaly - Mraut skutečně dokázal z nevábného kolosu udělat urbanictický poklad a hrdý střed celého světa a především demokracie.

Téměř všechna města a vesnice nejen Vnitřní republiky, ale celého světa byla toho dne zahalena do smutečních černých barev, avšak to si Mraut nikdy nepřál. Vyvoleným jasně řekl a napsal do své poslední vůle:

„Pohřeb bude v novém kostele ve Městě, to rozhodně, na městském hřbitově mi vybudují hrobku, která mě bude hodna, ale až po mé smrti, ne teď, aby tam chátřala a čekala na mě, ale v žádném případě nechci žádný přehnaný smutek, to rozhodně ne!“

Město, Sporá a některé další obce tak černý háv neoblékly a vyvolení se snažili zahánět chmury a lítost vědouce, že si to jejich Mraut přál. Přesto, nic naplat, obřad nebyl obzvlášť veselý. Mrautovu hrobku nebylo možno začít stavět ihned, poněvadž byl únor a venku mrzlo, a tak se uložení jeho rakve do ní uskutečnilo až za dva měsíce.

Nyní již chmury opadly, znovu se sjely tisíce a tisíce lidí a obřad ukládání do hrobu se stal zároveň oslavou demokracie a světlých zítřků. To se podařilo nejen vyvoleným, ale i mnohým obyvatelům a zastupitelům Mrautova světa.

Na výročí revoluce - 23. září - byla v zahradách přímo před rezidencí odhalena Mrautova socha ve výrazně nadživotní velikosti. Každý, kdo do rezidence přicházel, nebo se na ni jen zašel podívat a projít se nádherně udržovaným parkem, musel vzpomenout na Mrautův odkaz. Odhalení sochy se řadilo mezi největší oslavy svého druhu, jaké si lze vůbec představit a kdyby byla socha odhalena ještě za Mrautova života, nikdy by s ní něco takového nebylo spojováno, ani by v ní nebyla taková síla. Toho Mraut jistě nechtěl dosáhnout, ale dozajista byl na onom světě rád, že jeho snaha postavit pomník v hlavním městě Městě až po jeho smrti měla větší smysl, než si sám myslel.

Návraty mágů

Mrautův a Igetův svět nabízel mnohé - uklidnění, ale i slávu, vlastní historii i krásnou přírodu, možnost cestování o několik staletí zpátky a zároveň prodloužení života, protože, jak vládce třetího světa řekl Mrautovi, když spolu výjimečně mluvili, cestování mezi dimenziárami, zvláště pak mezi dimenziárami s výraznějším rozdílem plynutí času, je velmi prospěšné délce života, což se dá dokázat jedině se znalostí nepouze principů bran a synchronizace světů a bran, ale také s porozuměním dalším principům, které byly do cestování mezi dimenziárami „přimíchány“ právě kvůli tomu, aby dopad na zdraví byl nejen minimálně negativní, ale většinou naopak pozitivní; cestování kohokoliv mezi Igetovým a naším světem v obou směrech i samotný pobyt v cizím světě může prodloužit a zkvalitnit život člověka.

Kluci se však chtěli vracet především kvůli svým přátelům, no a také protože si druhý svět oblíbili; Iget tam byl dokonce doma. Vraťme se tedy do roku 2005 našeho letopočtu, a sice Karlachových sadů na Vyšehradě.

V sobotu 11.6. se zde v jednu hodinu odpoledne setkalo pět zhruba třináctiletých kluků a pohybovalo se okolo sochy sv. Jana Nepomuckého. Ne soklu se jim podařilo najít ony zmiňované značky a k jedné z nich přiložil Martin svou hůl.

Vpředu pod nohama světce otevřela se cesta klesající po schodech hluboko pod zem. Jakkoliv si toho chlupci ani nepovšimli, osvětlení schodů se spustilo ihned při otevření průchodu. V okamžiku, kdy celá skupina překročila pomyslný práh, se brána chodby uzavřela a nebylo tak možno, aby dovnitř vstoupil kdokoliv, koho by uživatelé brány nezaregistrovali.

Schodiště působilo dojmem starobylosti, jako by tu bylo vybudováno již za dob vzniku této pevnosti. Schody působily barevnou odstínem žlutošedivé barvy, všechen zrakový vjem ovšem zkracovalo osvětlení loučemi hořícími plamenem právě tak silným, aby bylo dostatečně vidět na cestu a bezpečně scházet.

Schodiště se stáčelo a chlapci stále klesali chodbou vytesanou v hrubých a tmavých vyšehradských skalách. V závěru bylo schodiště točité, aby po několika stech stupňů vyústilo nečekaně v jeskyni osvětlené řadou pochodní do takového jasu, že přicházející za posledním záhybem schodiště byl oslněn a prozření se mu dostalo až uvnitř skalního domu.

Posvátné místo okamžitě nabízelo první dojem, že nejsou jeho prvními uživateli. Všechno zdálo se býti tak staré; nejméně jako první zdejší pevnost sama, snad jako tato mohutná skála zdvihající se nad řeku Vltavu.

Uprostřed místnosti stál kamenný kulatý stůl a kolem něj třináct kamenných židlí. Ačkoliv stůl nebyl pevnou součástí skály, ani všech pět hochů společnými silami by jej nemohlo zvládnout přemístit. Židlemi bylo možno pohybovat, ale kluky zajímalo, jak otevřít bránu do druhého světa.

Martin se zamyslel a zamířil hůl na střed stolu; něco si u toho pomyslel, aby následně zjistil, že jeho postup byl správný.

Židle kolem stolu se uspořádaly do pravidelné třináctice a mezi nimi, aniž by prve byly znatelné jakékoliv rýhy, se stůl roztrhl na třináct stejně velkých dílů, načež se tyto díly počaly s lomozem rozestupovat vzdalující se od středu původního stolu.

Hoši uhýbali sledující, jak uprostřed mezi kamennými kusy začíná se vytvářet známý světelný sloupec.

Brána je odtud mohla odést kamkoliv, jak jim sdělil vládce třetího světa, záleželo na tom, jakým způsobem, případně jakým předmětem, dojde k jejímu otevření a ujistil je, že jejich artefakty otevírají bránu pouze do jediného světa, a sice toho, jenž obětavě zachránili, když jako vyvolení stejně neměli jinou volbu.

Jak se části stolu rozestoupily, vytvořilo se třináct cest, z nichž pěti vyvolení spolu s Igetem prošli vstoupiboše do přenosové zóny. Jako prve na Zákopcích, i nyní světlo zesláblo a oni vyletěli vysoko nad pevnost Vyšehrad, nestačíce ani zpozorovat, kde se přenosový tunel dostal nad povrch země.

V Igetově světě, jak druhému světu nyní nejčastěji říkali, se dostali opět hluboko pod zem. Místnost byla mnohem skromnější, nežli komnata na Vyšehradě - stinná, kromě loučí a několika židlí úplně prázdná - určená zjevně jen k přesunům. Vedla z ní chodba, opět s úzkými a šerými schody, ne však již tak dlouhá jako ta na pražské straně.

Nahoře vyšli na okraj širé pláně. Přímo před nimi se v široké kotlině rozkládalo Město. Byli několik málo kilometrů za jeho severovýchodním okrajem, ale pro dobrou viditelnost mohli jej přehlédnout, jako by jim leželo rovnou na dlani. Jediná cesta odtud ubírala se krajem pole na sever, jen pár desítek stupňů k východu. Končila tu, ale nikdo by si ji nedovolil rozorot a sloučit se sousedním polem, ačkoliv zjevně končila nikde uprostřed zdejších pustin. Jen vyvolení věděli, že pod nánosem hlíny, který se po svém odstranění ihned zase objevil, nacházejí se symboly podobné těm na Vyšehradě a k nim když přiloží magický předmět, otevře se jakýsi zasouvací poklop z neznámého materiálu o takové velikosti, že odhalí schodiště jakoby do starého sklepa. To místo nebylo nijak označeno, ale nějak bylo evidentní, kde se nachází; konečně, s pomocí kouzelnické knihy jej vyvolení dokázali odkrýt, aniž přesně věděli, kde leží, stačilo být v jeho dostatečné blízkosti.

Pohled na Město byl impozantní, ale vidina pěší cesty dolů nepůsobila nijak lákavě. Martin, Iget, Jáchym, Pavel a Gustav chvíli zevlovali po neobdělávané, avšak úhledně posekávané, části planiny, což se jim mělo vyplatit; Gustav totiž udělal nečekaný objev.

Malé tlačítko jako by do tohoto světa ani nepatřilo. Kus kovu skrytý pod nízkou travou, v němž se nacházel černý knoflík podobný těm ve starších tramvajích u nás. U něj ležel magicky chráněný vzkaz, jenž Gustav bez problémů odtajnil a četl pro sebe; ostatní se mu ihned začali dívat přes rameno a číst, co zrovna viděli:

K přivolání kočáru s vozkou stiskněte tlačítko.

Zvěst byla zcela jasná, a tak Jáchym zmáčkul černý čudlík bez označení; konečně, jeho označením byla už sama přítomnost něčeho takového tady.

Usedli na zem a čekali. Po třiceti minutách už chtěli mačkat znova, když uviděli blížící se vozidlo tažené párem koní. Vůz zastavil na plácku rovnou u nich. Kočím byl pán ve středním věku, v černém oděvu. Nemluvil. Výmluvný byl už jeho příjezd, a tak vyvolení nastoupili. Byli odvezeni před hlavní vstup do rezidence, kde vystoupivše byli uvítáni jako čestná delegace a doprovzeni do nejvyšších pater.

Před vstupem do reprezentační části objektu je oba průvodci opustili, jen jim naznačili, že mají vstoupit. Přítomný sloužící ihned zavolal Mrauta a pak je nechal s ním o samotě.

Mraut samozřejmě o všechny ty oficiality v rezidenci i všude mimo ni nijak nestál, ale ačkoliv některé ani nezavedl a jiné postupně omezil, některé z nich byly nutné pro jeho bezpečnost i pro to, aby mohl všechno zorganizovat a řídit. Na systém podřízených si velmi rychle zvyknul a zdokonalil ho ke své největší spokojenosti, ke z jeho pohledu optimálnímu stavu. Na co si však nemusel dlouho zvykat, byl komfort plynoucí z jeho osobního služebnictva, presidentské kuchyně a dalších presidentských samozřejmostí. Nebýt prezidentem, ale kupříkladu šlechticem, nežilo by se mu tady v rezidenci nijak špatně; i tyto služby své vlastní osobě však omezoval tak, aby nebyly přehnané a aby se z prezidenta nestal nadčlověk.

Vyvolení byli neméně slavní, než Mraut. V zájmu rozvoje kvalitního tisku Mraut nechal připravit tiskovou konferenci, po níž vyvolení poskytli několik rozhovorů; program jejich následujících čtyř dnů byl částečně dopředu určen - měli se představit lidem, kteří jejich návrat vítali. Později už nebyly jejich příchody tak sledované a mnohdy se o nich prakticky nikdo nedozvěděl; byli považováni za součást Igetova světa.

Poměr běhu času na obou světech se pozvolna měnil ze 3:1 na 1:1; poměru 1:1 měl dosáhnout do roka někde mezi světem Igetovým a vyvolených. Zatím tedy měli možnost vrátit se v neděli pozdě večer a strávit v Igetově světě něco přes čtyři dny, později však mohli počítat čas naprosto jednoduše; bylo zařízeno, aby se oba světy zdánlivě dokonale synchronizovaly a hodiny a minuty v rámci dnů se přibližně kryly; svět Igetův byl proti světu vyvolených o necelý jeden měsíc napřed.

Zvelebování Města a celého státu se týkalo také vyvolených. Z centra Města se stala oblast promenád, největší ulice se změnila v honosné třídy s obchody, mnohdy úplná korza a čtyři náměstí získala na oslavu přírodních živlů podobu kulturních prostranství, kde se zvláště při oslavách konaly slavnosti živlů. Zemní náměstí bylo prostoupeno zelení, z velké části celoročně zelenou, část jeho povrchu imitovala půdu, ačkoliv se jednalo o dlažbu a nad náměstím se vypínala mohutná kamenná plastika zobrazující Gustava Chrousta v nadživotní velikosti v ruce se zveličeným diskem, jakožto symbolickou zemní mincí; celá socha kombinovala především odstíny zelené a hnědé s kamenně šedivou. Prostor náměstí Ohně byl největší, ale nijak výrazně; ohni bylo toto náměstí věnováno, protože zvítězivší architekt je právě jemu určil; podobně jako náměstí Země, bylo i toto prostranství upraveno, by evokovalo bytí mezi plameny a znázorňovalo oheň v jeho plné síle; škoda jen, že nemohly být přidány světelné efekty, které by náměstí ještě více zefektnily; o to větší důraz byl kladen na skutečnou přítomnost přírodních živlů a když zemi doplňovaly rostliny, náměstí Ohně bylo doplněno plameny, které zvláště večer dotvářely kouzlo prostoru; samozřejmě i druhému náměstí dominovala plastika vyvoleného - Martina Špáty - v ruce třímajícího ohnivou hůl - ve spojení s jeho živlem, ohněm. Náměstí Vody hrálo odstíny modré a modravé, nechyběla zde práce

se skutečnou vodou, avšak nejednalo se o pouhopouhé obyčejné kašny; proud protékal i pod kolemjdoucími a technické řešení náměstí Vody tak bylo kvůli vodním dílům nejnáročnější ze všech; uprostřed vodních proudů nacházela se veliká skulptura ukazující Pavla Janču se symbolickým pohárem a abstraktním znázorněním vody. Náměstí Vzduchu nebylo tak náročné na technické zpracování, jako náměstí Vody, ale bylo složitější již pouze vymyslet jeho koncepci; autorovi se nečekaně hodila severojižní orientace prostoru, přestože v tomto světě převládá spíše proudění ze západu východním směrem; Město v širokém, ale hlubokém údolí řeky nebylo příliš větrné, avšak když už měl vítr přijít, byly vzdušné proudy vedeny tak, aby po náměstí cirkulovaly s dostatečně velkou silou; ve větrné dny tak bylo na náměstí vzduchu veselo, poněvadž všechno nepřipevněné a netěžké létalo a nikdo nevěděl kam; hlavní části náměstí samozřejmě dominovala socha Jáchyma Zenora s mocným mečem v symbolice vzduchu. Všechna čtyři prostranství byla řešena velice nápaditě a netroufám si je ani do podrobně popisovat; na náměstích se konávaly slavnosti především na státní svátky, každý živel měl navíc jednou do roka svoji vlastní slavnost a občané dokázali vynalézavě řešená náměstí využít velmi kreativně. Prázdné náměstí zůstalo na věky prázdným do slova; nikdy se na něm nic nekonalo, jako by bylo prokleté, protože se jednalo o posvátnou připomínku Lepidu activ.

Další změny v republice jsme již dostatečně nastínili v předešlých kapitolách, dodejme jen, že Vnitřní republika byla odjakživa významným státem ve svém světě a nyní, v době jejího největšího rozkvětu, se její význam ještě upevnil. Nejen ve Městě, ale i v dalších vesnicích byly otevírány nové veřejné budovy, někdy bylo třeba zrekonstruovat radnice, postavit školy a další důležité stavby; mnohdy byla jako základ používána zachovalá bezprizorní stavení, většina z nich se však zaplnila odeševšími z Města, jejichž počet byl značný. Úbytek hustoty zalidnění ve Městě umožňoval přestavět celé čtvrtě, mnohé domy byly zbořeny a na jejich místě vyrostly lepší městské části; každý, kdo byl vystěhován, získal adekvátní náhradní bydlení, většina obyvatel by beztak z nevhodných podmínek odešla dobrovolně. V malé míře se objevovala i migrace mezi státy, zejména imigrace do Vnitřní republiky; Mraut ovšem zakázal usazování se imigrantů v pohraničí, aby se zde nevytvořila jejich většina, či velká skupina; všichni takoví museli projít složitým administrativním procesem a po dalších dvacet pět let prokazatelně nesměli trvale žít ve vymezené hraniční zóně se svým původním státem, zároveň prvních deset let platili vyšší daně a měli další povinnosti; toho všeho byli zbaveni pouze ti, kdo dostali speciální presidentskou výjimku, zpravidla se jednalo o uznávané odborníky, které prezident či úřady sami pozvali.

Všechny popsané stavební operace, ať už rekonstrukce, přestavby, nebo novostavby, byly velice finančně náročné. Vnitřní republika ovšem zrovna prosperovala a dlužno poznamenat, že i díky Lepidu activ, z něhož si nechala to málo dobrého, jež také přinesl; lépe řečeno, dokázala ze všeho zlého vypasírovat tolik prospěšného, kolik jen bylo možné. Přesto trvaly všechny zmíněné stavební úpravy několik let a úplného uspokojení bylo dosaženo skoro po dvaceti letech restauračních a dodělavacích prací. To už mohla být Vnitřní republika považována za úplně jiný stát, než když si ji za své centrum vybral Lepidus activ. Naštěstí nebylo nikoho, kdo by ohrožoval klid a mír v naší oblasti, a tak se Mrautem vybudovaný stát těšil zdárnému fungování po další spoustu let.

A co bylo s Igetovou rodinou? Nabízí se otázka, proč se jeho rodiče, ani sourozenci neozvali, když se museli dozvědět, že Iget žije. Tato však zůstala Igetovi navždy nezodpovězena; o svých rodičích, ani jiných příbuzných už nikdy nic neslyšel.

Kdo ví, jestli by se vrátil do svého rodného světa ke své rodině? Nyní asi ano, ve dvaceti možná, ale to už studoval české školy a v devětadvaceti se oženil s českou ženou, později s ní měl české děti a jeho rodiště mu bylo nevíce vzdáleno, než kdyby pocházel z opačné části zeměkoule. Jenom musel při každé cestě požádat o doprovod Martina, nebo někoho jiného z vyvolených.

Přesto by jeho děti byly jistě rády, kdyby poznaly babičku a dědečka z tátovy strany; leč nebylo jim to dopřáno. Sám Iget si své rodiče pamatoval jen z dětství do dvanácti let, kdy ho nejmenovaný zlotřilec unesl. Oni mohli třeba zahynout ještě za Lepidu activ, ale také se mohli odstěhovat daleko do nějaké vesnice, aby zapomněli; vlastně ani nevěděl, jestli umějí číst a možná jim ani nedošlo, že

ten Iget z novin a knížek je jejich vlastní syn.

„Mág je člověk, který ví a umí víc, než vědí a umí lidé ostatní.“ - definice slova „mág“.

